

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

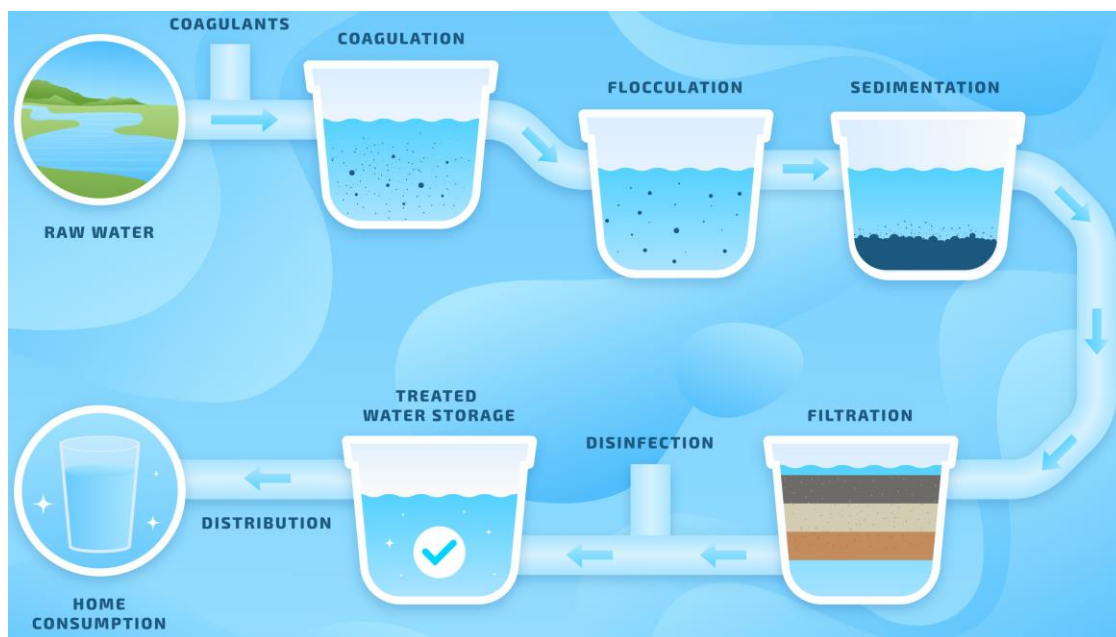
**ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
МІСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА імені О. М. БЕКЕТОВА**

К. Б. Сорокіна

ОЧИСНІ СПОРУДИ ВОДОПОСТАЧАННЯ

КОНСПЕКТ ЛЕКЦІЙ

*(для здобувачів першого (бакалаврського) рівня вищої освіти
зі спеціальності 194 – Гідротехнічне будівництво,
водна інженерія та водні технології)*

**Харків
ХНУМГ ім. О. М. Бекетова
2024**

Сорокіна К. Б. Очисні споруди водопостачання : конспект лекцій для здобувачів першого (бакалаврського) рівня вищої освіти зі спеціальності 194 – Гідротехнічне будівництво, водна інженерія та водні технології / К. Б. Сорокіна ; Харків. нац. ун-т міськ. госп-ва ім. О. М. Бекетова. – Харків : ХНУМГ ім. О. М. Бекетова, 2024. – 85 с.

Автор
канд. техн. наук, доц. К. Б. Сорокіна

Рецензент:

М. В. Дегтяр, доцент, кандидат технічних наук, доцент кафедри водопостачання, водовідведення та очищення вод Харківського національного університету міського господарства імені О. М. Бекетова

Рекомендовано кафедрою водопостачання, водовідведення та очищення вод, протокол № 1 від 29.08.2023

© К. Б. Сорокіна, 2024
© ХНУМГ ім. О. М. Бекетова, 2024

ЗМІСТ

Вступ.....	4
Змістовий модуль 1 Характеристика схем підготовки води для питного водопостачання.....	6
Тема 1 Загальна характеристика методів і схем підготовки води для питного водопостачання.....	6
Тема 2 Попереднє очищення води.....	15
Змістовий модуль 2 Споруди та обладнання для реагентного очищення води.....	25
Тема 3 Реагентне господарство.....	25
Тема 4 Змішування реагентів із водою.....	38
Тема 5 Процеси, застосовувані на першому ступені прояснення води.....	42
5.1 Камери утворення пластівців.....	42
5.2 Осадження домішок води.....	47
5.3 Прояснення води в шарі завислого осаду.....	53
Змістовий модуль 3 Фільтрування та знезараження води.....	63
Тема 6 Фільтрування води.....	63
Тема 7 Знезараження води.....	74
Список рекомендованих джерел.....	84

ВСТУП

Вода дуже впливає на здоров'я і повсякденне життя людини. Для того щоб людина була здорова, вона мусить вживати тільки якісну чисту питну воду.

Якісна вода – це очищена вода, яка не містить шкідливих домішок і сполук, небезпечних для здоров'я людини або для використовуваного обладнання на підприємстві. Подібна вода має відповідати встановленим стандартам якості, тобто бути без запаху, осадів і прозорою, а так само вона повинна бути безпечна при тривалому вживанні.

Високі вимоги до якості води, що пред'являються споживачами, дуже різні та залежать від її призначення. Так, наприклад, вода для питних і господарсько-побутових цілей має бути безпечна в епідеміологічному відношенні, нешкідлива за хімічним складом, мати сприятливі органолептичні властивості. Для того щоб питна вода відповідала всім необхідним нормам, потрібне якісне очищення, для чого необхідна велика кількість часу і капіталовкладень.

Перед тим як подати воду споживачам, її необхідно очистити від механічних, хімічних і бактеріологічних забруднень. Для цієї мети в системах водозабезпечення передбачають спеціальні інженерні споруди, пов'язані певними технологічними процесами, в яких здійснюють обробку води.

На сьогодні в нашій країні використовується загальна комплексна технологія очищення води, яка подається споживачам. Ця технологія містить поетапне очищення води, яке можна проводити декількома способами. Традиційні схеми, як правило, включають такі процеси:

- первинне відстоювання із застосуванням або без застосування реагентів, залежно від складу вихідної води;
- коагуляцію (тобто введення в оброблювану воду солей алюмінію, заліза або поліелектролітів), для укрупнення завислих та колоїдних частинок і переведення їх у фільтровану форму;
- механічне очищення води за допомогою фільтрування;
- знезараження.

Найважливішим технологічним завданням є обґрунтований вибір на основі вивчення якості води в джерелах питного водопостачання і можливих джерел їх забруднення, способів очищення води та проектування станцій з очищення води. При вирішенні цього завдання необхідно використовувати сучасні фізико-хімічні та біологічні способи очищення, передбачати захист водних ресурсів від можливих забруднень.

Проблема «чистої води» з кожним роком стає все серйознішою і набуває все більшого економічного, соціального та екологічного значення. Безповоротне водоспоживання і загрозливе забруднення природних вод вносить суттєві, необоротні зміни у водний баланс і екологічні умови все більшого обсягу районів.

Крім того, існує проблема застарівання та зношеності споруд і обладнання, що призводить до зниження продуктивності споруд, ефективності вилучення з води забруднень і надійності системи в цілому.

Повномасштабне вторгнення та військові дії в Україні спричинили додатковий негативний вплив та суттєво погіршили ситуацію з водозабезпеченням населення якісною водою. Одним із руйнівних наслідків війни є постійне знищення цивільної інфраструктури, у тому числі тієї, яка забезпечує життєві процеси населення, зокрема системи централізованого водопостачання та водовідведення. Внаслідок військових дій та спричинених ними техногенних забруднень, руйнування мостів, дамб та берегової лінії, отруєння нафтопродуктами та важкими металами багато водних об'єктів України зазнали значного негативного впливу. У водоймах гине риба, порушується життєвий та міграційний цикли водних птахів, водойми втрачають здатність до самоочищення та природного відновлення.

Оцінка сучасного стану якості води у вододжерелах та наявних технологій і технічних засобів очищення природних вод, аналіз нормативно-правової бази в галузі охорони водних ресурсів та забезпечення населення високоякісною питною водою дозволяють сформулювати основні стратегічні принципи сучасного технічного переозброєння систем водоочищення.

Їх реалізація на практиці передбачає:

- системний підхід до оцінки якості води у водозаборі з урахуванням постійних або періодичних антропогенних навантажень на вододжерела, тимчасового чинника присутності у воді в місцях водозаборів інгредієнтів, які лімітуються, фазово-дисперсного стану домішок;

- вибір і обґрунтування інтенсифікованих та розроблення нових технологій і технічних засобів водоочищення з урахуванням не тільки їх достатньої санітарно-гігієнічної надійності, але й економного використання дороговартісного устаткування, реагентів, матеріалів, що мають достатню екологічність;

- техніко-економічне порівняння на стадіях проєктування та впровадження альтернативних технологій і споруд при їх однакової водоочисній здатності;

- створення структурних і математичних моделей для розв'язання оптимізаційних задач, як для водоочисних комплексів (станцій) в цілому, так і для окремих блоків і споруд водопідготовки;

- розробку і реалізацію програмних засобів оперативного управління технологічними процесами на водоочисних станціях в оптимальних режимах при швидко змінюваній якості води, що надходить в «голову» очисних споруд.

Змістовий модуль 1 Характеристика схем підготовки води для питного водопостачання

Тема 1 ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА МЕТОДІВ І СХЕМ ПІДГОТОВКИ ВОДИ ДЛЯ ПИТНОГО ВОДОПОСТАЧАННЯ

1. Методи, технологічні процеси та споруди для очищення природних вод.

2. Класифікації основних технологічних схем.

3. Основні критерії для вибору технологічної схеми та складу споруд для очищення вод, принципи їх компонування.

1 Методи, технологічні процеси та споруди для очищення природних вод

Технологія виготовлення будь-якої продукції взагалі й підготовки води, зокрема, визначається якістю вихідної сировини та вимогами до якості готової продукції. Для підготовки води використовують природну воду, яку забирають із поверхневих чи підземних джерел, а готовою продукцією може бути питна або технічна вода, тому технологія підготовки води визначається якістю природної води, її фізичними, фізико-хімічними і бактеріологічними властивостями та вимогами споживача.

Природну воду очищають тоді, коли її якість із природних джерел не задовольняє вимоги споживача. Хімічний склад, цільове призначення води та вимоги споживача до її якості (фізичні, хімічні й бактеріологічні показники) визначають вибір процесів підготовки води. При цьому враховують якість води джерела водопостачання у різні пори року, ступінь і можливість забруднення його побутовими й промисловими стічними водами.

Технологія підготовки питної чи технічної води охоплює комплекс процесів з метою зміни її початкового складу та поліпшення природних властивостей зменшенням або повним вилученням небажаних інгредієнтів та збагачення її тими, яких не вистачає. Потреба у застосуванні того або іншого процесу підготовки води виникає у разі її невідповідності вимогам споживача. В основу вибору процесу підготовки води покладено порівняння якості води джерела водозабезпечення (дані хімічних і технологічних аналізів) із даними державного стандарту на питну воду [1] або технічними умовами споживача. Результати зіставлення визначають вибір процесу поліпшення якості води. При цьому можуть виявитися конкурентоздатними кілька процесів підготовки води. Тоді вибір певного процесу здійснюють згідно з даними еколого-техніко-економічного аналізу з урахуванням мінімальних затрат і досягнення високих технологічного й екологічного ефектів. *Процеси підготовки води* поділяють на такі основні групи:

- поліпшення органолептичних властивостей води (прояснення і знебарвлення, дезодорація та ін.);
- забезпечення епідеміологічної безпеки (хлорування, озонування, ультрафіолетове, радіаційне та інші способи знезараження);
- кондиціонування мінерального складу (фторування, знефторування,

зnezалізнення, деманганація, зм'якшення, знесолення та ін.).

Основними процесами поліпшення якості води для господарсько-питних цілей є прояснення, знебарвлення та знезараження.

Прояснення води. З метою видалення з води завислих домішок проводять її прояснення. Залежно від потрібного кінцевого вмісту завислих речовин у воді прояснення здійснюють відстоюванням води у відстійниках, у гідроциклонах, центрифугуванням, флотацією, фільтруванням, пропусканням через шар раніше утвореного завислого осаду в прояснювачах та інших апаратах.

Для інтенсифікації процесу осадження завислих речовин застосовують їх коагулювання. Для цього у воду додають хімічні речовини – коагулянти. В результаті коагуляції утворюються великі агрегати, на поверхні яких адсорбуються домішки та завислі часточки, що швидко осідають під дією сил гравітації. Процес коагулювання здійснюють у прояснювачах із шаром завислих пластівців або в контактних прояснювачах зі статичним зернистим шаром.

Виділення з води грубодисперсних зависей здійснюють центрифугуванням та в гідроциклонах із наступним проясненням на швидких фільтрах, фільтруванням крізь сітки, на мікрофільтрах або крізь тканини. Прояснення води одночасно з її знебарвленням відбувається у флотаторах.

Знебарвлення води – процес видалення з неї забарвлених колоїдів або розчинених домішок, які зумовлюють кольоровість води. Вона знебарвлюється під час коагулювання або флотації із застосуванням окисників або сорбентів. Для цього застосовують хлорування, фільтрування крізь гранульоване активоване вугілля та напірну флотацію з обов'язковим попереднім коагулюванням домішок.

Зnezалізнення води – процес зменшення вмісту солей феруму до вимог державного стандарту на питну воду [1] або технічних умов споживача. Залежно від форм сполук феруму, наявних у воді, застосовують безреагентні або реагентні способи видалення сполук феруму. Широко застосовують аерування води з наступним її фільтруванням на швидких фільтрах.

Фторування води зазвичай здійснюють уведенням до її складу сполук фтору для запобігання захворюванню зубів на карієс. Розчин фторвмісного реагенту додають у воду до або після фільтрування на швидких фільтрах.

Знезараження води здійснюють для знищення в ній патогенних бактерій та вірусів, проводячи хлорування, озонування або вводячи перманганат калію.

Для доведення якості води до вимог питної кондиції, крім наведених вище заходів, використовують такі процеси: дезодорацію (усунення небажаних запахів і присмаків застосуванням аерації, окисників і сорбентів), введення у воду лужних реагентів і осадження солей твердості, опріснення (зменшення загальної мінералізації води електродіалізом, зворотним осмосом, дистиляцією, іонним обміном та ін.).

Під час підготовки технічної води для технологічних цілей часто виникає потреба її прояснення, глибокого зм'якшення, повного знесолення, деманганації, знефторення, дегазації, зменшення окиснюваності та ін. Воду, яку використовують для охолодження, зазвичай не очищають, але проводять її

стабілізацію з метою запобігання корозії металу труб і теплообмінних апаратів або їх заростання осадам карбонату кальцію. В деяких випадках охолоджену воду хлорують для запобігання біобіотанню системи охолодження.

У процесі підготовки питної води, якщо її забір здійснюють із поверхневих водойм, воду очищують за традиційною технологією, яка включає процеси прояснення і знебарвлення у відстійниках, прояснювачах із шаром завислого осаду, швидкими і повільними фільтрами та контактними прояснювачами. Завершують підготовку води знезараженням із використанням хлорування або озонування чи іншого способу (рис. 1.1).

У деяких випадках для усунення стійких неприємних запахів і присмаків, видалення планктону застосовують подвійне хлорування природної води з підвищеними дозами хлору, а інколи й дехлорування її. В цьому випадку первинне хлорування проводять у водоприймальному колодязі або насосній станції першого підйому. Після прояснення у відстійнику або після фільтрування здійснюють вторинне хлорування.

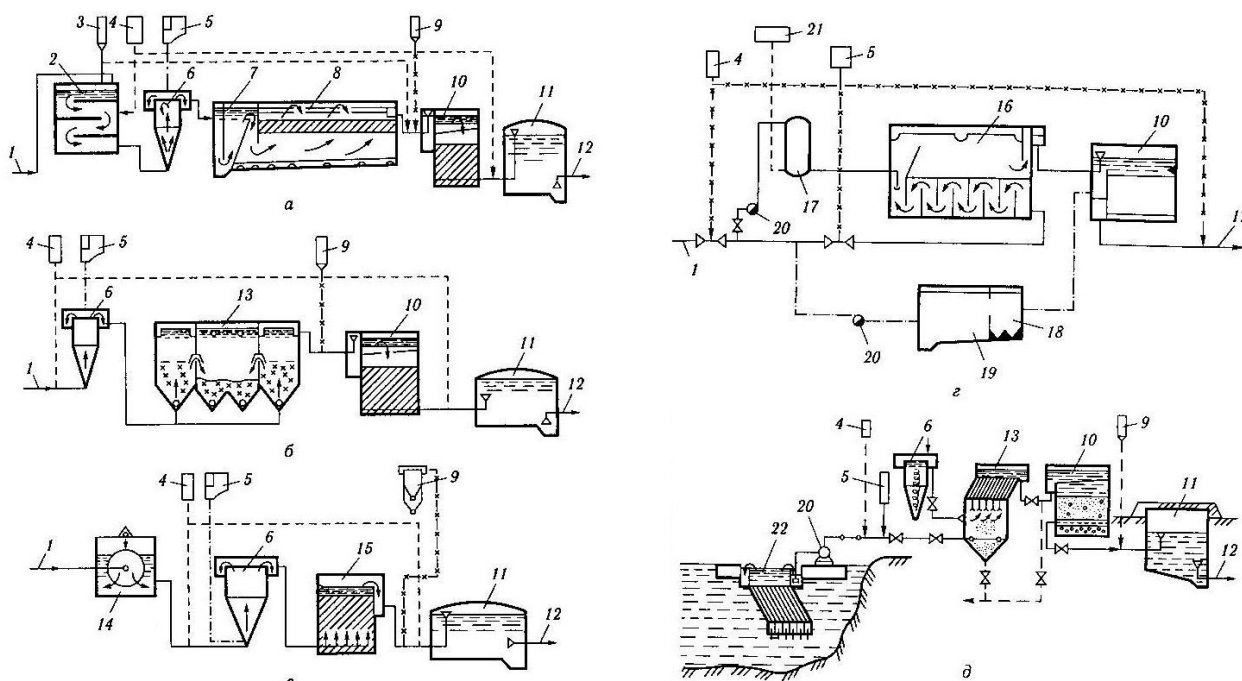

Рисунок 1.1 – Висотні схеми технологічних споруд водоочисних станцій:
а – з вертикальним відстійником і швидкими фільтрами; *б* – з прояснювачами і фільтрами; *в* – з контактними прояснювачами; *г* – з флотаторами;
д – з тонкошаровими відстійниками;
 1 – подача вихідної води; 2 – контактний резервуар; 3 – установка для очищення води вугільним сорбентом; 4 – хлораторна; 5 – баки коагулянту;
 6 – вертикальний змішувач; 7 – камера утворення пластівців;
 8 – горизонтальний відстійник із вбудованими тонкошаровими модулями;
 9 – установка для фторування; 10 – швидкий фільтр; 11 – РЧВ; 12 – відведення очищеної води; 13 – прояснювач із шаром завислого осаду; 14 – мікрофільтр;
 15 – контактний прояснювач; 16 – флотатор; 17 – напірний бак;
 18, 19 – резервуари-усереднювачі з піскоуловлювачем; 20 – насоси;
 21 – компресор; 22 – тонкошаровий відстійник на понтонах

Надлишок хлору видаляють в адсорбційних фільтрах, заповнених гранульованим активованим вугіллям. У разі дехлорування води оксидом сульфуру (IV) або іншими хімічними реагентами вугільні фільтри не використовують. За наявності в очищуваній воді солей феруму (II) і мангану (II) проводять подвійне хлорування – до відстоювання та після фільтрування.

Розміщення технологічних процесів і споруд у певній послідовності для отримання води заданих кількості та якості, що відповідають вимогам споживача, – це технологічна схема підготовки води. Здійснення окремих технологічних процесів за певних умов для отримання найбільшого виходу продукту (чистої води заданої якості) за мінімальних витрат сировини (природної води), енергії та інших допоміжних матеріалів і реагентів є параметрами технології (тривалість процесів, температура, інтенсивність перемішування, доза реагенту і його концентрація тощо).

Останнім часом розроблено й впроваджено у практику водопідготовки нові технологічні схеми. В цих схемах використовують електрокоагулятори, гідроциклони, тонкошарові відстійники, напірну флотацію, акустичні фільтри, контактні прояснювачі КП-3 (КО-3) та контактні фільтри КФ-5, повільні фільтри з механічним розпушуванням піску і гідрозмиванням забруднень після промивання та ін. Як приклад, розглянемо кілька поширених технологічних схем.

Найпоширенішою, як у нашій країні, так і за кордоном, є універсальна технологічна схема, зображена на рисунках 1.1, а. Її можна застосовувати для очищення природної води будь-якої якості. Очищувана вода під тиском насосів першого підйому подається на барабанні сітки для вилучення крупних зависів. Потім вона надходить у змішувач, у який додають хлор (первинне хлорування), коагулянт та за потреби лужні реагенти (підлогування води). Після змішування з реагентами вода надходить до камери утворення пластівців, вмонтовану у відстійнику. Утворені великі агрегати пластівців випадають в осад у вертикальних або горизонтальних відстійниках. Вибір останніх залежить від продуктивності станції. За великої продуктивності застосовують горизонтальні відстійники. Потім вода надходить на швидкий фільтр, перед яким за потреби до неї додають реагенти для дезодорації, фторування чи інтенсифікації процесу фільтрування. Профільтровану воду знезаражують і направляють у резервуар чистої води, звідки насосами другого підйому вона подається в мережу водоспоживача. Якщо воду використовують як технічну, то потреба в її дезодорації, фторуванні й знезараженні відпадає.

Удосконалена технологічна схема (рис. 1.1, б) передбачає реагентне оброблення води, її прояснення і знебарвлення в шарі завислого осаду та фільтрування на швидких фільтрах. Тут функції камери утворення пластівців і відстійника поєднуються в одному апараті – прояснювачі із завислим шаром осаду, що дає змогу інтенсифікувати процеси прояснення та знебарвлення. У цій технологічній схемі одночасно застосовують двошарові або двопотокові фільтри та фільтри з великозернистим завантаженням. Крім того, у цій схемі передбачається вилучення великих зависів на барабанних сітках, дезодорація,

фільтрування і знезараження. Порівняно з попередньою вона компактніша. Апарати (споруди), що входять до складу цієї технологічної схеми, менші за об'ємом, але конструктивно складніші і це, в свою чергу, ускладнює їх експлуатацію.

Технологічна схема з флотатором і швидким фільтром передбачає підготовку малокаламутних і дуже забарвлених природних вод (рис. 1.1, з). Природну воду спочатку фільтрують на барабанних сітках, а потім подають для змішування з реагентами у вертикальний змішувач. Після цього вода надходить у камеру утворення пластівців, в якій відбувається коагулювання дрібнодисперсних домішок води з утворенням великих пластівців. Останні в процесі флотації перетворюються на піну флотатора. Процес прояснення і знебарвлення води завершується на швидких фільтрах, але перед початком цього процесу до неї вводять вугільну пульпу або окисник для дезодорації та фторовмісний реагент для фторування. Знезаражують очищену воду хлором. Ця технологічна схема компактна, ефективна в роботі, але має конструктивні ускладнення деяких технологічних процесів.

Застосовують технологічну схему з контактними прояснювачами (рис. 1.1, в). Із природної води на мікрофільтрах видаляють планктон й обробляють її реагентами, які подають у контактний прояснювач, де завершується прояснення і знебарвлення. У схемі передбачають також знезараження і фторування води за допомогою спеціальних установок. Очищена кондиційна вода надходить у резервуари чистої води і під тиском насосів другого підйому – в мережу споживача.

2 Класифікації основних технологічних схем

Технологічні схеми, які використовують у практиці підготовки води можна класифікувати за такими ознаками:

- участю реагентів – реагентні чи безреагентні;
- ефектом прояснення – глибоке і неповне;
- кількістю технологічних процесів – одно-, дво- і багатопроцесні чи ступенів кожного з них;
- напірні чи безнапірні.

Реагентні й безреагентні технологічні схеми застосовують під час підготовки води для господарсько-питних потреб та потреб промисловості. Вони різняться як за складом процесів, так і за розмірами водоочисних споруд й умовами їх експлуатації. Безреагентні схеми із використанням гідроциклонів, акустичних, наливних і повільних фільтрів, як правило, застосовують для водозабезпечення невеликих споживачів за кольоровості вихідної природної води до 50°. Їх застосовують під час неглибокого прояснення води для водозабезпечення промислових об'єктів. У безреагентних технологічних схемах інколи використовують одне відстоювання або фільтрування на грубозернистих фільтрах або мікрофільтрах. Порівняно з реагентними вони в експлуатації простіші.

Технологічні схеми для підготовки води із застосуванням реагентів порівняно із безреагентними схемами значно компактніші й дешевші, але

складніші в експлуатації. Процеси підготовки води із застосуванням реагентів відбуваються інтенсивніше і значно ефективніше. Так, фільтрування з використанням реагентів здійснюють зі швидкістю 5–12 м/год і більше, а без реагентів – 0,1–0,3 м/год, тому для осадження основної маси завислих речовин за наявності реагентів потрібно лише 2–4 год, тоді як без них – кілька діб.

За кількістю технологічних процесів і числом ступенів кожного з них технологічні схеми підготовки води поділяють на одно-, дво- і багатопроцесні. Наприклад, в однопроцесній схемі здійснюють одне лише прояснення за допомогою гідроциклону, або акустичного фільтра, або повільного фільтра. Двопроцесна технологічна схема – два основні технологічні процеси (наприклад, оброблення води в шарі завислого осаду і фільтрування) здійснюють послідовно й одноразово (за один ступінь). Якщо один з основних технологічних процесів здійснюють двічі або більше, технологічну схему називають дво-, три- і багатоступінчастою.

Кількість технологічних процесів і число ступенів у технологічній схемі залежать від якості природної води та вимог споживача до якості очищеної води. Наприклад, для грубого прояснення води можна обмежитися процесом осадження у відстійниках, центрифугах або фільтрах. Під час підготовки висококаламутних вод для господарсько-питних цілей застосовують двоступінчасте осадження з наступним фільтруванням в один ступінь або використовують технологічну схему, яка передбачає попереднє прояснення води в гідроциклонах із наступним доочищенням.

За ефектом прояснення розрізняють технологічні схеми повного (глибокого) і неповного прояснення. Після глибокого прояснення очищена вода відповідає вимогам якості питної води, тоді як після грубого прояснення вміст завислих речовин в очищеній воді набагато більший (до 50–100 мг/дм³ і більше). Зазвичай грубопрояснену воду використовують в охолоджувачах різного виробничого призначення. Отже, технологію для неповного прояснення води зазвичай використовують для підготовки технічної води. Технологічні схеми з глибоким проясненням води застосовують для підготовки питної води та води, яку використовують у харчовій, фармацевтичній промисловості й багатьох інших виробництвах, де до якості технічної води ставлять високі вимоги.

За різновидом руху оброблюваної води технологічні схеми водопідготовки поділяють на самоплинні (безнапірні) і напірні. На міських і великих промислових водоочисних спорудах рух вихідної води в технологічному процесі здійснюється самоплинно. При цьому рівень води в кожній наступній споруді знаходиться нижче рівня, ніж у попередній. Різниця рівнів визначає напір, потрібний для подолання гідравлічного опору в очисних спорудах та в комунікаціях від однієї споруди до іншої.

У напірній технологічній схемі рух води від одного апарата до іншого відбувається під тиском, вищим ніж атмосферний, тому апарати різних процесів можна розмістити на одній відмітці. Напірні очисні апарати мають бути герметичними і розрахованими на тиск, який створюється насосами. В напірних технологічних схемах можна не влаштовувати резервуари чистої води

і насосну станцію другого підйому. В окремих випадках очищена вода під тиском насосів першого підйому передається безпосередньо в мережу споживача. У разі самоплинного руху води очисними спорудами потрібні дві насосні станції (першого і другого підйому) і резервуари чистої води. Напірні технологічні схеми характеризують значною металоємністю, що пов'язано з обмеженням продуктивності очисних станцій.

3 Основні критерії для вибору технологічної схеми та складу споруд для очищення вод, принципи їх компоновання

Вибір технологічної схеми водопідготовки залежить від якості природної води в джерелі, вимог споживача та кількості води для споживання. Наприклад, для підготовки невеликої кількості забарвленої або каламутної води з економічного погляду доцільно замість громіздких горизонтальних відстійників застосовувати вертикальні. Змішувач у цьому разі можна замінити соплом Вентурі або шайбою.

Орієнтовний вибір технологічної схеми для прояснення і знебарвлення води до рівня нормативів питної кондиції можна здійснити згідно з рекомендаціями Державних будівельних норм [2].

Таблиця 1.1 – Рекомендації для попереднього вибору споруд для прояснення та знебарвлення води ([2], табл. 14)

Основні споруди	Умови застосування				Продуктивність станції, м ³ /добу
	Каламутність, НОК (мг/дм ³)		Забарвленість, град.		
	вихідна вода	очищена вода	вихідна вода	очищена вода	
1	2	3	4	5	6
<i>Обробка води із застосуванням коагулянтів і флокулянтів</i>					
1 Швидкі фільтри (одноступеневе фільтрування): – напірні; – відкриті	не більше ніж 52 (30) те саме 34 (20)	не менше ніж 2,6 (1,5) те саме 2,6 (1,5)	не більше ніж 50 те саме 50	не менше ніж 20 те саме 20	до 30 000 вкл. до 50 000 вкл.
2 Ультрафільтраційні установки	– 138 (80)	– 0,17 (0,1)	– 120	– 4	–
3 Вертикальні відстійники – швидкі фільтри	– 2 586 (1 500)	– 2,6 (1,5)	– 120	– 20	до 5 000 вкл.
4 Горизонтальні відстійники – швидкі фільтри	– 2 586 (1 500)	– 2,6 (1,5)	– 120	– 20	понад 30 000
5 Контактні префільтри – швидкі фільтри (двоступеневе фільтрування)	– 517 (300)	– 2,6 (1,5)	– 120	– 20	будь-яка

Продовження таблиці 1.1

1	2	3	4	5	6
6 Прояснювачі з завислим осадом – швидкі фільтри	не менше ніж 86 (50) до 2 586 (1 500) вкл.	– 2,6 (1,5)	– 120	– 20	понад 5 000
7 Два ступеня відстійників – швидкі фільтри	понад 2 586 (1 500)	– 2,6 (1,5)	– 120	– 20	будь-яка
8 Контактні прояснювачі	не більше ніж 207 (120)	– 2,6 (1,5)	– 120	– 20	–
9 Горизонтальні відстійники та прояснювачі із завислим осадом для часткового прояснення води	– 2 586 (1 500)	від 14 (8) до 26 (15) вкл.	– 120	– 40	–
10 Крупнозернисті фільтри для часткового прояснення води	– 138 (80)	не менше ніж 17 (10)	– 120	– 30	–
11 Радіальні відстійники для попереднього прояснення висококаламутних вод	понад 2 586 (1 500)	– 431 (250)	– 120	– 20	–
<i>Обробка води без застосування коагулянтів і флокулянтів</i>					
12 Ультрафільтраційні установки	не більше ніж 52 (30)	не менше ніж 1,72 (1,0)	не більше ніж 50	не менше ніж 2	будь-яка
13 Крупнозернисті фільтри для часткового прояснення води	– 259 (150)	30–50 % вихідної	– 120	така ж, як вихідна	–
14 Радіальні відстійники для часткового прояснення води	понад 2 586 (1 500)	30–50 % вихідної	– 120	–	–
15 Повільні фільтри з механічною або гідравлічною регенерацією піску	не більше ніж 2 586 (1 500)	2,6 (1,5)	– 50	не менше ніж 20	–

Примітка 1. Каламутність зазначена сумарна, яка включає каламутність, що утворюється від введення реагентів.

Примітка 2. На водозабірних спорудах або на станції водопідготовки необхідно передбачати установку сіток з отворами від 0,5 до 2 мм включно. При середньомісячному вмісті у воді планктону понад 1 000 кл/мл і тривалості «цвітіння» понад 1 місяця за рік додатково до сіток, встановлених на водозаборі, потрібно передбачати установку мікрофільтрів або флотаторів на водозаборі або на станції водопідготовки.

Примітка 3. При відповідному обґрунтуванні для обробки води допускається застосовувати споруди при продуктивності більше або менше вказаної, а також споруди, які не зазначені в таблиці (мультигідроциклони, флотаційні установки тощо)

Примітка 4. Прояснювачі із завислим осадом потрібно застосовувати при рівномірній подачі води або поступовій зміні витрати води в межах не більше ніж 15% за 1 годину і коливанні температури води не більше ніж 1 °C за 1 годину.

Примітка 5. Метод ультрафільтрації ґрунтується на використанні мембран з розміром пор 0,01-0,1 мкм при робочому тиску до 0,5 МПа.

Примітка 6. Для знебарвлення води при застосуванні коагулянтів і флокулянтів використовують мембрани з розміром пор 0,01–0,02 мкм. Для прояснення та знебарвлення води без застосування коагулянтів і флокулянтів використовують мембрани з відсіканням по молекулярній масі не більше 15–20 кДа (розмір пор 10 нм).

Вибір технологічних процесів, конструктивне оформлення та визначення оптимального складу реагентів, їх дози і встановлення раціональних параметрів кожного з них здійснюється з урахуванням даних хімічного й технологічного аналізів природної води для кожного джерела водозабору. Проте деякі рішення можливі апріорі на основі узагальнення наявного досвіду експлуатації технологічних схем водоочисних комплексів в аналогічних умовах. Так, коагулянти – основні хлориди та основні сульфати або залізовмісні – за інших однакових умов мають перевагу під час тривалих весняних паводків, оскільки за цих умов значно нижча температура очищуваної води (нижче 4 °С) та підвищені каламутність і забарвленість. Для інтенсифікації процесу коагулювання кольорових вод як флокулянт доцільно використовувати активовану силіцієву кислоту (активація хлором), а для каламутних – поліакриламід, К-4 та ін. Вертикальні змішувачі, які забезпечують ефективне змішування та повітровідділення, рекомендується застосовувати в технологічних схемах із контактними прояснювачами та завислим осадом.

При підготовці малокаламутних знебарвлених вод у технологічних схемах, в яких використовують прояснювані із завислим осадом, перевагу надають конструкціям з піддонним осадоушільнювачем. Ця конструкція високонадійна у роботі та високоефективна.

Для очищення висококаламутних вод як споруди першого ступеня прояснення можна використати тонкошарові й радіальні відстійники, акустичні фільтри, гідро- й мультициклони та ін. Планктон або великі домішки, що плавають у воді, доцільно вилучати на мікрофільтрах або барабанних сітках. У прямотечійних схемах зі швидкими фільтрами з використанням реагентів рекомендується застосовувати контактні фільтри.

Конструктивне оформлення прийнятої схеми визначається продуктивністю і складом проєктованих споруд, рельєфом і гідрогеологією майданчика, кліматичними даними та можливістю створення зон санітарної охорони, а також техніко-економічними розрахунками.

Об'єми очисних споруд розраховують за часом, необхідним для протікання тих чи інших фізико-хімічних процесів в оброблюваній воді.

Реагенти у воду подають таким чином, щоб обробка її закінчувалася в проєктованому комплексі устаткування і вихідна вода відповідала вимогам споживача й аби надалі вода не змінювала свого складу і властивостей.

Компонування очисних споруд повинне забезпечувати можливість подальшого їх розширення, що особливо важливо для великих міських і промислових водопроводів.

Одна з основних вимог, яку пред'являють до водоочисних станцій, – безперебійність в роботі. Передбачають обвідну лінію (при продуктивності

понад 100 тис. м³/добу), що дозволяє відключити весь комплекс ОС і при необхідності подавати воду через РЧВ у всмоктувальну лінію НС2.

При проектуванні самотечійних очисних споруд для здешевлення будівництва необхідно максимально використовувати рельєф місцевості. Для цього складають висотну схему споруд, на якій встановлюють положення (позначку) рівнів води в кожній споруді.

Контрольні запитання

1. Які основні методи застосовують для очищення природних вод?
2. Які фактори визначають вибір технології підготовки води?
3. На які основні групи поділяють процеси підготовки?
4. Як здійснюють прояснення води?
5. Як здійснюють знебарвлення води?
6. Для чого і як здійснюють знезараження води?
7. Основні умови розміщення технологічних процесів і споруд у певній послідовності.
8. Охарактеризуйте основні технологічні схеми підготовки питної води з поверхневих джерел.
9. Класифікації основних технологічних схем підготовки питної води.
10. Порівняйте реагентні й безреагентні технологічні схеми підготовки питної води.
11. Як розділяють схеми підготовки води за кількістю технологічних процесів і числом ступенів кожного з них?
12. Які технологічні схеми розрізняють за ефектом прояснення?
13. Які технологічні схеми розрізняють за характером руху оброблюваної води?
14. Принципи конструювання технологічної схеми для очищення вод.
15. Охарактеризуйте рекомендації для попереднього вибору споруд для прояснення та знебарвлення води.

Тема 2 ПОПЕРЕДНЄ ОЧИЩЕННЯ ВОДИ

1. ***Водозабірно-очисні споруди та пристрої.***
2. ***Споруди для безреагентного відстоювання води.***
3. ***Гідроциклонні прилади.***
4. ***Фільтрування води крізь сітки та тканини.***
5. ***Мікрофільтрування.***

1 Водозабірно-очисні споруди та пристрої

Для технічного, польового, пасовищного водопостачання та зрошення потрібні значні кількості частково проясненої води. Підготовка поверхневих вод для цих цілей на традиційних очисних спорудах вимагає істотних капітальних і експлуатаційних витрат. Сітчасті водоприймачі та гідроциклони не вирішують в достатній мірі ефективно задачу прояснення води безпосередньо у водозаборі та проблему рибозахисту.

Сифонні водоприймачі з горизонтальними вікнами (рис. 2.1), що забезпечують висхідний прийом води, покращують якість води не тільки по завислим, але й по плаваючим речовинам. Досягається це завдяки більшому, ніж на водозаборах з вертикальними вікнами, заглибленню вікон (що особливо

важливо при малій глибині води в джерелі) і виділенню з води завислих речовин на висхідній ділянці сифона.

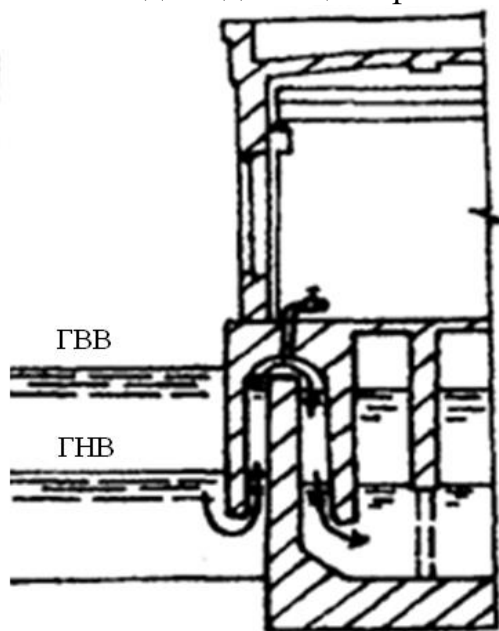

Рисунок 2.1 – Береговий водозабір сифонного типу

Пригреблеві водозабори забезпечують не тільки більш високу надійність відбору води, але й знижують її каламутність за рахунок попереднього відстоювання у водосховищі. У комплекс водозаборів включають спеціальні споруди, які дозволяють поєднувати технологію відбору та очищення води.

Іншим різновидом водоочисного пристрою на водозаборах є шлюз з фільтруючою завантаженням. Можливе надмірно велике грязьове навантаження на фільтр в періоди паводків, у зв'язку з чим повинна бути передбачена можливість його короткочасного відімкнення. Регенерацію такого фільтру здійснюють шляхом змиву відкладень поверхневим потоком води, а також шляхом декольматації фільтруючих ґрунтів.

Для захисту водозаборів від шуги, завислих наносів, а також рибозахисту застосовують водозабори з фільтруючими водоприймачами. Існує кілька типів фільтруючих водоприймачів, які розрізняють за складом фільтруючого матеріалу, компонуванням і розташуванням фільтруючих елементів тощо. За напрямком руху води розрізняють три основних типи фільтруючих водоприймачів:

I – із горизонтально розташованим фільтром і входом води зверху вниз; їх застосовують на ріках, що мають важкий шуголедовий і наносний режим та малі глибини під потужним крижаним покривом;

II – із горизонтальним фільтром і входом води знизу вгору; застосовують на водосховищах та річках з достатніми глибинами, головним чином, як рибозахист і одночасно для захисту від захоплення завислих наносів й сміття;

III – із фільтром, розташованим у вертикальній площині, і входом води по горизонталі; застосовують на ріках та водоймах у якості захисту від транзитної шуги, а також рибозахисту.

Розроблені та впроваджені споруди, призначені для забору та попереднього очищення поверхневих вод, в яких широко використані фільтруючі легкі гранульовані матеріали.

До таких споруд відносять і оголовки руслових водозаборів, виконаних у вигляді залізобетонних колодязів, бічні стінки яких мають по периметру вхідні вікна. Всередину короба вставлений каркас з металевих стрижнів, заповнений великими гранулами спіненого полістиролу або шунгізиту з діаметром 4–8 мм. Вода, що надходить через водоприймальні вікна, проходить спочатку грубе очищення і тільки після цього досягає рівня осі всмоктувального патрубка насосного агрегату. Промивання фільтруючого шару здійснюють зворотним струмом води від напірного трубопроводу при виключенні насоса. Для отримання води більш високої якості оголовок виконують у вигляді корпусу, бічні стінки якого являють собою фільтруючі касети з двома або трьома шарами завантаження.

2 Споруди для безреагентного відстоювання води

Одним з найбільш раціональних споруд комплексного призначення, включаючи попереднє відстоювання річкових висококаламутних вод є водоприймальні ковші та підвідні канали від головного джерела водопостачання до очисної станції. При сприятливих рельєфних і кліматичних умовах у складі водозабірно-очисного комплексу доцільно влаштування запасних-регулюючих басейнів (водойм), які розташовують безпосередньо біля водотоку в районі головного водозабору. Забезпечуючи в них наповнення і зберігання до 30–45 добових обсягів води, такі споруди використовують для комбінованого фізико-хімічного та природного біологічного ефективного очищення води.

У підвідних каналах при відповідному обґрунтуванні, зокрема, при необхідності видалення з очищених вод інгредієнтів антропогенного походження, економічно і технологічно обґрунтовано висаджувати вищі водні рослини (очерет, рогозник вузьколистий та ін.) і обладнувати наплавними біоконтейнерами. Однак, при цьому повинні обов'язково здійснюватися заходи щодо своєчасного видалення з каналів відмерлих насаджень і таких, що вичерпали свою біосорбційну ємність.

Другою важливою умовою експлуатації споруд є підтримання в них необхідного кисневого режиму і прочищення ділянок, які замулюються.

Найбільше застосування в практиці водопостачання та гідротехніки знаходять ковшеві водоприймачі, які виконують одночасно функції споруд для передочищення і є засобами боротьби з шуголедовими перешкодами. Розрізняють ковші з верховим, низовим і двостороннім входом води з водотоку.

За різновидом розташування ковшів щодо берегів річки розрізняють ковші, висунуті в русло річки (рис. 2.2) і врізані в берег (рис. 2.3).

Оцінку затримуючої здатності ковшових відстійників за завислими речовинами проводять за гідравлічною крупністю фракції наносів, повністю затримуваної в ковші, каламутністю води до і після ковша, добовим обсягом відкладень наносів у ковші, потужністю шару наносів на вході в ковш.

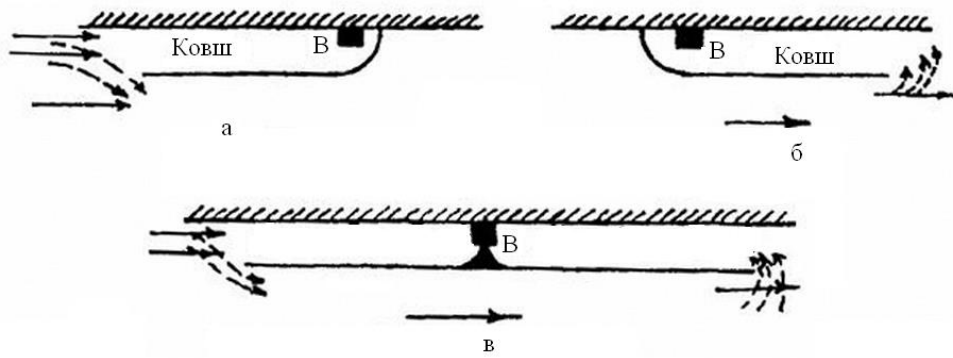

Рисунок 2.2 – Схема ковшів, висунутих у річку:
 а – ковш верхового живлення; б – ковш низового живлення;
 в – ковш двостороннього живлення;
 В – водозабір

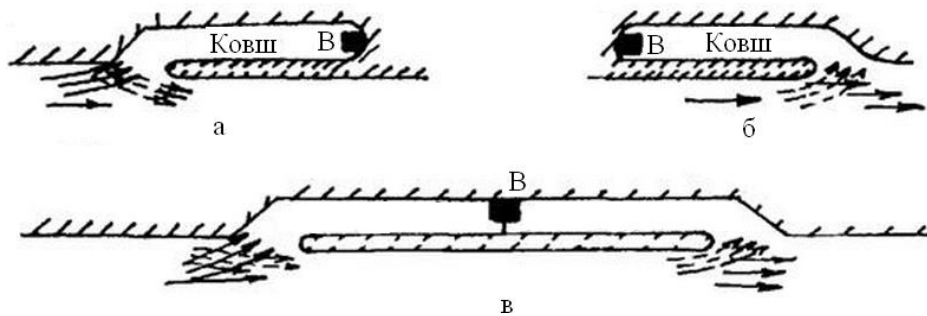

Рисунок 2.3 – Схеми ковшів, заглиблених у берег:
 а – ковш верхового живлення; б – ковш низового живлення;
 в – ковш двостороннього живлення;
 В – водозабір

Одним з ефективних комплексних методів забору і поліпшення якості вихідної води є влаштування прибережних (наливних) водосховищ для прояснення води із забруднених річок і каналів, що піддаються періодичним залповим скиданням в них забруднень. Цей метод поширений у деяких країнах Європи. Значний запас води у водосховищах дозволяє відімкнути будь-яке з них для регулярного очищення земснарядами або ремонту, а також більш вимогливо підходити до якості води, використовуваної для їх заповнення. У періоди паводку, підвищеного вмісту у воді амонійного азоту, планктону та інших токсичних компонентів відбір води з річки не здійснюють.

Недоліком наливних водосховищ є необхідність великих площ під їх будівництво, а також труднощі в організації захисту води в них від забруднень води повітрям, при аварійних викидах забрудненого повітря. Складним є створення водосховищ у густо населених промислово розвинених районах.

Специфічними є водозабірно-очисні споруди з передгірських і гірських річок. Залежно від ухилу русел швидкість руху води в них змінюється в межах від 0,5–3 м/с до 5–6 м/с у паводковий період. Коливання рівнів і витрат води в гірських річках не тільки за сезонами року, а й протягом однієї доби значно залежать від умов живлення річок. На відміну від рівнинних, гірські річки характеризуються нестійким великим твердим стоком у вигляді наносів

(донних і завислих). Їх концентрації у воді можуть досягати 50–1 000 т/км³. Небезпеку представляє собою утворення шуги (до 10–15 % від витрати води по руслу річки). Період безперервного шугоходу зазвичай становить 5–6 діб. На ряді річок Кавказу період шугоходу досягає 30–60 діб на рік. Для басейнів річок Середньої Азії та Кавказу слід враховувати періодичне утворення селевих потоків тривалістю до 2 год і більше. Тому однією з головних особливостей конструкцій водозабірних-очисних пристроїв на таких річках є обов'язкове включення в них споруд відстоювання води, в яких передбачають можливість промивки їх основних блоків у будь-який час.

3 Гідроциклонні прилади

На водозабірних вузлах систем водопостачання та зрошення, на свердловинах вертикального дренажу, в землесосних і пульпопід'ємних установках серйозною проблемою є очищення природних вод від наносів, що містять мінеральну суспензію зі щільністю більше, ніж щільність води. Вирішення цього завдання можна досягти за допомогою спеціальних конструкцій гідроциклонних установок (ГЦУ). Гідроциклони і гідроциклонно-фільтраційні установки (ГЦФУ) є високоефективними засобами для такого очищення води як на всмоктувальній, так і на нагнітальній лініях насосів в умовах напірно-вакуумного потоку. Розроблена протягом останніх десятиліть низка спеціальних конструкцій таких установок дозволяє об'єднати в одному гідравлічному блоці кілька основних технологічних процесів: уловлювання механічних домішок (пісок, мулисті частинки та ін.); згущення пульпи, захист робочих органів насосів від абразивного зносу, відведення осаду і очищеної води. Невеликі габарити, висока питома продуктивність таких апаратів дозволяє компактно і раціонально об'єднувати й розміщувати їх у надфільтровому й підфільтровому просторі фільтрів, у відстійниках, прояснювачах різних конструкцій, в приймальних відділеннях берегових водозбірних колодязів.

При тангенціальному введенні рідини в конічний корпус напірного гідроциклона, змонтованого на нагнітальній чи всмоктувальній лінії насоса, через наявність моменту кількості вхідної маси рідини відносно осі камери лоток набуває обертальний рух з утворенням повітряного «шнура» уздовж своєї осі (рис. 2.4). За рахунок утворення останнього відбувається зменшення живого перерізу потоку. У загальному випадку, в напірних циклонах цей коефіцієнт залежить від значення напорів води на вході, у зливі і в пісковому отворі, а також геометричних розмірів апарату (діаметрів циклону, зливу, піскового отвору, висоти циклону), гідравлічних параметрів потоку (витрати через злив, через пісковий отвір, висоти піщаного завалу) і фізико-хімічних властивостей рідини.

Сьогодні для відділення твердих частинок зазвичай використовують гідроциклони високого і низького тиску, які встановлюють на нагнітальній лінії насоса. Перші з них здатні відокремлювати частинки мінерального походження дуже малих розмірів. Інші, що працюють під тиском 0,4–2,0 м вод. ст. на вході, вловлюють частинки діаметром 0,05 мм і більше.

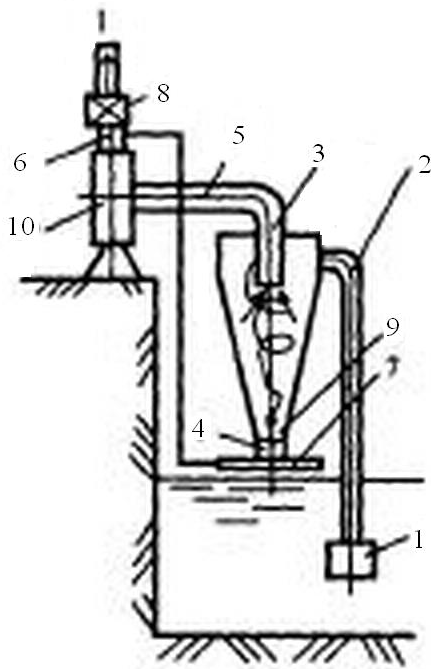

Рисунок 2.4 – Схема гідроциклонної установки на всмоктувальній лінії насоса:
 1 – гідроциклонна приймальна камера на всмоктувальній лінії насоса; 2 – вхідний патрубок циклонної камери; 3 – зливний патрубок циклонної камери;
 4 – пісковий отвір циклонної камери;
 5 – всмоктувальний патрубок насоса;
 6 – нагнітальний патрубок насоса;
 7 – гідроелеватор; 8 – зворотний клапан;
 9 – камера згущення; 10 – насос відцентровий

Гідроциклони низького тиску становлять напірну металеву циліндричну ємність з тангенціально розташованим патрубком для подачі вихідної води. Унаслідок того, що використовувані при роботі таких гідроциклонів напори значно нижчі, ніж у гідроциклонах високого тиску, їх питома матеріаломісткість значно нижча.

Різновидом гідроциклонів високого тиску є двокамерні гідроциклони. Слід зазначити, що паралельне підключення гідроциклонів, також як і інших технічних засобів очищення води, широко застосовується в практиці водоочищення, оскільки дозволяє зменшити кількість запірно-регулюючої арматури і спростити експлуатацію.

Ефективність очищення води на гідроциклонах визначається багатьма факторами, зокрема дисперсністю суспензії, яку видаляють з води, її щільністю, конструктивними розмірами елементів гідроциклона, величиною створюваного на ньому перепаду тиску та ін.

4 Фільтрування води крізь сітки та тканини

При русі води через сітки, тканини, пористі матеріали досягається витяг з неї завислих речовин.

Процес здійснюють або на поверхні, або в глибині фільтрувального матеріалу. Поверхнєве фільтрування відбувається при русі води через:

- об'ємні елементи з поруватих матеріалів значної товщини (патронні фільтри і фільтри з пористої кераміки);
- сітчасті або тканинні перегородки (фільтрування під тиском або під вакуумом, мікрофільтрування);
- жорсткі проникні каркаси з попередньо нанесеним фільтруючим шаром (намивні фільтри трубчастої, рамної або барабанної конструкції).

Залежно від властивостей застосовуваних фільтрувальних основ і домішок процес фільтрування передбачає три явища: відкладення, фіксація і відрив.

Механізм відкладення буває двох видів: механічне затримання видобутих домішок і відкладення завислих часток у порах.

При механічному проціджуванні з води витягуються всі частинки, що перевищують розміри пор фільтруючої основи або пір, формованих затриманими частинками, які самі утворюють фільтруючий шар. При цьому чим менше розміри пор фільтруючої основи, тим більш високим буде ефект очищення.

Відкладення завислих речовин в порах фільтруючої основи (об'ємне фільтрування) відбувається, якщо їх розмір менше розміру пір і траєкторія руху частинок призводить до їх контакту з поверхнею порових каналів. Цьому сприяють: дифузія за рахунок броунівського руху; пряме зіткнення; інерція частинок; прилипання за рахунок вандерваальсової сили; осадження під дією гравітаційних сил; обертальний рух під дією гідродинамічних сил.

Фіксування частинок домішок води на поверхні і в порах фільтрувального матеріалу обумовлено малими швидкостями руху рідини, силами когезії та адсорбції.

При вилученні з води домішок води шляхом фільтрування відбувається зменшення порового простору фільтрувального матеріалу внаслідок осадження частинок, що спричиняє збільшення швидкості потоку і зміну його режиму від ламінарного до турбулентного. У цьому випадку затримані частинки домішок будуть частково відриватися і переміщуватися потоком глибше в пори фільтрувального матеріалу і навіть виноситися з фільтратом.

Вибір поверхневого або об'ємного фільтрування обумовлений необхідною якістю фільтрату, властивостями води та її забруднень, а також економічними міркуваннями. Той чи інший вид фільтрування пов'язаний з певними капітальними і експлуатаційними витратами, які, у свою чергу, визначаються попередньою обробкою води, способами промивки апаратів, ступенем автоматизації процесу і способів контролю за ним.

Проціджування води через сітки з різних матеріалів застосовують для вилучення з води грубих домішок у вигляді річкових наносів з піску, мулу, листя, прутів, тріски, кори дерев і чагарників, фіто- і зоопланктону. Основними спорудами, використовуваними для цих цілей, у водозабірних вузлах є плоскі й оберткові сітки з розміром осередків в плані зазвичай 1 мм × 1 мм або 2 мм × 2 мм. Барабанні сітки і мікрофільтри монтують у вхідних спорудах станцій водоочищення. Розмір осередків у сітках останніх становить зазвичай від 20 мкм до 60 мкм.

У практиці очищення води використовують сітчасті фільтри, конструкції яких відрізняють:

– за застосовуваною технологічною схемою – одно- або багатоступенева з фільтруванням через сітки із розмірами комірок, які зменшуються в напрямі руху води;

– за розташуванням сітчастого полотна – горизонтальні і вертикальні;

– за способом промивання – прямоточна, зворотна чи спеціальні види промивок;

– за здійсненням процесу промивки – ручна з витяганням сітки з корпусу фільтра, з ручним або автоматичним відкриттям запірних органів;

– за розміром осередків сітки – від 0,01 до 3,0 мм;

– за матеріалом корпусу фільтра – полімерний, сталевий, з нержавіючої сталі, з легких сплавів, комбінований;

– за матеріалом сітки – нержавіюча сталь, полімерне полотно.

Сітки, застосовувані в системах водопостачання, повинні:

1) очищати воду до необхідних показників і якісно регенеруватися;

2) мати мінімальні значення втрат напору;

3) володіти необхідними механічною міцністю, хімічною, електрохімічною та біологічною стійкістю;

4) бути довговічними і економічними.

Фільтрування через сітчасті перегородки здійснюють на відкритих або напірних апаратах (фільтрах). При цьому розрізняють три види фільтрування:

1) макрофільтрування, при якому витягують з води частки крупністю більше 150 мкм;

2) мікрофільтрування – витягують частинки розміром 1–150 мкм;

3) ультрафільтрування – витягують частинки розміром 0,004–0,4 мкм.

5 Мікрофільтрування

У системах підготовки води для господарсько-питних і технічних цілей рекомендується використовувати мікрофільтри або барабанні сітки.

Основна мета мікрофільтрування – видалення планктону, що міститься в поверхневих водах. При цьому зазвичай видаляються завислі частинки великого розміру і частинки рослинного, тваринного походження, що містяться у воді.

Залежно від зміни витрат води і здатності частинок, що містяться в ній, забивати фільтрувальні сітки використовують різні пристрої для регулювання швидкості обертання барабана і один або кілька рядів промивних форсунок.

Оптимальні результати ефективності мікрофільтрування досягають шляхом підтримання більш-менш постійних втрат напору, обумовлених частковим забиванням сіток затриманими частинками. Ефективність роботи установки обмежена декількома факторами:

– промита фільтрувальна сітка не забезпечує належного затримання на початку фільтроциклу і ступінь очищення при цьому визначається тільки розмірами комірок;

– планктон ніколи не видаляється повністю. Він може знову розмножуватися, особливо, якщо підвищиться температура води;

– яйця деяких нижчих ракоподібних можуть легко проходити через фільтрувальну сітку і розвиватися, в результаті чого в наступних резервуарах можуть бути виявлені видимі неозброєним оком організми;

– через небезпеку корозії фільтрувальної сітки або її підкладки не можна застосовувати попереднє хлорування води перед мікрофільтрами;

– поверхня мікрофільтрів повинна бути досить велика, щоб забезпечити видалення великої кількості планктону, що розвивається в певні періоди року. Якщо вона мала, то в періоди інтенсивного розвитку планктону і під час паводків продуктивність водоочисного комплексу може значно знизитися.

Металеві або пластмасові фільтрувальні сітки в більшості випадків мають розміри осередків від 20 мкм до 40 мкм і у виняткових випадках 10 мкм. Чим менше розмір осередків, тим більше повинна бути площа поверхні мікрофільтра.

Ефективність зниження вмісту завислих речовин в результаті мікрофільтрування становить 50–80 %, в середньому близько 65 %.

Мікрофільтри (МФ) конструктивно нічим не відрізняються від барабанних сит), за винятком розмірів сітки, натягнутої за твірною барабана. Швидкість обертання барабана МФ приймається 0,1–0,5 м/с. Барабани МФ занурюють у воду на $\frac{2}{3}$ діаметра в камеру, яка призначена для збору фільтрату (рис. 2.5).

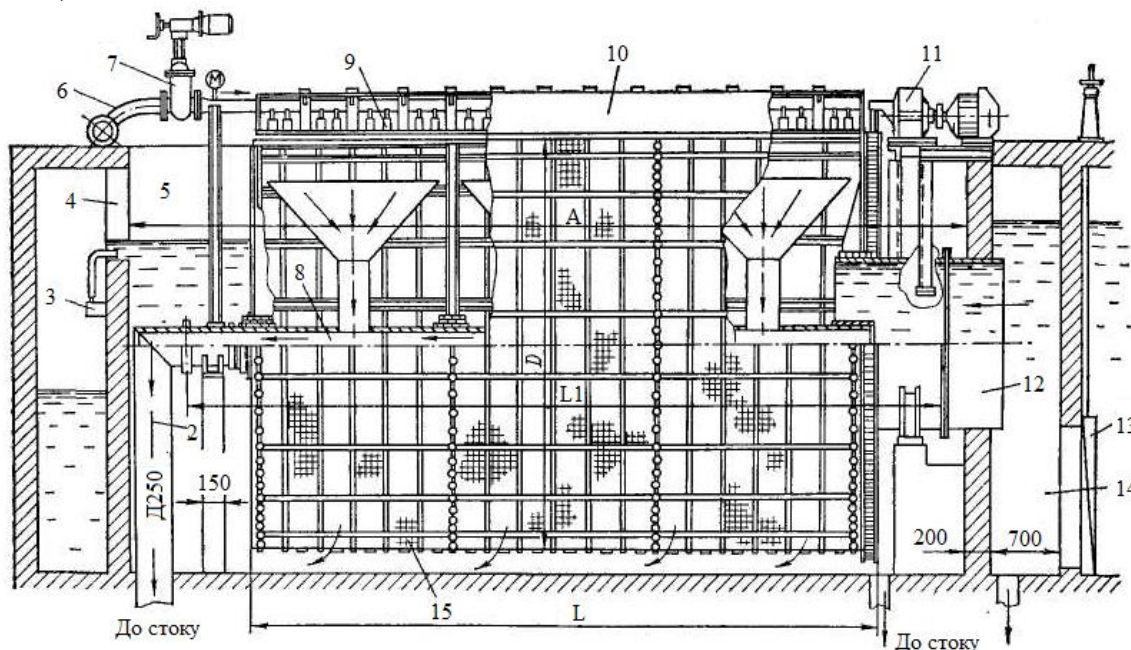

Рисунок 2.5 – Схема мікрофільтру (барабанної сітки) з контактною камерою:

- 1 – збірний канал; 2 – трубопровід для відведення промивної води; 3 – датчик для подання сигналу на відкриття засувки промивного трубопроводу;
- 4 – водозливні вікна; 5 – камери; 6 – трубопровід для промивної води;
- 7 – засувка з електроприводом на трубопроводі промивної води; 8 – вісь барабана з лійками для збору промивної води; 9 – промивний пристрій;
- 10 – огорожа; 11 – електропривод; 12 – труба, що підводить; 13 – шибер;
- 14 – канал вихідної води; 15 – барабан із фільтрувальними елементами

Мікрофільтри доцільно використовувати при вмісті фітопланктону понад 1 000 клітин в 1 см³ вихідної води.

Втрати напору на мікросітках складають до 0,2 м вод. ст., а загальні втрати напору на установці досягають 0,5 м вод. ст.

Установку мікрофільтрів слід передбачати в камерах. Допускається розміщення в одній камері двох агрегатів, якщо кількість робочих агрегатів понад 5.

За кордоном для глибокого прояснення води широко використовують механічні напірні фільтри; циклонні, обертові зі знімними фільтрувальними елементами з порцеляни або сталі (розмір отворів 0,1–1,6 мм), і автоматичні фільтри с безліччю фільтрувальних трубок з отворами 125 мкм та більш і обертовими промивним пристроєм.

При нормальному обслуговуванні і калібруванні сітчасті фільтри досить дієві для видалення завислих часток з води, але вони мають обмежену пропускну здатність. Для підвищення такої здатності зазвичай збільшують загальну поверхню фільтрування, хоча практично і цьому є межа. Для подолання цього обмеження деякими зарубіжними розробниками були сконструйовані і виготовлені промивні пристрої, що працюють за принципом поперечного напірного потоку струменя води, за допомогою якого скупчення речовин на сітці вимивалося потоком рідини і забезпечувало самопромивання без розбирання обладнання.

Мікрофільтрування під тиском зазвичай здійснюють на фільтрах трьох видів: дискових, каркасно-навитих і патронних.

Дискові фільтри, в яких фільтрування відбувається в просторі між дисками, зібраними в пакети, особливо чутливі до наявності у воді водоростей і волокнистих матеріалів, здатних необоротно забивати зазори між дисками. При видаленні частинок крупністю 150 мкм продуктивність одного фільтра може досягати 250 м³/год.

Каркасно-навиті фільтри з використанням лоткових, трубчастих, кошикових або інших типів несучих елементів покривають:

- металевою сіткою, плоскою або профільованою, для збільшення площі поверхні фільтрування;
- металевою або полімерної дротом, навитим на рами;
- дротяними профілями особливого перетину, навитими на спеціальні стояки.

Фільтри з патронними елементами або тонкими фільтрувальними пластинами, виготовленими з гофрованого або плоского картону, целюлози або синтетичних волокон (вони можуть викидатися після використання), зазвичай використовують як фільтри тонкого очищення, коли воду необхідно ретельно очистити від завислих часток, які проскочили на попередніх стадіях обробки (наприклад, при приготуванні пива, газованої води та ін.). На фільтрах цього типу можуть бути видалені дуже дрібні частинки порядку декількох мікрон і навіть деякі бактерії. Однак на такі фільтри не можна подавати воду з відносно високим вмістом завислих речовин, оскільки фільтруючі елементи негайно заб'ються.

Контрольні запитання

1. Для чого застосовують водозабірно-очисні споруди та пристрої?
2. Назвіть приклади водозабірно-очисних споруди та пристроїв.
3. Принцип дії фільтруючих водоприймачів.

4. Застосування водоприймальних ковшів та підвідних каналів від головного джерела водопостачання до очисної станції.
5. Назвіть види ковшевих водоприймачів.
6. Влаштування прибережних (наливних) водосховищ.
7. Використання гідроциклонних установок для попереднього очищення води.
8. Гідроциклони низького та високого тиску.
9. Фільтрування води крізь сітки та тканини.
10. Конструктивне оформлення поверхневого фільтрування.
11. Проціджування води через сітки з різних матеріалів.
12. За якими параметрами характеризують сітчасті фільтри?
13. Які вимоги ставлять до сіток, застосовуваних в системах водопостачання?
14. Назвіть види фільтрування через сітчасті перегородки.
15. Яка основна мета мікрофільтрування?
16. Які фактори забезпечують ефективність мікрофільтрування?
17. Якої досягають ефективності зниження вмісту завислих речовин в результаті мікрофільтрування?
18. Опишіть конструкцію мікрофільтру.

Змістовий модуль 2 Споруди та обладнання для реагентного очищення води

Тема 3 РЕАГЕНТНЕ ГОСПОДАРСТВО

1. Реагенти, що застосовують для підготовки питної води.

Послідовність введення реагентів.

2. Технологічні схеми реагентного господарства.

3. Дозування реагентів.

1 Реагенти, що застосовують для підготовки питної води. Послідовність введення реагентів

У практиці водопідготовки для здійснення технологічного процесу очищення природних і стічних вод використовують різні реагенти та матеріали:

– для коагуляційного очищення води застосовують коагулянти і флокулянти,

– для підлужування – вапно, соду;

– для стабілізації – вапно, соду, кислоти;

– для дезодорації – активоване вугілля, окислювачі;

– для знезараження – окислювачі;

– для фільтрування — пісок, гравій, щебінь тощо.

При здійсненні технологічних процесів водопідготовки значну увагу приділяють не лише вибору реагентів, а й порядку їх уведення в очищувану воду. Останній впливає на якість очищеної води, витрати та ефективність усього технологічного процесу. Зазвичай реагенти вводять в очищувану воду для того, щоб усі технологічні процеси завершилися в очисних спорудах та не відбувався перебіг вторинних процесів у мережі водопостачання і забруднення очищуваної води, яку подають споживачеві. У деяких випадках, коли для

корекції якісного складу води потрібно ввести реагенти в очищену воду, вони не повинні взаємодіяти з солями, розчиненими у воді, та не мати і не утворювати під час змішування завислих речовин. Послідовність уведення реагентів при здійсненні певних технологічних процесів підготовки води з різними фізико-хімічними властивостями наведено у таблиці 3.1.

Таблиця 3.1 – Послідовність введення реагентів в очищувану воду

Характеристика води	Реагент	Послідовність введення реагентів
1	2	3
Запахи і присмаки відсутні. Запахи (в тому числі й хлорфенольний) і присмаки після хлорування не з'являються	Хлор, коагулянт: а) коагулянт, озон; б) хлор, перманганат калію, коагулянт; в) хлор, активоване вугілля, коагулянт; г) хлор, перманганат калію, активоване вугілля, коагулянт	Первинне хлорування, через 2-3 хв коагулянт. Коагулянт, озон перед фільтрами або у фільтровану воду. Первинне хлорування, через 10 хв перманганат калію, потім через 2-3 хв коагулянт: а) первинне хлорування, через 10–15 хв активоване вугілля, потім через 10 хв коагулянт; б) первинне хлорування, через 2-3 хв коагулянт, активоване вугілля у дозі до 5 мг/л перед фільтрами. Первинне хлорування, через 10 хв перманганат калію, потім через 10–15 хв активоване вугілля, потім ще через 10 хв коагулянт
Те саме, після хлорування з'являється хлорфенольний запах	а) аміак, хлор, коагулянт; б) коагулянт, озон; в) перманганат калію, хлор, коагулянт;	Аміак, через 2-3 хв первинне хлорування, потім через 2-3 хв коагулянт. Коагулянт, озон перед фільтрами або у фільтровану воду. Перманганат калію, через 10 хв хлор, потім через 2-3 хв коагулянт.

Продовження таблиці 3.1

1	2	3
	г) аміак, хлор, перманганат калію, коагулянт; д) перманганат калію, хлор, активоване вугілля, коагулянт	Аміак, через 2–3 хв хлор, ще через 10 хв перманганат калію, потім через 2-3 хв коагулянт. Перманганат калію, через 10 хв хлор, ще через 10–15 хв активоване вугілля, потім через 10 хв коагулянт

Особливо велике значення має порядок введення коагулянтів і флокулянтів в очищувану воду. Коагулянти можна вводити у воду до її надходження в очисні споруди (у водоприймальний колодязь чи ковш) або у змішувач. Їх змішують з усією масою очищеної води або за невеликої кількості забруднень – з частиною оброблюваної води за наступного змішування з рештою потоку (концентрована коагуляція). За невеликого вмісту забрудників в очищуваній воді коагулянт можна вводити окремими невеликими порціями (почасткова коагуляція). При цьому важливо забезпечити швидке формування дрібнодисперсних агрегатів золю на стадії перекінетичної коагуляції. В цьому разі вони мають високорозвинену поверхню і характеризуються високою хімічною та сорбційною активністю, що сприяє ефективному проясненню і знебарвленню очищеної води.

Флокулянти зазвичай вводять через 2-3 хв після введення коагулянту в змішувач наприкінці процесу змішування або в камеру на початку процесу утворення пластівців. Така послідовність уведення флокулянтів дає змогу сформуватися дрібнодисперсним агрегатам, інтенсифікує процеси агрегації та утворення крупнодисперсних пластівців, які швидко осідають під дією сил гравітації. Коагуляцію за допомогою коагулянтів і флокулянтів доцільно застосовувати за низької температури (нижче 6 °С) очищеної води та малого вмісту завислих речовин. У разі застосування поліакриламідів та інших флокулянтів перед подаванням у фільтри або контактні прояснювачі тривалість введення цих реагентів має бути мінімальною.

Знезараження води здійснюють після її очищення перед подаванням у резервуар чистої води або у два прийоми: перед подаванням для очищення і після нього. Тому хлорвмісні реагенти за попереднього хлорування вводять у ковш, водоприймальний колодязь, всмоктувальну або напірну лінію першого підйому або у змішувач. Для знезараження очищеної води її подають у колектор, резервуар чистої води або у всмоктувальний трубопровід насосної станції другого підйому.

Амонізацію води проводять у тих самих місцях, що й оброблення хлорвмісними реагентами. При цьому аміак вводять після і перед подаванням хлорвмісних реагентів. За наявності в очищуваній воді фенолів аміак подають перед подаванням хлору. Реагенти для дехлорування вводять в очищену воду.

Вапняне молоко, крейдяну суспензію і соду, які використовують для підлугування води і містять велику кількість завислих речовин, вводять у тих самих місцях, що й коагулянти, до і після подавання їх залежно від результатів технологічних досліджень у лабораторних умовах. За недостатньої лужності води підлугувуючі реагенти подають одночасно з коагулянтами. У разі очищення висококонцентрованих кольорових вод підлугування їх здійснюють після осадження основної маси пластівців коагулянту в кінці відстійників.

Фторовмісні реагенти можна вводити у водопроводи насосної станції першого підйому перед очисними спорудами, на фільтри і після очисних споруд. Реагенти зазвичай подають у вигляді водних розчинів за умови ретельного перемішування з очищеною водою. Якщо споживають артезіанську воду без її очищення, фторовмісні реагенти вводять безпосередньо у напірні водопроводи. Здебільшого їх подають після коагуляції. За малого навантаження на фільтри реагенти вводять перед фільтрами, а за великого навантаження – після фільтрів у трубопровод між фільтрами і резервуаром чистої води або в останній. Під час хлорування води фториди не видаляються. Хлор і фториди можна вводити одночасно.

Присмаки і запахи усувають за допомогою фільтрів, завантажених гранульованим активованим вугіллям, або двошарових фільтрів з верхнім шаром активованого вугілля. Ці фільтри розміщують після прояснювальних фільтрів. Якщо воду обробляють активованим вугіллям, то перша доза його може подаватися у ківш, а друга – у трубопроводі подавання знебарвленої й проясненої води на фільтри.

Під час очищення забарвленої води, а також води із запахами й органічними речовинами без запаху активоване вугілля для дезодорації доцільно вводити у воду після виділення основної маси цих сполук. Якщо це здійснити неможливо, то дозу вугілля збільшують. У разі зм'якшення води активоване вугілля вводять перед вапнуванням.

Під час введення реагентів слід дотримуватися не лише послідовності, а й тривалості інтервалів між введенням окремих сполук. Якщо такі інтервали витримати не вдається, то встановлюють додаткові змішувачі й контактні ємкості. Проте при цьому треба запобігати осадженню реагентів, які вводять в очищувану воду у вигляді суспензій.

2 Технологічні схеми реагентного господарства

На водоочисних станціях використання реагентів та матеріалів передбачає:

- складування;
- зберігання;
- підготовку для подавання в технологічний процес;
- дозування;
- змішування з очищеною водою.

Проектування й експлуатація водоочисних комплексів передбачає дві ***схеми організації реагентного господарства***:

- 1) отримання готових реагентів із заводів-постачальників;
- 2) отримання реагентів-напівфабрикатів.

У першому випадку їх подають безпосередньо в очищувану воду, а в другому – проводять спеціальну підготовку з метою отримання потрібних продуктів та подальшого їх використання в технологічному процесі.

Реагенти можна застосовувати в технологічному процесі у вигляді твердих порошків, водних суспензій і розчинів. Тому на водоочисних станціях має бути склад, розрахований на 5–30-добове зберігання реагентів, та необхідне обладнання для їх підготовки і подавання в технологічний процес.

Складування реагентів може здійснюватися у сухому вигляді навалом, у спеціальній тарі або у вигляді висококонцентрованих розчинів у спеціальних місткостях.

Складування і зберігання реагентів у сухому вигляді здійснюють у закритому приміщенні на першому поверсі поблизу розчинних баків. Коагулянт сульфат алюмінію зберігають за висоти шару до 2 м, а негашене вапно – до 1,5 м. За наявності відповідних засобів для навантаження і розвантаження висота шару реагентів насипом може відповідно збільшуватися до 3,5 м і до 2,5 м. Рекомендована висота шару хлориду натрію – до 2 м. У разі постачання реагентів у тарі висота складування може бути значно більшою: до 2 м у металевих бочках до 3–3,5 м – у паперових мішках і гумових контейнерах.

Для запобігання втраті коагулянту від злежування, уникнення важких навантажувально-розвантажувальних робіт нині широко використовують складування і зберігання коагулянтів, які постачають у великих обсягах, у рідкому стані (рис. 3.1). На великих водоочисних спорудах передбачають не менше трьох резервуарів великої місткості, в них зберігають потрібний запас висококонцентрованого розчину коагулянту (до 7–7,5 % Al_2O_3). Такий коагулянт виготовляють на заводі та поставляють в авто- або залізничних цистернах. Для потужних водоочисних станцій, коли за добу використовують до 10 т і більше коагулянту, його постачають у вагонах.

Перед подаванням коагулянту в очищувану воду його розбавляють водою у витратних баках до концентрації близько 2 % Al_2O_3 . Якщо продуктивність очисної станції не перевищує 32 тис. м³/добу, то реагентний цех суміщають з очисними спорудами. Місячний запас коагулянту доцільно зберігати в розчинних приймальних місткостях. За більшої продуктивності водоочисних станцій його розміщують в окремому приміщенні з обладнанням з'єднувальних галерей з очисними спорудами. При цьому застосовують мокрий спосіб зберігання реагенту. Загальний об'єм розчинних баків доцільно визначати з урахуванням величини разового поставлення коагулянту, способу його завантаження і розчинення за температури 10 °С, відстоювання, перекачування й очищення піддону. Розчинні баки та баки-сховища розміщують надворі, а насоси, арматуру й трубопроводи – у галереї з наземним павільйоном.

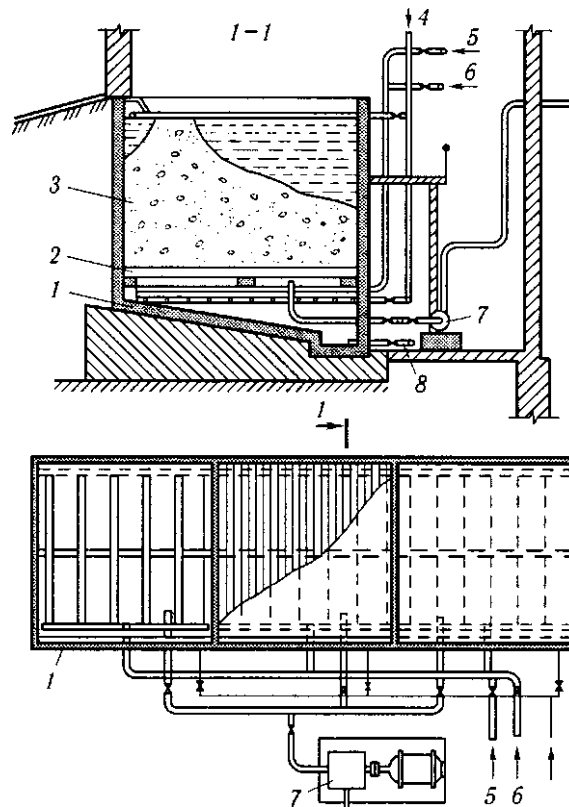

Рисунок 3.1 – Схема облаштування резервуарів для мокрого зберігання коагулянту:

- 1 – залізобетонний резервуар з антикорозійним покриттям; 2 – колосникова решітка; 3 – шар коагулянту; 4 – подавання води для змивання осаду; 5, 6 – відповідно, подавання пари і стисненого повітря у витратні баки; 7 – кислотний насос; 8 – скидання осаду у водостік

Усе обладнання повинно мати антикорозійне покриття або виготовлятися з корозійностійких матеріалів.

Склад для зберігання кислот ізолюють від складу зберігання інших реагентів. Його обладнують надійною нагнітально-витяжною вентиляційною системою з дотриманням усіх вимог, які ставляться до обладнання та утримування складів для зберігання сильнодіючих і отруйних речовин. Це саме стосується складів аміаку і хлору. Останні розміщують у низинних місцях водоочисної станції.

У складі для хлору має вміщуватися не більше ніж 100 т реагенту, а в повністю ізольованому відсіку – до 50 т. Хлор зберігають у балонах або контейнерах. Склад активованого вугілля обладнують в окремому приміщенні, яке належить до категорії В протипожежної безпеки. За мокрого зберігання хлориду натрію та добової витрати понад 0,5 т об'єм баків-сховищ визначають із розрахунку $1,5 \text{ м}^3$ на 1 т реагенту. Склад для зберігання іонообмінних матеріалів розраховують на об'єм завантаження двох катіонітових та на одне завантаження аніонітових фільтрів.

Склад для зберігання фільтрувальних матеріалів та вибір обладнання проектують із розрахунку 10 % щорічного поповнення і заміни

фільтрувального запасу на перевантаження одного фільтра – загальної їх кількості до 20, і двох – у разі більшої кількості.

Для завантаження фільтрів використовують водострумні й піскові насоси. В усіх складських приміщеннях завантажувальні й розвантажувальні роботи мають бути механізовані. Для цього використовують конвеєри та механічні лопати.

Останнім часом у практиці водопідготовки найбільшого поширення набули способи підготовки і дозування реагентів у вигляді розчинів і суспензій. Тому в технологічних схемах передбачають наявність місткостей для розчинення реагентів, кислотостійких насосів для транспортування розчинів та дозаторів для дозування реагентів у потрібній кількості в очищувану воду. Розчини або суспензії готують у місткостях, яких має бути не менше двох.

Для інтенсифікації процесу розчинення реагентів використовують механічне перемішування та циркуляцію розчину за допомогою насоса або проводять його барботування стисненим повітрям (рис. 3.2). У розчинних баках концентрація коагулянту досягає 6–7,5 %, а у витратних – 2–3 % Al_2O_3 . Під час приготування розчинів очищеного коагулянту днище в розчинних баках має бути нахилене під кутом 15° до горизонталі.

На водоочисних спорудах невеликої продуктивності (до 1 000 м³/добу) застосовують суміщені розчинно-витратні місткості (рис. 3.2, а). В розчинну місткість завантажують коагулянт і воду, і розчин коагулянту надходить у витратну місткість через днище. У цю саму місткість надходить вода для розбавлення та стиснене повітря для барботування через систему дірчастих труб, розміщених на дні апарата. Для забезпечення безперервного подавання розчину коагулянту в технологічний процес водоочищення місткість має два відділення.

Розчинні й витратні місткості на водоочисних спорудах великої продуктивності застосовують окремо. Місткості виготовляють із дерева або кислотостійких матеріалів, якщо споруди невеликої продуктивності, та із залізобетону з антикорозійним захистом усередині, якщо споруди великої продуктивності.

Під час розчинення хлориду феруму місткості для реагентів розміщують в окремому добре вентильованому приміщенні. Поверх розчинних місткостей встановлюють колосникову решітку.

На очисних спорудах продуктивністю до 1 000 м³/добу місткості для реагентів можна розміщувати на верхньому поверсі для подавання їх самопливом, а на високопродуктивних комплексах місткості для реагентів розміщують поряд зі складом реагентів на першому поверсі. При цьому розчини подають до дозаторів насосами.

Для підлогування і стабілізації води застосовують вапно у вигляді вапняного молока концентрацією до 5 % CaO або розчин концентрацією до 1,4 г/л, а також розчин карбонату натрію концентрацією 5–8 %. За добового використання вапна до 50 кг CaO можна застосовувати вапняний розчин, приготований у сатураторах.

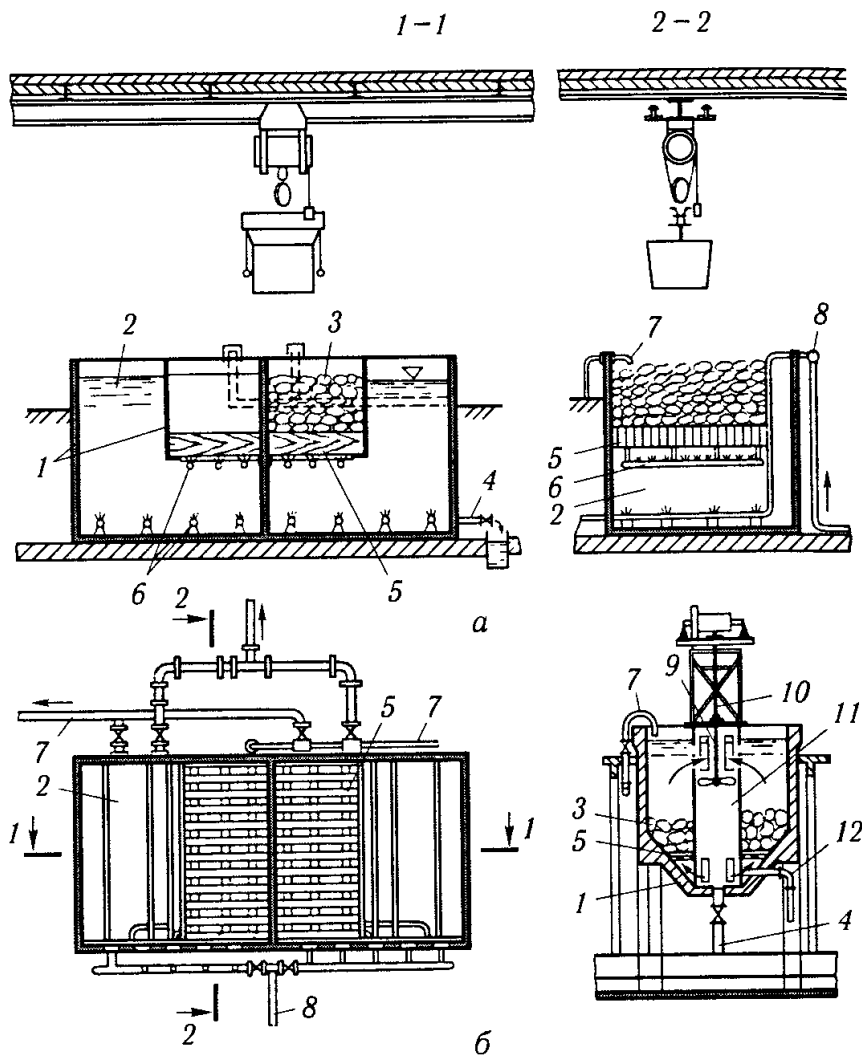

Рисунок 3.2 – Схема баків для приготування розчину коагулянту з барботажем повітрям (а) і механічним перемішуванням (б):

1 – залізобетонні резервуари з антикорозійним покриттям; 2 – витратний бак; 3 – куски коагулянту в розчинному баці; 4 – спорожнення бака; 5 – колосникова решітка; 6 – повітророзподільні системи; 7, 8 – відповідно подавання води і повітря; 9 – вікна для циркуляції води під час розчинення коагулянту; 10 – вісь мішалки; 11 – центрально розміщений стакан; 12 – відведення розчину коагулянту

За більшого використання вапна приготування вапняного розчину або вапняного молока здійснюють у місткостях, кількість яких має бути не менше двох. Місткості повинні мати конусне днище з кутом нахилу 45° і скидні трубопроводи діаметром не менше ніж 100 мм. Безперервне перемішування розчину здійснюють барботуванням стисненим повітрям, механічним способом за допомогою мішалки або циркуляцією розчину за допомогою насоса. За умови використання високоякісного вапняного порошку доцільно використовувати сухе дозування із застосуванням дозаторів за масою або об'ємом.

Кількість баків приймають не менше двох. Вапняне молоко постійно скаламучують шляхом перемішування за допомогою насоса (гідравлічне), стисненого повітря або лопатевих мішалок.

Якщо використовують кускове вапно, то в технологічній схемі передбачають проміжний склад для його зберігання в сухому стані, а також дробарки, вапногасильники, резервуари-сховища, пристрої для відбирання і транспортування вапняного тіста, витратні місткості з циркуляційним перемішуванням, пристрої для очищення вапняного молока, дозатор.

Розчин карбонату натрію готують у залізобетонних або сталевих резервуарах з механічним або пневматичним перемішуванням. Для інтенсифікації розчинення застосовують підігріту до 50–60 °С воду.

Для дезодорації води готують вугільну пульпу концентрацією 5–10 %, замочуючи порошкоподібне активоване вугілля у місткостях з мішалками або за допомогою циркуляційного перемішування. Установки розміщують у добре провітрюваному приміщенні, в якому не менше ніж п'ятикратний обмін повітря.

Розчин поліакриламід (ПАА) готують у місткостях з лопатевими мішалками або з рециркуляцією розчину (рис. 3.3). Приготовлений розчин подають у витратний бак, з якого він з концентрацією 0,5–1 % за допомогою дозатора та ежектора повторно розбавляють до концентрації 0,1–0,25 % і подають в очищену воду. Тривалість приготування розчину ПАА з гелю становить 30–40 хв, а із сухого продукту – 2 год. Якщо для розчинення ПАА використовувати підігріту до 50 °С воду, тривалість розчинення зменшується.

Приготування розчинів активної силіцевої кислоти (АС) здійснюють взаємодією силікату натрію з розчином сульфату алюмінію або хлором на установках безперервної або періодичної дії. За витрати АС до 3 кг SiO_2 застосовують установки періодичної дії. До їх складу входять: розчинна місткість, хлоратор, відцентровий насос і дозатор.

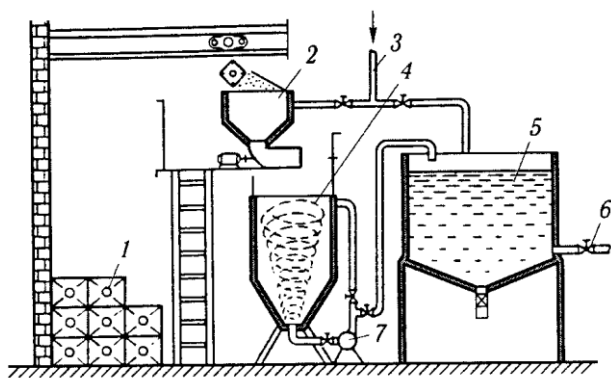

Рисунок 3.3 – Установа для приготування розчину поліакриламід (ПАА): 1 – склад напівфабрикату (8%-й гель ПАА в ящиках або бочках); 2 – бункер об'ємного дозатора; 3 – подавання води; 4 – розчинний бак з безперервною циркуляцією розчину; 5 – витратний бак; 6 – відведення 0,5–1 %-го розчину ПАА; 7 – циркуляційний насос

Розчини фторовмісних реагентів готують у сатураторах одинарного насичення (для малорозчинних реагентів) або у витратних місткостях (для добре розчинних реагентів) з механічним або повітряним перемішуванням. Установки із сатураторами використовують на водоочисних станціях продуктивністю до 50 тис. м³/добу, а установки з розчинно-витратними місткостями – на водоочисних станціях великої продуктивності.

Розчин перманганату калію концентрацією 0,5–2 % готують у розчинних баках, кількість яких має бути не менше двох. Так, за температури води до 2 °С розчинення перманганату калію триває 4–6 год, а за температури 40 °С – 2–3 год.

Розчин гексаметафосфату натрію (кальцію) концентрацією 2–3 % готують у місткостях з механічним перемішуванням у кількості не менше двох. Тривалість розчинення за температури 16–18 °С і безперервного перемішування становить 4–5 год, а за температури 50 °С – близько 2 год. Місткості для приготування розчинів повинні мати антикорозійне покриття.

3 Дозування реагентів

Ефективність очищення води із застосуванням коагулянтів і флокулянтів залежить насамперед від встановлення оптимальної дози коагулянту. Останню визначають у контрольно-аналітичній лабораторії. Дослідження проводять на очищуваній воді в умовах, наближених до технологічного процесу, на лабораторній установці пробної коагуляції.

Суть пробної коагуляції полягає в тому, що очищувану воду наливають у кілька циліндрів або стаканів (не менше чотирьох) об'ємом 4–2 л і поміщають їх у водяний термостат. Температура води у термостаті має відповідати температурі очищуваної води. Циліндри витримують у термостаті до досягнення встановленої температури. Після цього у три циліндри додають різні дози розчину коагулянту сульфату алюмінію або інших реагентів, ретельно перемішують мішалкою впродовж 1–2 хв і відстоюють 30–90 хв. В одному з циліндрів відстоюють воду без додавання коагулянту («холостий» дослід). Після цього визначають вміст завислих речовин у відстоюній (проясненій) воді в кожному із циліндрів фотометричним або гравіметричним методами, а також кольоровість і залишковий вміст алюмінію за відповідними методиками.

Отримані дані заносять до таблиці та будують графік у координатах: вміст завислих речовин (мг/дм³) на осі ординат і доза коагулянту (мг/л) на осі абсцис. З отриманих результатів дослідів визначають оптимальну дозу коагулянту, за якої досягають нормативного вмісту завислих речовин, залишкового вмісту алюмінію та кольоровості в очищуваній воді. Цю оптимальну дозу приймають для здійснення технологічного процесу очищення води.

З метою забезпечення безперервного подавання оптимальної дози коагулянту в очищувану воду його дозують за допомогою дозаторів. У водопідготовці застосовують дозатори розчинів і суспензій для дозування коагулянтів та інші способи дозування газованих і твердих реагентів, які можна

класифікувати на три види:

- дозатори постійної дози;
- пропорційні дозатори, які автоматично підтримують дозу відповідно до змін витрат води або її якості;
- насоси-дозатори.

Реагенти можна подавати у відкритий потік чи в спеціальний змішувач, в якому вони швидко розчиняються.

У практиці водопідготовки часто застосовують дозатор постійної дози системи В. В. Хованського, схему якого зображено на рисунку 3.4. Він складається з поплавка і підвішеного над ним гнучкого шлангу. В отворі трубки під поплавком знаходиться дозувальна діафрагма. Оскільки цей отвір знаходиться на тому самому рівні від поверхні розчину (тобто зберігається сталий напір), то кількість розчину, що витікає через ту саму діафрагму, буде також сталою. Змінюючи внутрішній діаметр діафрагми, регулюють кількість розчину, що витікає через гнучкий шланг. Для запобігання тому, щоб шланг не працював як сифон, до трійника під поплавком приєднують повітряну трубку, кінець якої виходить вище за рівень розчину.

Схему пропорційного дозатора розчину зображено на рисунку 3.5, а. Більша частина потоку води надходить у змішувач, менша – у водомірну ємкість. Із ємкості вода виходить через патрубок з діафрагмою і надходить через лійку в змішувач. Водомірна ємкість також має поплавок, який за допомогою тросика, перекинутого через блок, підтримує на певній висоті дозувальну трубку з діафрагмою. Крізь останню із ємкості витікає певний об'єм реагенту, рівень якого підтримують сталим за допомогою зворотного клапана. У разі збільшення кількості води, яка надходить для очищення, рівень води у водомірній ємкості збільшується і поплавок піднімається. Дозувальна трубка при цьому опускається і витрата розчину реагенту збільшується пропорційно кількості очищуваної води. У водомірній ємкості заспокійлива камера відокремлена перегородкою.

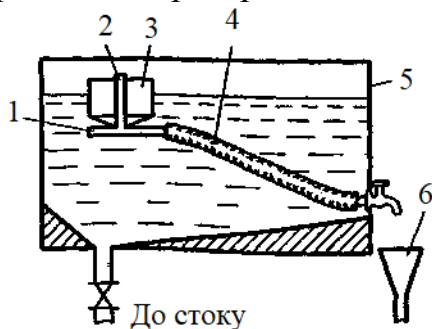

Рисунок 3.4 – Схема дозатора розчинів постійної витрати:

- 1 – дозувальна діафрагма;
- 2 – повітряна трубка; 3 – поплавок;
- 4 – гумовий шланг; 5 – бак;
- 6 – приймальна лійка

Схему дозатора з «плаваючою трубкою» зображено на рисунку 3.5, б. Завдяки тросику, що з'єднується з лебідкою, регулюється висота рівня розчину коагулянту, витрата якого встановлюється пропорційно витраті води, що протікає крізь діафрагму, встановлену в трубопроводі.

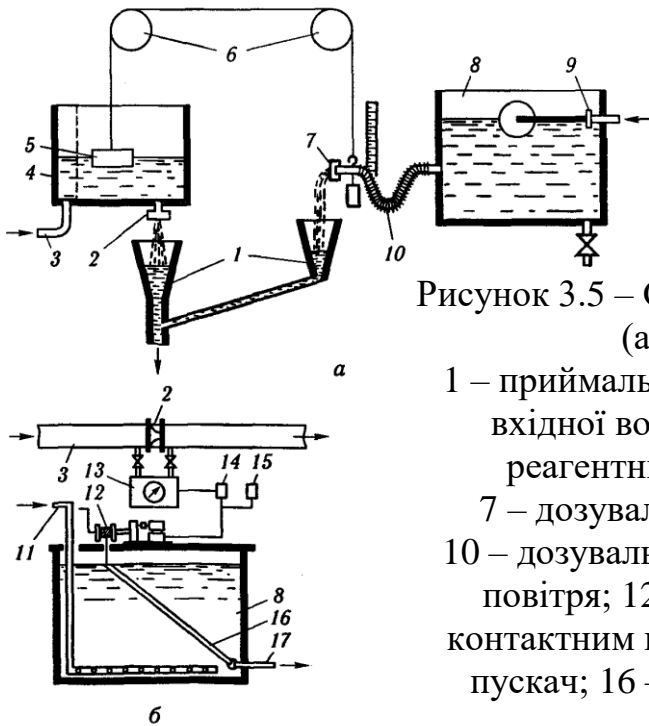

Рисунок 3.5 – Схеми дозаторів пропорційної витрати (а) і «плаваючої труби» (б):

1 – приймальні лійки; 2 – діафрагма; 3 – подавання вхідної води; 4, 8 – відповідно водомірний і реагентний баки; 5 – поплавков; 6 – блоки; 7 – дозувальна діафрагма; 9 – кульовий кран; 10 – дозувальна трубка; 11 – подавання і розподіл повітря; 12 – барабан лебідки; 13 – водомір з контактним пристроєм; 14 – реле; 15 – магнітний пускач; 16 – плаваюча трубка; 17 – відведення віддозованого реагенту

Автоматично діючий дозатор пропорційної дози системи Чейшвілі Кримського зображено на рисунку 3.6. Дія його ґрунтується на різниці електропровідності неперервно коагульованої води і тієї самої води після введення коагулянту. За таким самим принципом працює дозатор АОВ-2, розроблений в Інституті загальної та неорганічної хімії НАН України (м. Київ).

Останнім часом як у нашій країні, так і за кордоном, у практиці водопідготовки для дозування реагентів широко застосовують плунжерні та гвинтові насоси-дозатори.

Тверді порошкоподібні та гранульовані реагенти дозують тарілковими, вібраційними, шнековими й стрічковими дозаторами за об'ємом і масою. Дозатор для дозування реагентів у твердому стані (сухе дозування) зображено на рисунку 3.7. Віддозований дозаторами реагент за допомогою змивного пристрою (слешера) та ежектора транспортується водою до змішувача. Значними перевагами сухого дозування є компактність установки, простота схеми автоматизації, попередження корозії обладнання та істотне зменшення капітальних витрат.

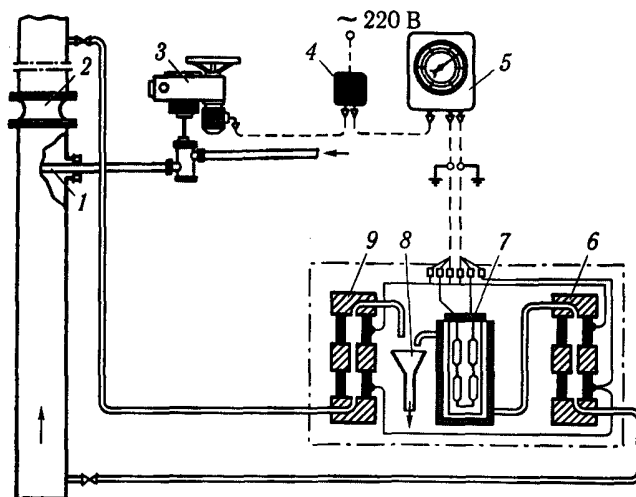

Рисунок 3.6 – Схема кондуктометричного дозатора системи Чейшвілі – Кримського:

- 1 – підведення розчину коагулянту; 2 – шайбовий змішувач; 3 – кран для регулювання подавання коагулянту; 4 – магнітний пускач; 5 – вимірювальний прилад; 6, 9 – відповідно комірки некоагульованої і коагульованої води; 7 – компенсаційна комірка; 8 – зливна лійка

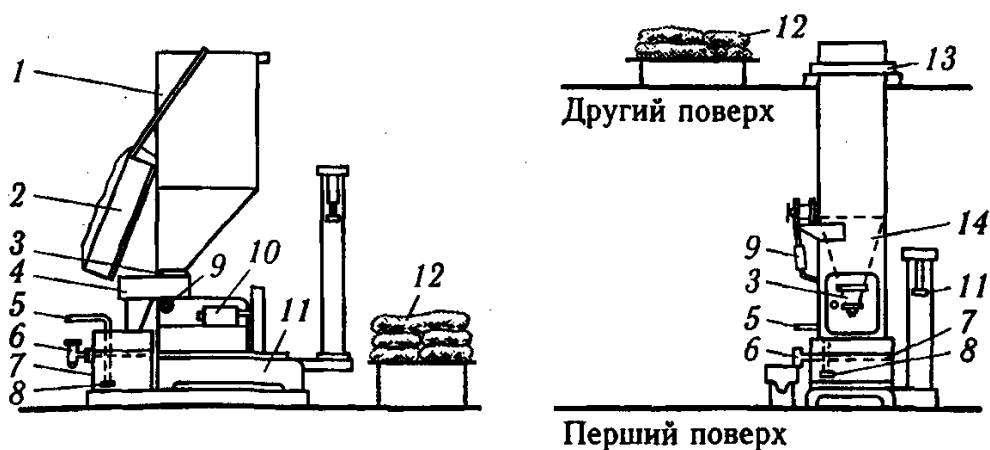

Рисунок 3.7 – Апарат сухого дозування реагентів:

- 1 – живильний бункер; 2 – завантажувальний пристрій; 3 – подавальний механізм; 4 – коробка передач; 5 – подавання води; 6 – зливання готового розчину; 7 – розчинна камера; 8 – перемішувальний струмінь; 9 – регулятор подавання реагенту; 10 – електродвигуни; 11 – ваги; 12 – затарований реагент; 13 – гнучке сполучення; 14 – приймальна лійка

Контрольні запитання

1. Які використовують основні реагенти та матеріали у практиці водопідготовки?
2. Які основні закономірності введення реагентів в очищувану воду?
3. Опишіть послідовність введення реагентів в очищувану воду залежно від її якості.
4. Як вводять в воду коагулянти?
5. Як вводять в воду флокулянти?
6. Як здійснюють знезараження води?
7. Як проводять амонізацію води?
8. Як вводять фторовмісні реагенти?

9. Здійснення яких процесів передбачають технологічні схеми реагентного господарства?
10. Охарактеризуйте схеми організації реагентного господарства.
 11. Як здійснюють складування і зберігання реагентів?
 12. Основні принципи приготування розчинів коагулянтів.
 13. Основні принципи приготування вапняного молока.
 14. Основні принципи приготування розчинів флокулянтів.
 15. Як визначають оптимальну дозу коагулянту?
 16. Які типи дозаторів застосовують у водопідготовці?
 17. Принцип роботи дозаторів постійної дози.
 18. Принцип роботи пропорційних дозаторів.
 19. Дозування твердих порошкоподібних та гранульованих реагентів.

Тема 4 ЗМІШУВАННЯ РЕАГЕНТІВ З ВОДОЮ

- 1. Технологія змішування реагентів з водою. Класифікація змішувальних пристроїв.*
- 2. Гідравлічні змішувачі.*
- 3. Механічні змішувачі.*

1 Технологія змішування реагентів з водою. Класифікація змішувальних пристроїв

Під час введення реагентів в очищувану воду, особливо коагулянтів і флокулянтів, їх швидко перемішують для забезпечення рівномірно розподілу в усьому об'ємі та максимального контактування забрудників з дрібнодисперсними продуктами гідролізу, що утворилися під час перикінетичної коагуляції. Слід зазначити, що неефективне змішування призводить до перевитрати коагулянту та незадовільного процесу коагуляції. Тому в змішувачах потрібно забезпечити сприятливий режим перемішування.

Інтенсивність перемішування води характеризують критерієм Кемпа G_t та градієнтом швидкості G , який визначають за формулою

$$G = \left[\frac{E}{\tau V \eta} \right]^{0,5},$$

де E – енергія, яку витрачають на змішування, Дж;

τ – тривалість змішування, с;

V – об'єм води у змішувачі, м³;

η – динамічна в'язкість води, Па·с.

Ефективність дії коагулянтів зростає зі збільшенням інтенсивності змішування до $G = 250\text{--}300 \text{ с}^{-1}$. За цих умов доза реагенту і тривалість, потрібна для їх повного розподілу у воді, зменшуються збільшенням градієнта швидкості. За оптимального режиму перемішування досягають зменшення не тільки експлуатаційних витрат, а й питомих капіталовкладень.

Для рівномірного і швидкого змішування реагентів з водою їх вводять у зони найбільшої турбулентності потоку в кількох точках його перетину. Для цього застосовують спеціальні пристрої для швидкого й рівномірного розподілу

реагентів та змішувачі. Розподільники реагентів виготовляють у вигляді перфорованих трубчастих систем або вставок у трубопровід. Втрата напору в трубопроводі при встановленні цих пристроїв має відповідно становити 0,1–0,2 м і 0,2–0,3 м.

Коагулянти доцільно вводити у воду у вигляді розчину невеликої концентрації (до 1 %). У разі застосування високоефективних змішувачів вплив концентрації коагулянту на процес змішування не має вирішального значення.

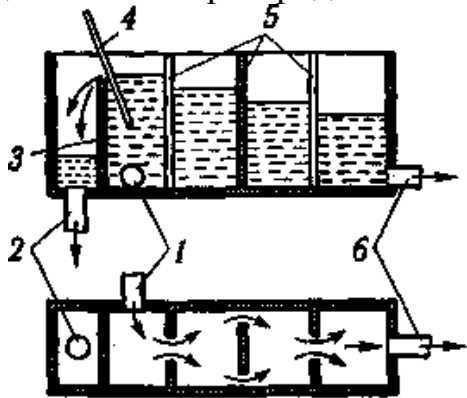
Реагенти змішують з очищуваною водою у *змішувальних пристроях* типу сопла Вентурі, діафрагмах і трубчастих змішувачах тощо. Вони мають упродовж 1–3 хв забезпечити повне змішування реагентів з очищуваною водою. Для цього використовують гідравлічні й механічні змішувачі.

Гідравлічні змішувачі бувають коридорного типу з вертикальним або горизонтальним переміщенням води, з перегородками і розподілом потоку, діркові та вихрові. Вибір типу змішувача визначається їх продуктивністю, способом оброблення води, конструктивними й технологічними вимогами.

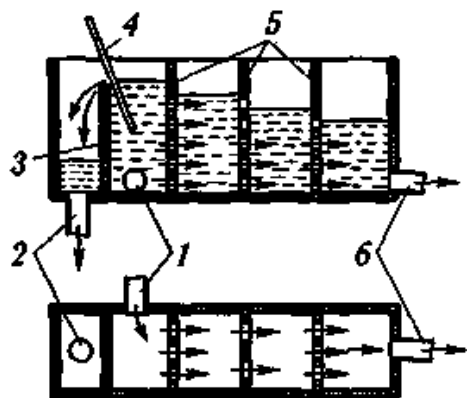
Найкращого ефекту змішування домішок досягають у високошвидкісних *механічних змішувачах* турбінного або пропелерного типу, в яких відбувається миттєвий розподіл реагенту в усьому об'ємі води.

2 Гідравлічні змішувачі

На практиці широко застосовують гідравлічні *змішувачі з перегородками та розподілом потоку лоткового типу* (рис. 4.1). Залізобетонний лоток з трьома щільними перегородками зображено на рисунку 4.1, а.

а

б

Рисунок 4.1 – Змішувачі лоткового типу:
1, 6 – відповідно подавання і відведення води; 2 – скидання зайвої води; 3 – водозлив;
4 – подавання реагенту; 5 – перегородки

Швидкість руху води в щілинах становить 1 м/с. Відстань між перегородками дорівнює подвійній ширині лотка.

Дірчастий змішувач (рис. 4.1, б) – це лоток з перегородками, в яких є отвори.

Перегородки розміщені перпендикулярно до руху води. Під час руху води крізь отвори зі швидкістю 1 м/с відбувається її завихрення, що сприяє доброму перемішуванню реагентів з водою. Діаметр отворів – від 20 до 100 мм. Верхній ряд отворів занурюють у воду на глибину 0,1–0,5 м для уникнення підсмоктування повітря.

На водоочисних спорудах з прояснювачами застосовують *вертикальні (вихрові) змішувачі* у вигляді циліндричного або квадратного в плані резервуару (рис. 4.2) з конусною нижньою частиною. Кут нахилу становить 45° . До низу конуса підводиться вода зі швидкістю 1,2–1,5 м/с. З протилежного боку вводять розчини реагентів. Швидкість підняття води в циліндричній частині змішувача, яка має висоту 1–1,5 м, досягає 30–40 мм/с. Вода відводиться із змішувача периферійним лотком із швидкістю 0,6 м/с.

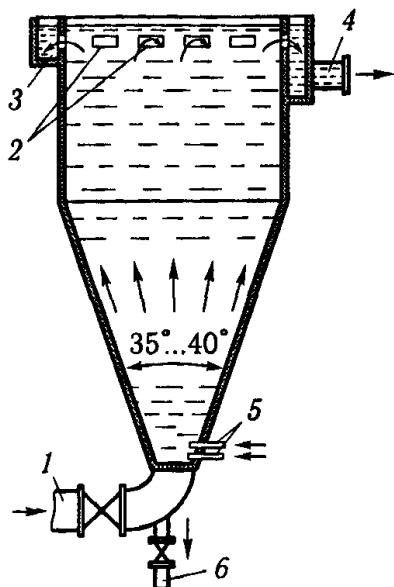

Рисунок 4.2 – Схема вихрового змішувача:
1, 4 – відповідно подавання і відведення води;
2 – водозливні вікна; 3 – кільцевий збірний лоток;
5 – введення реагентів;
6 – спорожнення камери

На потужних водоочисних комплексах застосовують *перегородкові змішувачі коридорного типу* (рис. 6.3). Вода в них рухається вертикально або горизонтально зі швидкістю 0,6–0,9 м/с. Тривалість перебування води в них становить 3–5 хв. Кількість поворотів води на 180° становить 9–10.

Для невеликих водоочисних установок застосовують *трубчасті змішувачі* (рис. 4.4). Для них характерна велика втрата напору, що не дає змоги використовувати їх на потужних водоочисних спорудах.

Недоліками змішувачів гідравлічного типу є неможливість регулювання турбулізації потоку й тривалості перебування води у змішувачі залежно від її витрати та якості.

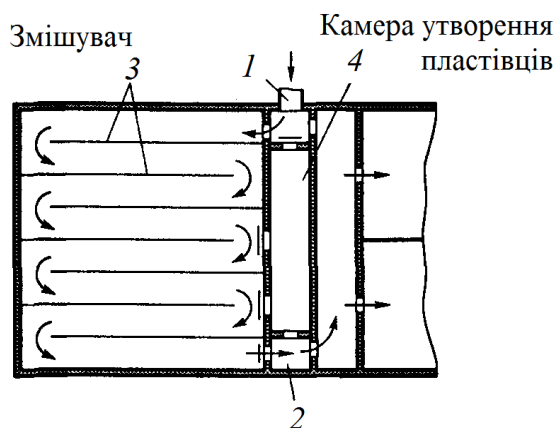

Рисунок 4.3 – Схема перегородкового змішувача:

1, 2 – відповідно, подавання і відведення води; 3 – перегородки; 4 – обвідний канал

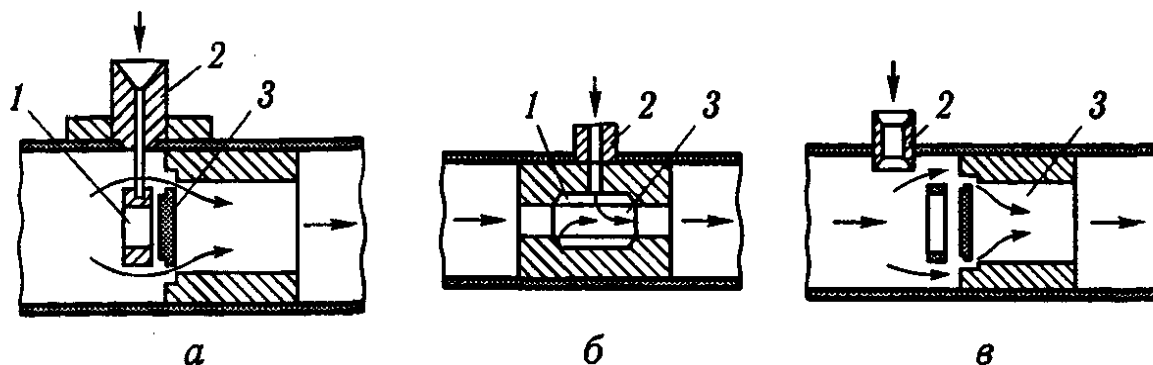

Рисунок 4.4 – Трубчасті змішувачі:

1 – розподільник реагенту; 2 – введення реагенту; 3 – звужувальний пристрій

3 Механічні змішувачі

Найкращого ефекту змішування домішок досягають у високошвидкісних механічних змішувачах турбінного або пропелерного типу, в яких відбувається миттєвий розподіл реагенту в усьому об'ємі води.

У цих змішувачах скорочується тривалість коагуляції, збільшується щільність пластівців та зменшується витрата коагулянту.

Механічні змішувачі – це круглі або квадратні у плані резервуари, в яких відношення висоти до ширини (діаметра) становить 2 : 1 (рис. 4.5). Вони мають плоске або конусне днище. Для перемішування використовують пропелерні, турбінні чи лопатеві мішалки з вертикальною віссю. Кількість мішалок залежить від глибини камери. Їх швидкість обертання варіює і зазвичай не перевищує 80 хв^{-1} для турбінних мішалок з максимальною лінійною швидкістю на кінці лопаті до 5 м/с і до $1\ 750 \text{ хв}^{-1}$ – для пропелерних.

Тривалість перебування води у змішувачі становить 0,5–3 хв.

Застосування механічних змішувачів дає змогу зменшити витрати коагулянтів до 25 % та тривалість перебування води у відстійниках і прояснювачах із завислим осадом, регулювати параметри змішування залежно від кількості та якості очищеної води, а також зменшити питомі капітальні витрати.

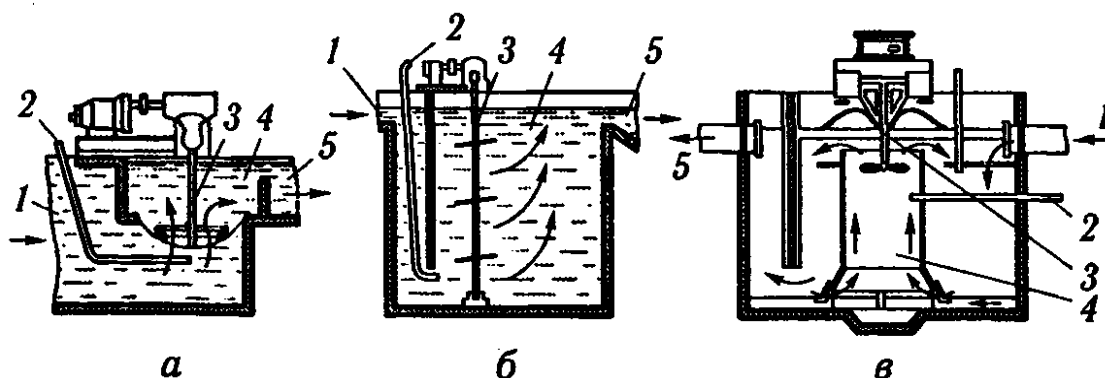

Рисунок 4.5 – Конструкція механічних змішувачів турбінного (а), лопатевого (б), пропелерного (в) типів:
1,5 – відповідно, подавання і відведення води; 2 – введення реагенту;
3 – вісь мішалки; 4 – камера змішування

Контрольні запитання

1. Опишіть загальні принципи технології змішування реагентів з водою.
2. Як впливає неефективне змішування на процес очищення води?
3. Як забезпечити рівномірне і швидке змішування реагентів з водою?
4. Загальний принцип дії гідравлічних змішувачів.
5. Опишіть гідравлічний змішувач з перегородками.
6. Опишіть дірчастий гідравлічний змішувач.
7. Конструкція та принцип дії вертикальних (вихрових) змішувачів.
8. Опишіть принцип дії перегородкових змішувачів коридорного типу.
9. Конструкція та принцип дії трубчастих змішувачів.
10. Назвіть переваги механічних змішувачів.

Тема 5 ПРОЦЕСИ, ЗАСТОСОВУВАНІ НА ПЕРШОМУ СТУПЕНІ ПРОЯСНЕННЯ ВОДИ

5.1 Камери утворення пластівців

1. *Сутність процесу утворення пластівців.*
2. *Камери утворення пластівців гідравлічного типу.*
3. *Флокулятори та аерофлокулятори.*

1 Сутність процесу утворення пластівців

Процес коагуляційного очищення природних і стічних вод завершується формуванням пластівців певної структури та їх відокремленням від очищеної води відстоюванням у відстійниках.

Для того щоб сформовані пластівці швидко осідали під дією сил гравітації, вони мають бути щільними і достатньо великих розмірів. З цією метою застосовують *камери утворення пластівців*.

На розміри пластівців, які утворюються в процесі повільного перемішування очищеної води, впливають інтенсивність і тривалість перемішування, а також сольовий склад води, природа домішок та величина сил адгезії, за допомогою яких окремі агрегати з'єднуються у великі пластівці.

Формування їх триває впродовж 6–30 хв і більше.

Структура пластівців гідроксиду заліза щільніша, ніж гідроксиду алюмінію. Формуванню міцних пластівців сприяє збільшення у воді концентрації гідрокарбонатів і хлоридів, тоді як збільшення концентрації сульфатів, навпаки, зменшує їх міцність.

На процес утворення пластівців істотно впливає інтенсивність і тривалість перемішування очищеної води в камерах утворення пластівців. Визначальною є інтенсивність перемішування, яка є сприятливою за градієнта швидкості G , що дорівнює 50–60 с^{-1} . Останній залежить від конструктивного оформлення і типу

Інтенсивність перемішування води в камерах має бути такою, щоб не відбувалося руйнування сформованих пластівців. За низьких температур очищеної води, коли коагуляція протікає мляво з утворенням незадовільної структури пластівців, інтенсивність перемішування і його тривалість збільшуються. У разі очищення малокаламутних кольорових вод прискорення процесу утворення пластівців досягають додаванням каламутників (глини або осадів з відстійників) та проведенням коагуляції за допомогою одночасного застосування коагулянтів і флокулянтів.

За принципом дії камери утворення пластівців поділяють на гідравлічні та механічні (флокулятори). На практиці із гідравлічних камер найбільше застосовують водоворотні (вихрові) з перегородками та зашламленого типу. Усі типи камер, крім камер з перегородками, встановлюють у відстійниках.

2 Камери утворення пластівців гідравлічного типу

Вихрова камера утворення пластівців (рис. 5.1, *a*) – це залізобетонний конус або пірамідальний резервуар, вершина в якого обернена донизу. Кут конусності становить 50–70°.

Тривалість перебування води в камерах залежить від її складу. Наприклад, для каламутних вод вона становить 6 хв, а для кольорових – 12 хв. Швидкість руху води від камери до відстійника не має перевищувати 0,1 м/с для каламутних і 0,05 м/с для кольорових вод.

Камеру утворення пластівців зашламленого типу (рис. 5.1, *б*) з вертикальними перегородками застосовують для очищення води каламутністю до 1 500 мг/дм³. Її розміщують на початку коридора відстійника або впритул до нього у вигляді залізобетонного або пірамідального резервуара з кутом конусності близько 45°. В основі перевернутих пірамід розміщують перфоровані водорозподільні трубки на відстані в осях 2 м одна від одної. Отвори діаметром не менше ніж 25 мм спрямовані вниз під кутом 45°. Їх сумарна площа має становити 30–40 % площі перетину розподільної труби. Швидкість руху води у розподільних трубах досягає 0,5–0,6 м/с.

Тривалість перебування води в камерах – близько 20 хв. Для вод каламутністю 50–1 500 мг/дм³ утворюють завислий осад заввишки менше ніж 3 м, що дає змогу збільшити розрахункову швидкість осідання зависей на 15–20 %.

Водоворотна камера утворення пластівців (рис. 5.2) поєднується з

вертикальним відстійником. Воду подають у верхню частину камери соплом, розміщеним на відстані 0,2 діаметра камери від стінки на глибині 0,5 м від поверхні води. Вода виходить із сопла зі швидкістю 2–3 м/с. Висота камери становить 3,5–4 м, тривалість перебування води в ній – 15–20 хв.

На практиці при очищенні малокаламутних кольорових вод добре зарекомендувала себе камера утворення пластівців з рециркуляторами (рис. 5.3). В ній відбувається безперервна циркуляція завислого осаду. В кожній секції очищувана вода, рухаючись із камери в камеру, надходить у відстійник. Тривалість перебування води в камері утворення пластівців становить 30 хв.

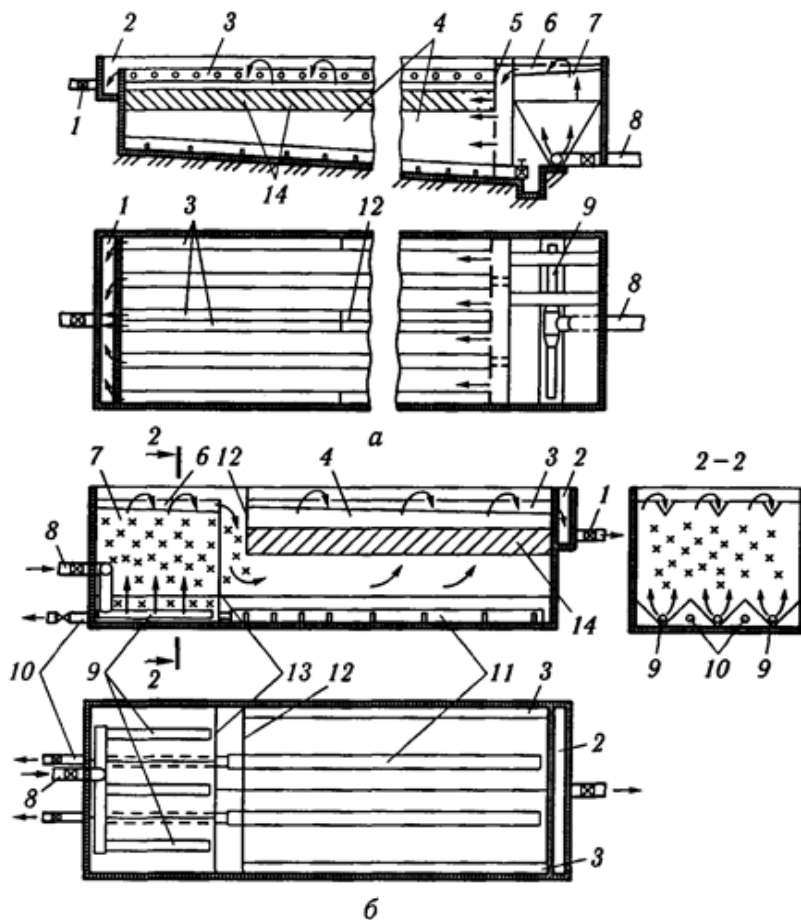

Рисунок 5.1 – Камери утворення пластівців вихрового (а) і зашламленого (б) типів, вмонтовані у горизонтальний відстійник:

1, 8 – відповідно, відведення проясненої і подавання вхідної води; 2 – бічний водозбірний канал; 3 – лотки децентралізованого відбирання проясненої води; 4 – зона і прояснення води; 5 – дірчаста перегородка; 6 – лотки для збирання і відведення води; 7 – камера утворення пластівців; 9 – перфоровані водорозподільні труби; 10 – скидання осаду з відстійника; 11 – перфоровані коробки для збирання і видалення осаду з відстійника; 12 – струмененапрямна перегородка; 13 – затоплений водозлив, що відокремлює камеру утворення пластівців від відстійника; 14 тонкошарові модулі

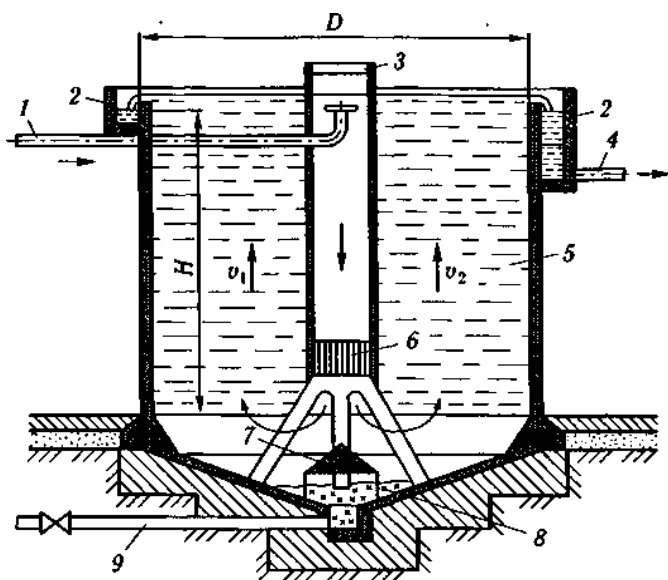

Рисунок 5.2 – Водоворотна камера утворення пластівців, вмонтована у вертикальний відстійник:

- 1, 4 – відповідно подавання і відведення води; 2 – кільцевий водозбірний лоток; 3 – водоворотна камера утворення пластівців; 5 – зона прояснення води; 6 – гасник; 7 – конус-відбійник; 8 – зона накопичення та ущільнення осаду; 9 – скидання осаду

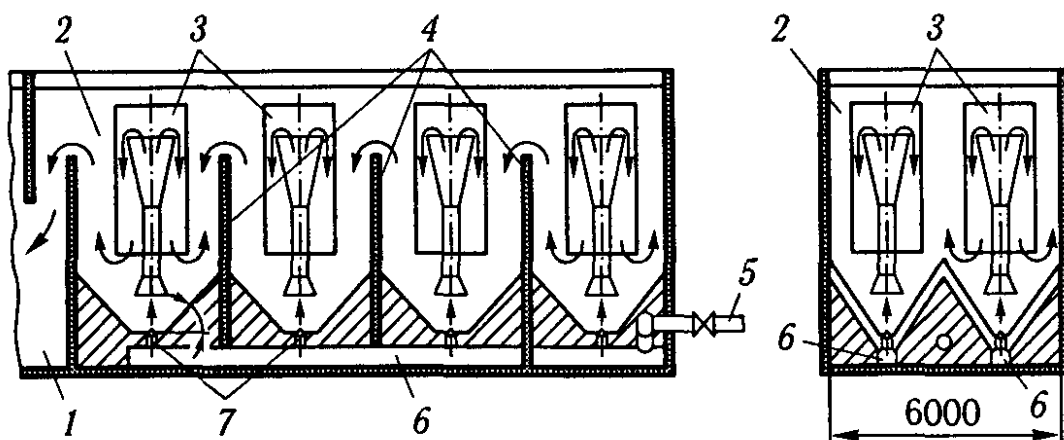

Рисунок 5.3 – Камера утворення пластівців з рециркуляторами:

- 1 – відстійник; 2 – камера утворення пластівців; 3 – рециркулятори завислого осаду; 4 – перегородки для розділення об'єму камери на паралельно працюючі секції; 5 – подавання вхідної води в камеру; 6 – розподільна труба; 7 – сопла

3 Флокулятори та аерофлокулятори

Механічні камери утворення пластівців – флокулятори (рис. 5.4) – застосовують для очищення каламутних вод на великих водоочисних комплексах.

Перемішування води в них здійснюють механічними пропелерами або лопатевими мішалками, встановленими на горизонтальних або вертикальних осях.

Флокулятори зазвичай вмонтовують у горизонтальні відстійники. Тривалість перебування води в них – 30–40 хв, а в разі реагентного зм'якшення – близько 60 хв. Кількість мішалок – 3–5. Швидкість обертання мішалок – 0,3–0,55 м/с залежно від якості вихідної води, а швидкість переміщення води зменшується за ходом потоку від 0,5 м/с до 0,1 м/с.

Перевагами флокуляторів порівняно з камерами гідравлічного типу є невеликі втрати напору, конструктивна простота, оптимізація процесу утворення пластівців адекватно якості оброблюваної води.

До недоліків флокуляторів варто віднести додаткову витрату електроенергії, наявність у воді деталей, до матеріалів на виготовлення яких пред'являють високі вимоги, що здорожує споруди в цілому.

Добре утворення пластівців досягається барботуванням оброблюваної води стисненим повітрям. При цьому одночасно з утворенням пластівців відбувається насичення води киснем повітря і видалення оксиду вуглецю.

Рівномірний розподіл повітря в масі оброблюваної води досягається або системою з пористих або перфорованих труб, або фальшивим дном з пористих плит.

Глибину шару води приймають в межах 2,5–4,5 м, інтенсивність подачі повітря варіюють в межах 0,05–0,06 л/(см²), тиск повітря в трубопроводі, який його подає, повинен бути порядку 5 МПа.

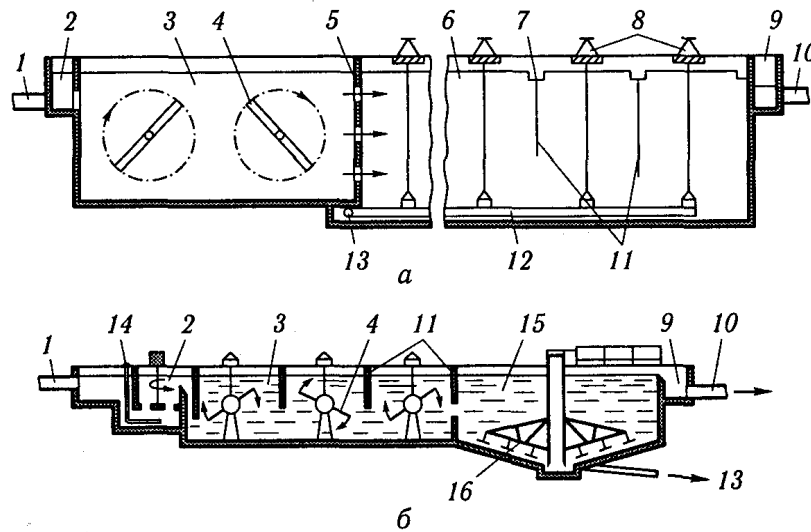

Рисунок 5.4 – Флокулятор, суміщений із секційним горизонтальним (а) і радіальним (б) відстійниками:

- 1, 10 – відповідно, подавання і відведення води; 2 – механічний змішувач;
- 3 – камера флокулятора; 4 – мішалка на горизонтальній осі; 5 – дірчаста перегородка; 6 – секційний горизонтальний відстійник; 7 – поперечні збірні жолоби; 8 – штурвали керування донними клапанами; 9 – бічний збірний канал;
- 11 – вертикальні перегородки для розділення об'єму відстійника на секції;
- 12 – гідравлічна система скидання і видалення осаду; 13 – видалення осаду;
- 14 – введення реагенту; 15 – радіальний відстійник; 16 – обертова ферма зі шкребками для видалення осаду

Повітророзподільні труби, розташовувані поперек камери з кроком 0,2–0,3 м на відстані 1,0 м від дна, мають по нижньої твірної отвори діаметром 2 мм при кроці 0,125–0,15 м.

Переваги аерофлокуляторів полягають у гнучкості регулювання процесу утворення пластівців адекватно якості оброблюваної води, низькій вартості та простоті пристрою. До недоліків варто віднести додаткову витрату електроенергії на компресію повітря.

Контрольні запитання

1. Поясніть сутність процесу утворення пластівців.
2. Які фактори впливають на властивості пластівців та процес їх утворення?
3. Яка тривалість формування пластівців?
4. Яка повинна бути інтенсивність перемішування води в камерах утворення пластівців?
5. Як впливає температура води на інтенсивність її перемішування в камерах утворення пластівців?
6. Назвіть типи камер утворення пластівців.
7. Охарактеризуйте камери утворення пластівців гідравлічного типу.
8. Конструкція та принцип роботи вихрової камери утворення пластівців.
9. Конструкція та принцип роботи камери утворення пластівців зашламленого типу.
10. Конструкція та принцип роботи водоворотної камери утворення пластівців.
11. Конструкція та принцип роботи камер утворення пластівців з рециркуляторами.
12. Переваги флокуляторів та аерофлокуляторів.

5.2 Осадження домішок води

1. **Основи процесу осадження.**
2. **Типи відстійників.**
3. **Тонкошарове відстоювання.**

1 Основи процесу осадження

Прояснення природних і стічних вод відстоюванням здійснюється внаслідок осадження завислих часточок під дією сили гравітації.

Під час відстоювання неоднорідних систем, якими є суспензії природних вод, спостерігається поступове збільшення концентрації дисперсної фази в апараті в напрямі згори вниз.

В результаті осідання завислих часточок дисперсної фази утворюється прояснений шар дисперсійного середовища (рис. 5.5, зона 1), за яким знаходиться зона вільного осідання часточок (рис. 5.5, зона 2) – зона згущеного шару. В міру осідання часточок концентрація їх у згущеному шарі підвищується, внаслідок чого утворюється зона згущеної суспензії (рис. 5.5, зона 3) і на дно відстійника осідає шар осаду – шлам (рис. 5.5, зона 4), який періодично або безперервно видаляється з відстійника (згущувача).

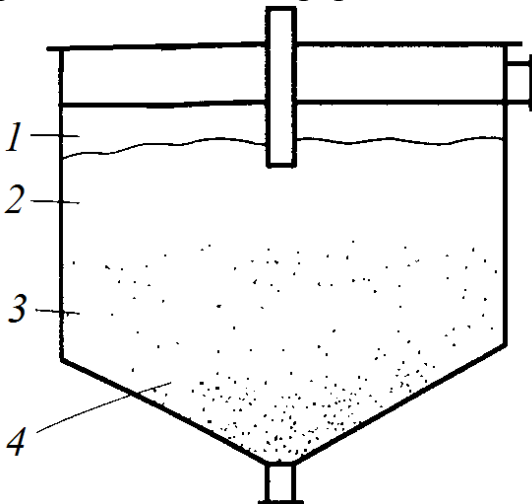

Рисунок 5.5 – Схема процесу відстоювання
1 – прояснена вода; 2 – зона вільного осідання домішок; 3 – зона згущеної суспензії; 4 – шар осаду

У зоні вільного осідання концентрація дисперсної фази відносно невелика і часточки осідають під дією сили гравітації, не впливаючи одна на одну. Спочатку, в перші хвилини осадження, на ділянці ab (рис. 5.6) відбувається збільшення швидкості руху часточок в результаті прискорення вільного падіння під дією сили гравітації. Під час руху тіла в рідині виникає опір, величина якого залежить від режиму руху і форми часточки.

При осіданні часточок у рідкому середовищі в певний моменті настає рівновага, тобто сила гравітації дорівнює силі опору середовища. З цього моменту на ділянці bc (рис. 5.6) часточки починають рухатися рівномірно зі сталою швидкістю, яку називають *швидкістю осадження*. Сила, під дією якої осідають часточки, визначається різницею між її вагою і виштовхувальною силою Архімеда, що дорівнює масі рідини в об'ємі часточки.

Швидкість осадження несферичних часточок менша, ніж кулястих.

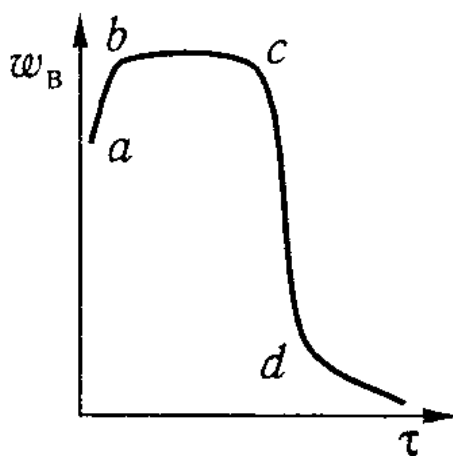

Рисунок 5.6 – Залежність швидкості відстоювання ω_B від часу τ

В багатьох практичних випадках за значної концентрації осаджуваних часточок у рідкому середовищі відбувається стиснуте осадження (рис. 5.6, зона 3), швидкість якого нижча від вільного внаслідок тертя і зіткнення часточок. Тому відбувається наближення швидкостей осадження часточок різних розмірів –колективне, або солідарне, осадження часточок з близькими швидкостями в кожному перерізі апарата, але різними за висотою. У процесі безперервної зміни концентрації часточок у різних перерізах апарата відбувається безперервна зміна швидкості осадження (рис. 5.6, ділянка cd) внаслідок зростаючого впливу часточок одна на одну. В результаті осадження утворюється шар осаду 4 (рис. 5.5), який потім видаляють з апарата.

Отже, швидкість руху часточок у рідкому середовищі під дією сили гравітації залежить від розміру часточок, їх густини і форми, а також від властивостей дисперсійного середовища, його в'язкості та від режиму руху часточок. Густина дисперсної фази залежить також від хімічної природи речовини, її хімічного й мінералогічного складу і змінюється в досить широких межах.

Для збільшення швидкості осадження завислих часточок слід прагнути до збільшення їх розміру і густини, а також до зменшення в'язкості та густини

дисперсійного середовища (води і водних розчинів). Досягти збільшення розміру завислих часточок та їх густини можна коагуляцією за допомогою коагулянтів, внаслідок чого утворюються пластівці з більшою густиною. Зменшення густини і в'язкості водної суспензії досягають шляхом її розбавлення. Що більше розбавлений водний розчин у суспензії, то менші його густина і в'язкість. Проте безмежно розбавляти суспензії недоцільно, оскільки знижується продуктивність згущувачів та збільшується об'єм очищуваних вод, що створює певні ускладнення в організації циклу замкненого обігу (в разі очищення промислових стічних вод).

Більшість завислих часточок, що містяться в очищуваних водах й утворюються в процесі водоочищення, неоднорідні за розмірами, формою і масою. Тому характер процесу осадження визначають експериментально.

2 Типи відстійників

Вибір типу відстійників у кожному випадку визначають після порівняння кількох варіантів і вибирають найраціональніший із техніко-економічного погляду. Число відстійників має бути не менше ніж два; прагнуть будувати великогабаритні відстійники, оскільки їх вартість менша.

Для розрахунку кількості відстійників використовують такі дані:

1. Кількість очищеної води за максимального припливу.
2. Концентрація завислих речовин важких і легких (масла і нафтопродукти) домішок.
3. Бажаний ступінь очищення або допустимий вміст завислих речовин у проясненій воді.
4. Гідравлічна крупність завислих часточок, які треба видалити з очищеної води для забезпечення потрібного ефекту очищення, що становить 50–98 %.
5. Гідравлічну крупність завислих часточок, яку отримують у лабораторії в статичних умовах, визначають згідно з кінетикою відстоювання.

Горизонтальні відстійники – це прямокутні резервуари, зазвичай виготовлені із залізобетону (рис. 5.7). Їх обладнують пристроями для водозабору та водорозподілу, а також для видалення осаду. Продуктивність відстійників становить 30–50 тис. м³/добу у разі прояснення води від коагульованих часточок і будь-яку продуктивність у разі видалення некоагульованих завислих часточок.

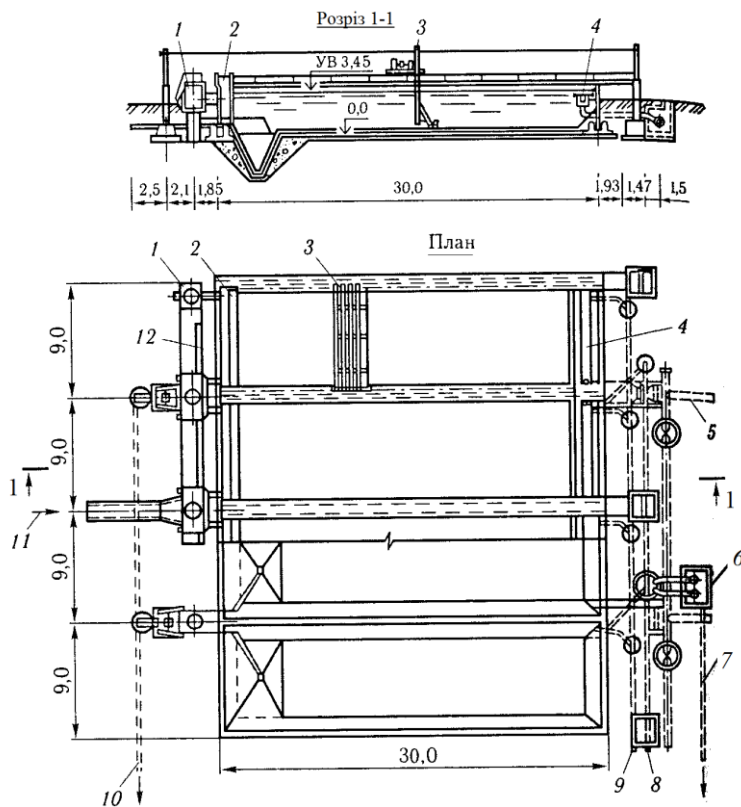

Рисунок 5.7 – Горизонтальний відстійник:

- 1, 2 – відповідно, розподільний і подавальний лотки;
 3 – скребковий механізм;
 4 – збірний лоток;
 5 – відвідний трубопровід;
 6 – камера насосів для відведення домішок, що спливають; 7 – патрубок аварійного скидання;
 8 – трубопровід для подавання активного мулу для розбавлення домішок, що спливли; 9 – трубопровід для спорожнення відстійників;
 10 – трубопровід для відведення сирого осаду;
 11 – подавання води на очищення; 12 – повітропровід

Горизонтальні відстійники застосовують на станціях для очищення природних, побутових і близьких до них за складом виробничих стічних вод. Вони призначені для видалення завислих речовин із води, яка пройшла крізь решітки та піскоуловлювачі. Відстійники виготовляють завширшки 9 м, завдовжки 24 м і 30 м з глибиною зони відстоювання 3-4 м і мають 4, 6 або 8 відділень.

Прямокутні відстійники мають переваги перед круглими. Якщо відстійників більше ніж два, вони мають спільну стінку. Варто зазначити, що з них швидше видалається осад і вони потребують меншу площу земельної ділянки під забудову.

Вертикальні відстійники застосовують під час реагентного способу очищення води продуктивністю 3 000 м³/добу і каламутності вихідної вихідної води не більш як 2 500 мг/дм³. Це круглі або квадратні в перерізі залізобетонні резервуари з центральною циліндричною трубою і конічною або пірамідальною нижньою частиною (рис. 5.8).

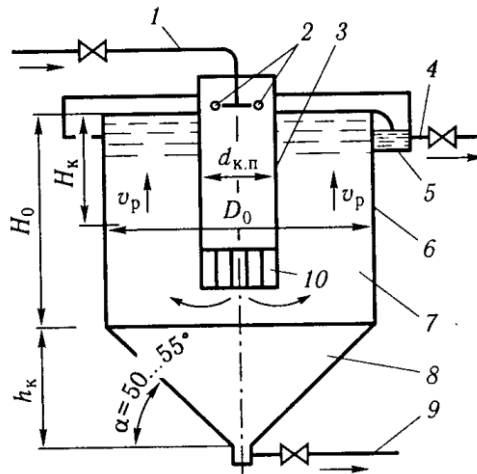

Рисунок 5.8 – Схема вертикального відстійника:

- 1 - труба для підведення проясненої води від змішувача; 2 - сопла;
 3 – водоворотна камера утворення пластівців; 4 - труба для відведення води з відстійника; 5 - кільцевий периферійний жолоб; 6 - корпус відстійника;
 7 - зона осадження осаду; 8 - зона для накопичення та ущільнення осаду;
 9 - скидальна труба; 10 – гасник

Вода зі змішувачів надходить через центральну трубу і гаситель, виконаний у вигляді ґратки з комірками. У відстійнику вода рухається знизу вгору зі швидкістю 0,5–0,6 мм/с, а завислі речовини осідають під дією сили гравітації.

Площа перерізу вертикального відстійника дорівнює сумі площ камери утворення пластівців і зони осадження.

Відношення діаметра відстійника до висоти зони осадження має становити 1–1,5.

Розроблені типові проекти для вертикальних відстійників діаметром 4, 5, 6 і 9 м зі збірного та монолітного залізобетону, пропускна здатність відповідно 43, 87 і 196 м³/добу.

Радіальні відстійники є різновидом горизонтальних і їх використовують для прояснення води, що містить понад 2 г/дм³ завислих речовин. Радіальні відстійники об'єднують в групи.

Це круглі резервуари, обладнані трубопроводами, що підводять і відводять воду, водозбірними і водорозподільними пристроями та обертовими фермами зі скребками для видалення осаду (рис. 5.9). До складу комплексу входять також насосна станція, розподілу чаша і два жирозбірники.

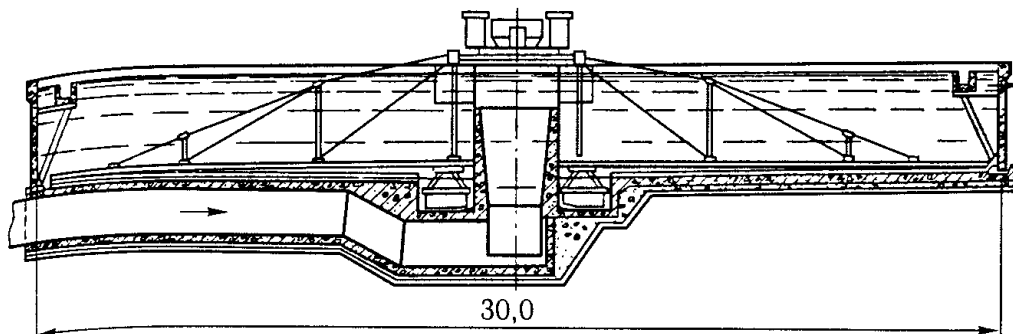

Рисунок 5.9 – Радіальний відстійник (розріз)

Вода для прояснення підводиться знизу в центр і виливається через лійку, повернену широким кінцем догори. Навколо лійки розміщений циліндр-заспокоювач радіусом 1,5–2,5 м з глухим дном і стінкою з отворами діаметром 40–50 мм. Наявність циліндра сприяє рівномірному розподілу води по робочій висоті відстійника. Вода рухається від центру до периферії і виливається в периферійний жолоб із затопленими отворами.

Прояснену воду відбирають рівномірно з кільцевого периферійного жолоба, в стінках якого на глибині 120–150 мм від поверхні знаходяться отвори діаметром 25–30 мм або трикутні водозливи заввишки 40–60 мм. Загальну площу отворів визначають за швидкістю руху води в них 0,7 м/с. Швидкість руху води в жолобі становить 0,5–0,6 м/с.

Видалення осаду здійснюють за допомогою металевої ферми з гребками, яка згрібає осад до центру відстійника. Ферма опирається одним кінцем на опору в центрі відстійника, а іншим – на візок, який рухається по стіні відстійника. Ферма повільно обертається зі швидкістю 1,5 об/год. Осад згрібається упрямою, а з нього періодично відкачується спеціальними насосами.

Радіальні відстійники діаметром від 2,5 м до 18 м виконують з центральним приводом, від 18 м до 100 м – з периферійним. Глибина відстійників залежно від продуктивності коливається від 1,5–2 м біля периферії до 3,5 м – біля центру.

3 Тонкошарове відстоювання

Робота відстійників тонкошарового прояснення ґрунтується на осадженні завислих часточок у малому шарі води, який утворюється шляхом облаштування нахилених елементів. Останні забезпечують швидке виділення завислих часточок та їх сповзання на нахилені поверхні елементів у зону утворення пластівців та ущільнення осаду. Зменшення висоти потоку знижує питоме навантаження на площу відстоювання, що зумовлює зменшення кількості руху рідини, яка переноситься часточками, підвищує стабільність гідродинамічної структури. Стабілізація протікання можлива, якщо енергія руху часточок води превалює над силою гравітації.

Оскільки турбулентність підвищує транспортувальну здатність потоку, режим протікання у відстійнику має бути ламінарним.

Тонкошарові елементи та блоки виготовляють із м'яких чи жорстких плівок, сполучених у вигляді стільникової конструкції, або із жорстких листових матеріалів у вигляді окремих полиць (рис. 5.1). Розміри в плані окремих блоків для зручності монтажу мають бути в межах від 1 м × 1 м до 1,5 м × 1,5 м. Висота поперечного перетину тонкошарового комірчастого елемента становить 0,03–0,05 м. Їх довжину визначають, зробивши спеціальні розрахунки, у межах 0,6–1,5 м.

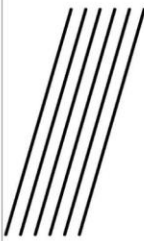
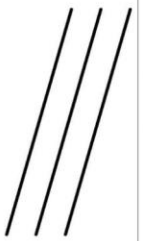
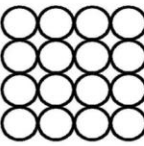
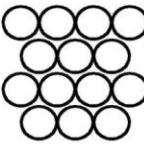
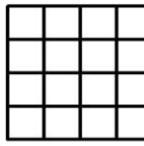
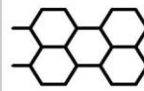
Тип тонкошарового модуля відстійника	Плоскі пластини	Плоскі пластини	Трубки круглого перетину, які укладені в ряд	Трубки круглого перетину, які укладені в шаховому порядку	Трубки квадратного перетину	Трубки шестигранного перетину
Еквівалентний гідравлічний діаметр, мм	80мм (40мм між пластинами)	160мм (80мм між пластинами)	80мм	80мм	80мм	80мм
Конфігурація						
Еквівалентна площа відстоювання	16,2	8,1	6,4	7,4	8,1	10,8

Рисунок 5.10 – Характеристика тонкошарових модулів

Прояснену воду збирають жолобами із затопленими отворами або відкритими водозливами. Розрахунок конструкцій тонкошарових відстійників полягає у визначенні геометричних розмірів – довжини, ширини і висоти каналу при заданих навантаженні, початковому та кінцевому вмісті завислих речовин та їх характеристикі (дисперсність і щільність). Обов'язковою умовою стабільної роботи апарата є ламінарний режим протікання і стійкість потоку в тонкошаровому елементі.

Контрольні запитання

1. Основи процесу осадження домішок.
2. Охарактеризуйте схему процесу відстоювання.
3. Охарактеризуйте стиснуте осадження.
4. Які фактори враховують при розрахунку кількості відстійників.
5. Конструкція та принцип дії горизонтальних відстійників.
6. Конструкція та принцип дії вертикальних відстійників.
7. Конструкція та принцип дії радіальних відстійників.
8. Для чого використовують тонкошарове відстоювання.
9. Охарактеризуйте використовувані тонкошарові елементи та блоки.

5.3 Прояснення води в шарі завислого осаду

1. *Основи процесу прояснення води в шарі завислого осаду.*
2. *Властивості завислого контактного середовища.*
3. *Типи прояснювачів із завислим осадом.*

1 Основи процесу прояснення води в шарі завислого осаду

Прояснювачі із завислим осадом, застосовувані як споруди першого ступеня водопідготовки, можуть успішно працювати тільки за умови попередньої обробки домішок води коагулянтном або флокулянтном. Прояснювачі забезпечують більш високий ефект прояснення води і мають більш високу продуктивність, ніж відстійники, однак конструкція прояснювачів із завислим осадом та їх експлуатація складніші.

Принцип роботи прояснювачів із завислим осадом такий. Оброблювана вода, змішана з реагентами, вводиться в прояснювач знизу і рівномірно розподіляється по площі робочих коридорів. Далі вода рухається знизу вгору і проходить через шар раніше сформованого завислого осаду, що складається з маси завислих у висхідному потоці пластівців, які безперервно хаотично рухаються, але весь шар в цілому нерухомий. Він перебуває в стані динамічної рівноваги, обумовленої рівністю швидкості висхідного потоку води і середньої швидкості осадження пластівців. Варто зазначити, що середня швидкість осадження пластівців у завислому шарі відмінна від їхньої гідравлічної крупності. Це пояснюється так званим обмеженим осадженням частинок, на якому заснована робота прояснювачів. Проходячи через шар завислого осаду, вода прояснюється в результаті контактної коагуляції.

Величина пластівців завислого осаду постійно змінюється внаслідок злипання завислих часток, що витягають із води, і руйнування утворених агрегатів під впливом гідродинамічного впливу потоку. Отже, шар завислого осаду являє собою полідисперсну середу. Однак, середній розмір пластівців у всій масі завислого осаду при незмінних умовах роботи прояснювача (склад і властивості оброблюваної води, доза коагулянту, швидкість висхідного потоку) залишається незмінним, оскільки він визначається співвідношенням між внутрішніми силами зчеплення частинок, що утворюють структуру пластівців, і зовнішніми силами тертя, що діють на поверхні пластівців при їх обтіканні потоком води. Внаслідок безперервного хаотичного руху і циркуляції пластівці різного розміру досить рівномірно розподілені по всій висоті завислого шару.

При пропусканні води через завислий шар витягнуті з неї домішки залишаються в ньому, при цьому об'єм шару повинен безперервно збільшуватися, але цього не відбувається, так як передбачається безперервне видалення надлишкового осаду із завислого шару в осадощільнювач, де він ущільнюється і скидається у водостік. Прояснена вода, що пройшла через шар завислого осаду, збирається за допомогою збірних жолобів або труб і відводиться для подальшої обробки на фільтри.

У завислому контактному середовищі відстань між частинками, які його утворюють, незрівнянно більше порівняно із розмірами домішок, що видаляють з води і мають або колоїдну, або іонну ступінь дисперсності. Їх видалення з подібної гетерофазної системи відбувається в результаті адгезії та сорбції. При проходженні через завислий шар домішки води зближуються з раніше сформованими пластівцями (сорбентом) і під дією молекулярних сил прилипають до їх поверхні або раніше адсорбованих на них часток домішок.

Шар завислого осаду або контактне середовище (КС) істотно впливає на

процеси водообробки, які відбуваються в ньому, що можна сформулювати так:

1. КС має велику розвинену поверхню частинок, які утворюють його, надаючи сприятливу дію на процеси коагулювання, сорбції, адгезії й кристалізації продуктів процесу водообробки;

2. КС сприяє більш рівномірному розподілу оброблюваної води по перетину прояснювача і справляє позитивний вплив на гідравлічний режим та параметри потоку (збільшується коефіцієнт об'ємного використання, гідравлічний радіус і змочений периметр).

3. КС різко покращує гідравлічну характеристику суспензії. Швидкість її осадження зростає в 2-3 рази порівняно зі швидкістю осадження у відстійнику за рахунок збільшення розмірів пластівців та їх щільності.

4. КС значно підвищує ефект очищення води (знижує залишковий вміст домішок) за рахунок більш повного використання застосовуваних реагентів і властивостей контактної суспензії.

Стабільна робота прояснювачів досягається при сталості витрати та температури оброблюваної води. Спонтанні коливання витрати води викликають розмив завислого шару і винесення пластівців в зону прояснення. Коливання температури води, особливо надходження теплішої, ніж знаходиться в прояснювачі, тягне за собою виникнення конвективних потоків, що приводять до порушення завислого шару і замутнення проясненої води. Щоб забезпечити нормальну роботу прояснювача, допускаються протягом години коливання температури води в межах ± 1 °С.

При седиментації концентрованої маси пластівців спостерігається явище стиснутого осадження. Його характерна особливість в тому, що швидкість осадження, яка завжди менше швидкості вільного падіння, тобто гідравлічної крупності частинок, залежить не тільки від їх розмірів і маси, а й значною мірою від їх концентрації. Наприклад, при об'ємній концентрації, яка дорівнює 10 %, швидкість осадження маси частинок удвічі менша порівняно з їх гідравлічною крупністю, при концентрації 25 % – у 6 разів. Завислий у висхідному потоці шар пластівців знаходиться в стані стиснутого осадження причому швидкість осадження дорівнює швидкості висхідного потоку, тому частки не виносяться з потоком в зону прояснення і не декантують.

2 Властивості завислого контактного середовища

Контактне середовище в прояснювачі становить завислий у висхідному потоці води шар частинок, що складаються з продуктів процесу водообробки. Зазвичай ці частинки мають вигляд пластівців з сітчастою структурою, скелет (каркас) якої утворений твердою речовиною, а осередки містять велику кількість води. Пластівці утворюються в результаті зчеплення між собою частинок твердої речовини під дією молекулярних сил. Зчеплення відбувається в місцях найбільшої концентрації названих сил: у виступаючих точках поверхні частинок; при ниткоподібній формі частинки зчіплюються своїми кінцями, а при іншій, також зазвичай несиметричній, формі – гострими кутами і ребрами. Ця обставина і обумовлює вказану сітчасту будову пластівців. Речовину з такою будовою називають структурованою системою.

Пластівці суспензії становлять окремі самостійні структуровані системи в дисперсійному середовищі. При великій об'ємній концентрації пластівців вони можуть з'єднатися між собою і утворити спільну структуровану систему, що заповнює простір, всередині якого не залишається вільного, тобто не укладеного в осередки структурної сітки, дисперсійного середовища.

У контактному середовищі суспензія зазвичай знаходиться у вигляді не пов'язаних між собою пластівців. При обтіканні їх висхідним потоком води живі перетини і швидкості місцевих складових потоку змінюються. Це викликає пульсації тисків у потоці і безладні відхилення концентрації частинок від середнього її значення в даному елементарному об'ємі контактного середовища. Подібні відхилення називають флуктуаціями. Точно також виявляються неоднаковими в заданий момент часу концентрації суспензії в сусідніх зонах середовища. У силу цих обставин в останній безперервно відбувається дифузія суспензії, тобто переміщення останньої із зон з великими в зони з меншими концентраціями.

Внаслідок дифузії частинки суспензії в контактному середовищі перебувають у стані безперервної циркуляції, а саме середовище – у стані динамічної рівноваги, при якому в ньому зберігається (за даних умов роботи прояснювача) сталість середнього значення концентрації суспензії, а циркулюючі частинки рухаються в межах кордонів завислого їх шару. В силу того ж явища дифузії суспензія рухається з контактного середовища прояснювача в систему шламовидалення і безперервно компенсує зміну концентрації контактного середовища по висоті її але горизонтальному перерізі, пов'язану з відведенням з прояснювача надлишкової суспензії я з надходженням нової суспензії.

У технології роботи прояснювача велике значення мають фізичні властивості і параметри суспензії контактного середовища: сили взаємного тяжіння і зчеплення суспензії, об'ємна і масова її концентрація, щільність, діаметр і гідравлічна крупність частинок суспензії і міцність осаду на стиск. Вони впливають на процес очищення води, на концентраційну дифузію в межах і за межами контактного середовища, на процес видалення надлишку суспензії з робочої камери прояснювача, на ущільнення осаду і втрати води, пов'язані з його видаленням, і на продуктивність прояснювача.

Контактне середовище покращує ефект і скорочує час обробки води, оскільки більша поверхня утворених її твердих частинок створює сприятливі умови для інтенсифікації явищ каталізу, сорбції та адгезії, що складають основу процесу очищення води. Крім того, позитивний вплив на цей процес надають циркуляція і дифузія суспензії в контактному середовищі, що збільшують ймовірність зіткнення механічних домішок, які видаляють з води, з частинками контактного середовища, і інтенсивність дифузії розчинених домішок до поверхні цих частинок.

Домішки, які видаляють із води, відкладаються на поверхні частинок контактного середовища, а також утворюють нові зародки цих частинок. Завдяки малому розміру пір контактного середовища ці процеси відбуваються швидше і з більшою ймовірністю видалення з води всіх домішок, ніж при

взаємному укрупненні й осадженні суспензії у вільному обсязі відстійника. Розміри частинок, щільність і швидкість осадження суспензії в першому випадку виходять також більшими, ніж у другому, внаслідок чого пропускна спроможність на одиницю площі у прояснювача вище, ніж у відстійника.

Ефективність впливу контактного середовища на процес обробки води в прояснювачі залежить від фізичних параметрів середовища: об'ємної концентрації, розмірів частинок, сил зчеплення і гідравлічної характеристики суспензії, що утворює середовище. Крім того, для роботи прояснювача велике значення мають міцність на стиск і об'ємна вага суспензії і ступінь зі структурно-механічної гідратації. Під останньою розуміється відношення кількості води, укладеної в осередку структури пластівців, до кількості утворених пластівці твердої речовини.

Безпосередній вплив на фізико-хімічні процеси очищення води надають об'ємна концентрація, розмір часток і сили зчеплення суспензії контактного середовища. Перші два параметри визначають площу твердої поверхні, з якою контактує оброблювана вода і пов'язані явища каталізу, сорбції та адгезії, а третій параметр визначає активність цієї поверхні відносно адгезії. Крім того, від об'ємної концентрації залежить інтенсивність явищ циркуляції і дифузії суспензії, що впливають, як було зазначено вище, на фізико-хімічні процеси очищення води і обумовлюють динамічну рівновагу контактного середовища і процес видалення з неї надлишкової суспензії.

Гідравлічна характеристика визначає швидкість осадження і ступінь, однорідності суспензії. Від неї залежить швидкість руху води в прояснювачі і, отже, його пропускна спроможність. При заданій швидкості руху води в прояснювачі від гідравлічної характеристики залежать об'ємна концентрація суспензії і залишковий вміст механічних домішок у проясненій воді, Швидкість осадження суспензії визначається розмірами н об'ємною вагою її частинок.

Від об'ємної ваги суспензії і об'ємної її концентрації залежать також гідравлічний ухил в контактному середовищі і втрати напору при даній висоті останнього. Чим більше величина цих втрат, тим краще розподіл швидкостей руху води по перетину прояснювача. Величина об'ємної ваги суспензії пов'язана з процесом так званого старіння суспензії, в результаті якого вона втрачає свою активність щодо сорбції та адгезії. Таким чином, об'ємна вага може служити непрямою характеристикою цього старіння.

Міцність на стиск впливає на, процес ущільнення і зневоднення суспензії при відстоюванні її в шламоущільнювачі. Результати цього процесу характеризуються співвідношенням величин структурно-механічної гідратації суспензії при вступі її з прояснювача в шламоущільнювач і після відстоювання в останньому. Від величини гідратації, одержуваної після відстоювання, залежить витрата води на продувку шламоущільнювача.

3 Типи прояснювачів із завислим осадом

Практика експлуатації прояснювачів показала, що підтримання завислого шару осаду на заданому рівні та забезпечення тим самим стійкої роботи апарату можливо тільки при наявності регульованого безперервного примусового

видалення надлишкового осаду із завислого шару в осадощільнювач.

Прояснювачі з шаром завислого осаду класифікують:

- за способом видалення надлишку осаду – з природним відбором (рис. 5.11) і з примусовим відсмоктуванням;
- за робочим тиском – на напірні (рис. 5.12) й відкриті;
- за розташуванням осадощільнювача – з вертикальним, піддоним (рис. 5.13) та виносним (рис. 5.12).

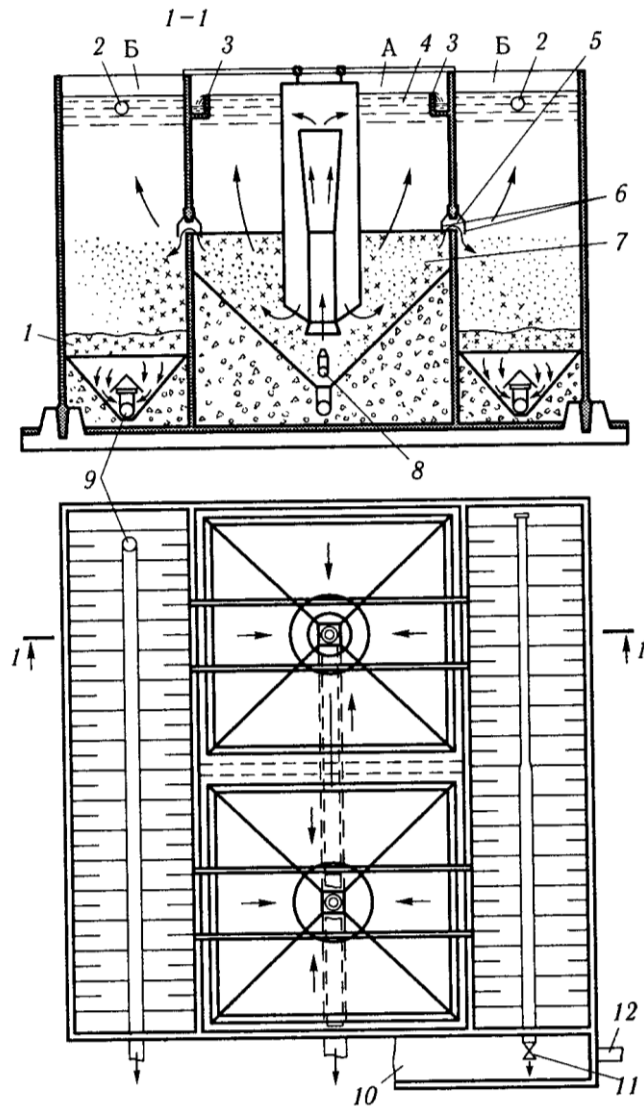

Рисунок 5.11 – Прояснювач із рециркуляцією осаду коридорного типу:

А – робочий коридор прояснювача; Б – вертикальні осадощільнювачі,

1 – шар ущільненого осаду; 2 – перфоровані труби для збирання проясненої води; 3 – водозбірні жолоби; 4 – зона прояснення води; 5 – шламівідвідні вікна;

6 – захисні козирки; 7 – шар завислого осаду; 8 – перфоровані телескопічні водорозподільні труби; 9 – труби скидання осаду; 10 – збирна бічна кишеня;

11 – засувки регулювання примусового відсмоктування осаду; 12 – відведення води на фільтри

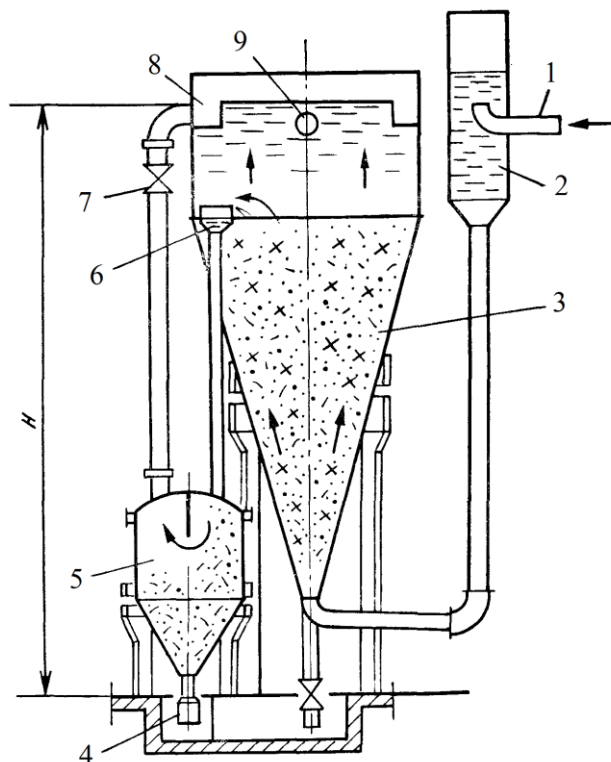

Рисунок 5.12 – Напірний прояснювач з виносним осадощільнювачем:

- 1, 9 – відповідно, подача оброблюваної і відведення проясненої води;
 2 – повітровідділювач; 3 – зона коагуляції і утворення пластівців; 4 – видалення осаду;
 5 – осадощільнювач; 6 – лійка для збору і відведення надлишку осаду;
 7 – засувка, яка регулює відведення осаду; 8 – збір проясненої води

Базовими умовами надійної роботи прояснювачів є рівномірний розподіл оброблюваної води площею зони завислого осаду і рівномірний збір та відведення проясненої води, а також раціональна організація безперервного відведення надлишку осаду в осадощільнювач.

Принцип дії прояснювачів із завислим шаром полягає в тому, що очищувана вода, змішана з реагентами (коагулянт, флокулянт), надходить у прояснювач знизу і рівномірно розподіляється на площі коридорів. Рухаючись знизу вгору, вона проходить крізь шар раніше сформованого завислого осаду, який складається з маси завислих у потоці пластівців, що перебувають у безперервному русі, проте весь шар загалом залишається нерухомим. Проходячи крізь шар завислого осаду, вода прояснюється в результаті контактної коагуляції. Забруднення сорбується шаром завислого осаду, надлишок якого безперервно видаляється в осадощільнювач, після чого скидається у водостік. Прояснена вода збирається за допомогою жолобів і відводиться для подальшого прояснення на фільтрах.

Днища прояснювачів каламутних вод мають певний нахил. Прямокутна форма їх забезпечує простоту конструювання. У схемах очищення малокаламутних і забарвлених природних вод процес утворення пластівців в коридорних прояснювачах здійснюється малоефективно, тому для інтенсифікації процесу доцільно нижню конусну частину прояснювачів

завантажувати гравієм або щебенем на висоту 0,7 м. Крупність гравію або щебеню становить 20–50 мм. У цьому випадку збільшується продуктивність апарата на 15–25 % і зменшується витрата коагулянту на 15–20 %.

Із цією самою метою у прояснювачі з вертикальними осадоушільнювачами при обробленні малокаламутних забарвлених вод вносять контактну масу із зерен кварцового піску або подрібненого керамзиту крупністю 0,1–0,15 мм у кількості 10–12 кг на 1 м² площі завислого шару. Вона є центром коагуляції домішок води, яка інтенсифікує процес і дає змогу збільшити продуктивність апарата на 15–20 %.

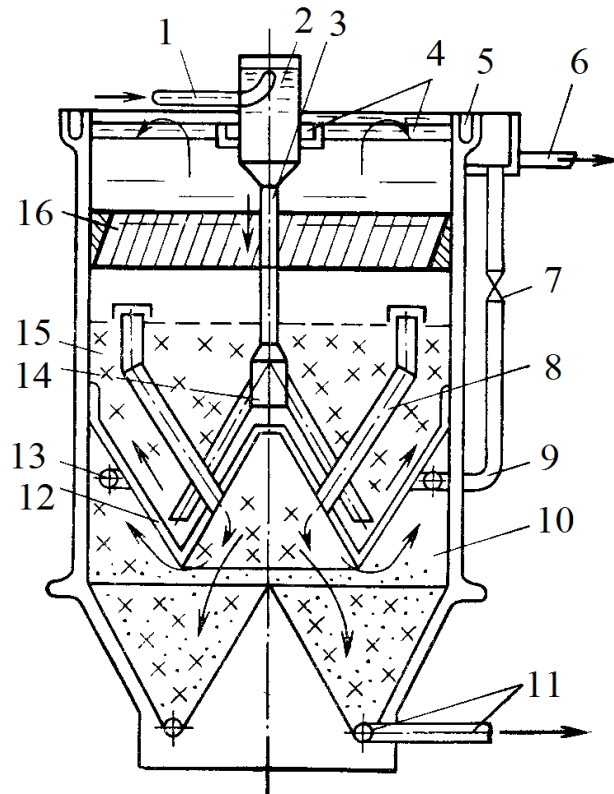

Рисунок 5.13 – Прояснювач із піддонним осадоушільнювачем:

- 1, 6 – відповідно, подача і відведення води; 2 – повітровідділювач; 3 – стояк, що подає; 4 – радіальні жолоби; 5 – кільцевий периферійний збірний жолоб;
 7 – засувка, яка регулює відсмоктування осаду; 8 – осадовідвідні труби чи короби; 9 – відведення проясненої води з осадоушільнювача;
 10 – осадоушільнювач; 11 – скидання осаду; 12 – герметичне «фальшиве дно»;
 13 – кільцевий перфорований збірний трубопровід; 14 – розподільний циліндр з перфорованими трубами; 15 – шар завислого осаду; 16 – тонкошарові модулі

Розрахунок і проектування прояснювачів проводять з урахуванням річних коливань кількості очищуваної води. При цьому орієнтуються на два характерних періоди: мінімальної каламутності за мінімальної зимової витрати води й найбільшої каламутності літньої витрати води.

Основними розрахунковими параметрами прояснювачів із завислим шаром є швидкість висхідного руху води в зоні прояснення, яка визначається технологічними дослідженнями, і коефіцієнт розподілу води між зоною

прояснення і зоною відокремлення осаду.

У разі розташування в зоні прояснення, відокремлення та ущільнення осаду тонкошарових модулів площу зони прояснення визначають за питомим навантаженням, віднесеним до площі дзеркала води, яка зайняти тонкошаровими блоками. Висоту шару завислого осаду приймають 2–2,5 м, втрату опору в ньому визначають із розрахунку 1–2 см на 1 м його висоти, а висоту зони прояснення – 2–2,5 м.

Ущільнення триває 2–3 год. за наявності згущувачів і не більше 6 год. – за їх відсутності. Скидання осаду з осадоущільнювача періодично здійснюють перфорованими трубками.

За кількості прояснювачів менше шести передбачають один резервний.

Більшість закордонних конструкцій прояснювачів (рис. 5.14, 5.15) характеризують великими площами апаратів в плані, відсутністю пристроїв для примусового відсмоктування осаду із завислого шару в осадоущільнювач, складністю конструктивного оформлення, визначеними експлуатаційними труднощами.

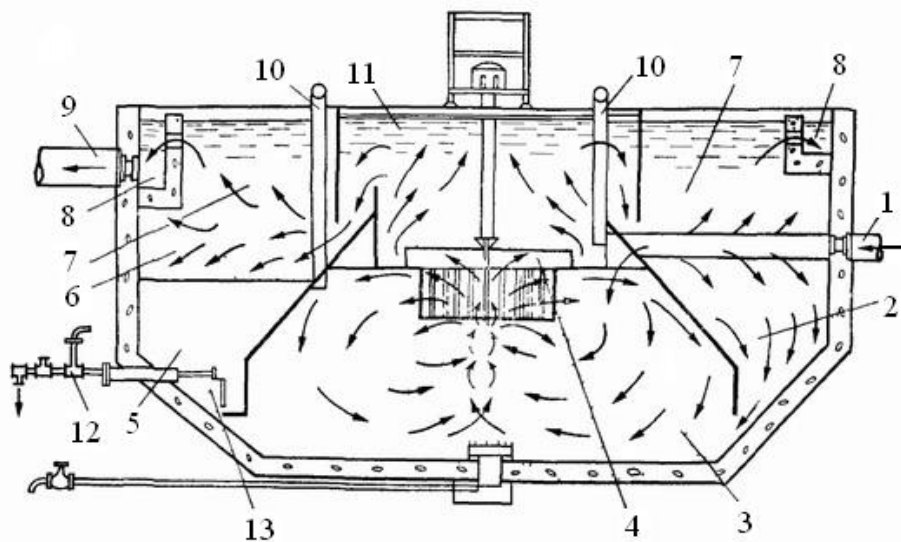

Рисунок 5.14 – Схема акселератора:

1 – подача вихідної води; 2 – зона зворотного потоку; 3 – зона первинного коагулювання; 4 – турбіна; 5 – зона накопичення та ущільнення осаду; 6 – шар завислого осаду; 7 – зона прояснення води; 8 – кільцевої збірний жолоб; 9 – відведення проясненої води; 10 – система подачі реагентів; 11 – зона вторинного коагулювання; 12 – скидання осаду; 13 – приямок для осаду

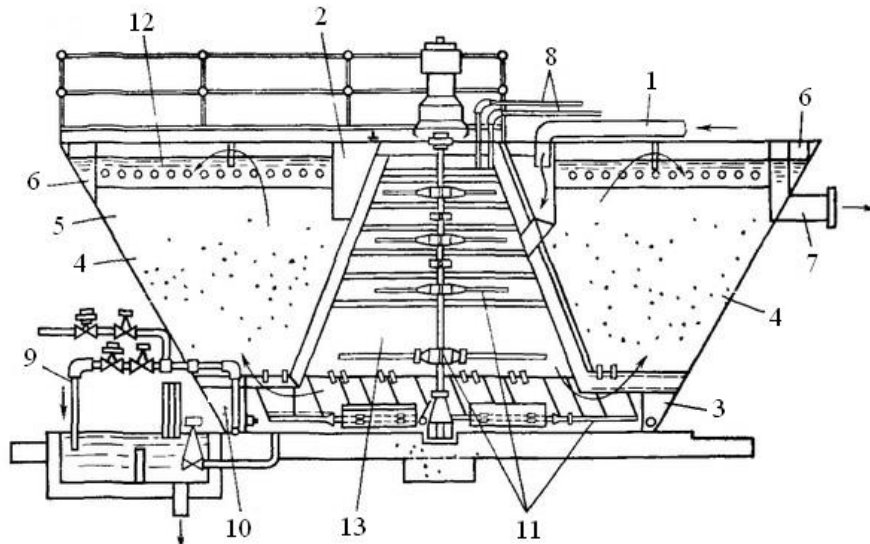

Рисунок 5.15– Схема пресіпінатора:

1 – подача вихідної води; 2 – зона первинного коагулювання; 3 – зона накопичення та ущільнення осаду; 4 – шар завислого осаду; 5 – зона прояснення води; 6 – кільцевий збірний жолоб; 7 – відведення проясненої води; 8 – система подачі реагентів; 9 – скидання осаду; 10 – приямок для осаду; 11 – мішалка; 12 – радіальні жолоби; 13 – флокулятор

Сучасні вітчизняні конструкції прояснювачів значно простіші й надійніші за своїм устроєм та експлуатацією, а тому економічніші при будівництві. Пристрій систем примусового відсмоктування осаду у вітчизняних конструкціях прояснювачів забезпечує їх стабільну роботу, проста і раціональна конструкція апаратів дозволяє отримати високий ефект прояснення води при мінімальних експлуатаційних витратах.

Контрольні запитання

1. Основи процесу прояснення води в шарі завислого осаду.
2. Переваги та недоліки прояснювачів із завислим осадом.
3. Опишіть принцип роботи прояснювачів із завислим осадом.
4. Охарактеризуйте вплив контактного середовища на процес водообробки.
5. За умови дотримання яких параметрів досягається стабільна робота прояснювачів?
6. Особливості стиснутого осадження.
7. Охарактеризуйте властивості завислого контактного середовища.
8. Які фактори впливають на властивості завислого контактного середовища?
9. Назвіть основні типи прояснювачів із завислим осадом.
10. Назвіть умови надійної роботи прояснювачів із завислим осадом.
11. Принцип роботи прояснювачів з вертикальними осадоущільнювачами
12. Розташування в зоні прояснення, відокремлення та ущільнення осаду прояснювачів із завислим осадом тонкошарових модулів.
13. Опишіть конструкцію та принцип дії акселератора.
14. Опишіть конструкцію та принцип дії пресіпінатора.

Змістовий модуль 3 Фільтрування та знезараження води

Тема 6 ФІЛЬТРУВАННЯ ВОДИ

1. *Фільтрування через зернисті матеріали.*
2. *Типи фільтрів.*
3. *Контактні прояснювачі та контактні фільтри.*
4. *Покращення роботи фільтрів.*

1 Фільтрування через зернисті матеріали

Фільтруванням називають процес розділення неоднорідних систем (суспензій) за допомогою пористих перегородок, які затримують одну (тверду) фазу цих систем і пропускають іншу (рідку). На практиці під час очищення стічних вод доводиться мати справу із розділенням суспензій на рідку фазу і вологий осад.

Апарат, в якому здійснюється цей процес, називають фільтром. У найпростішому вигляді фільтр – це посудина, розділена фільтрувальною перегородкою. По різні боки перегородки створюють різницю тисків, під дією якої здійснюється транспортування рідини крізь перегородку і затримування на ній осаду. Цей процес розділення суспензії називають *фільтруванням із затриманням осаду*. Якщо тверді часточки проникають у пори фільтрувальної перегородки, затримуються у них і не утворюють осаду, процес називають *фільтруванням із закупорюванням пор*.

Залежно від способу створення різниці тисків по обидва боки фільтрувальної перегородки розрізняють процеси фільтрування за сталої різниці тисків, сталої швидкості та змінних різниці тисків і швидкості. Варто надавати перевагу фільтруванню з утворенням осаду, що практично виключає закупорювання пор перегородки і відповідно не призводить до збільшення її опору. Такий спосіб фільтрування спостерігається за достатньо високої концентрації твердої фази в суспензії (понад 1 % об'єму).

У разі фільтрування із закупорюванням пор перегородки ускладнюється її регенерація, і тому цей спосіб використовують зрідка. Такий спосіб фільтрування називають *проясненням* і застосовують за концентрації твердих часточок у суспензії менш ніж 0,1 % об'єму. Під час фільтрування суспензій з невеликою концентрацією тонкодисперсної твердої фази зазвичай використовують фільтрувальні допоміжні речовини (діатоміт, азбест, перліт, целюлозу, активоване вугілля, деревне борошно), які перешкоджають проникненню твердих часточок у пори фільтрувальної перегородки.

Осади, що утворюються на фільтрувальній перегородці, можуть бути нестисливими й стисливими. *Нестисливими* називають осади, в яких поруватість (відношення об'єму пор до об'єму осаду) не зменшується за збільшення різниці тисків. До практично нестисливих належать осади неорганічних речовин із розміром часточок понад 100 мкм (пісок, карбонат кальцію тощо). *Стисливими* називають осади, пористість яких зменшується, а опір рідини зростає за збільшення різниці тисків у процесі фільтрування. До

дуже стисливих належать осади гідроксидів металів (міді, алюмінію, заліза тощо), які складаються з агрегатів, що легко деформуються.

У зв'язку з малим розміром пор у фільтрувальній перегородці та в шарі осаду. а також невелику швидкість руху рідкої фази в порах фільтрування відбувається в ламінарній зоні. При цьому швидкість процесу прямо пропорційна різниці тисків й обернено пропорційна загальному гідравлічному опору шару осаду з фільтрувальною перегородкою та в'язкості рідкої фази.

Залежно від фільтрувального шару розрізняють такі фільтри:

– із зернистим завантаженням (фільтрувальний шар – кварцовий пісок, керамзит, мармур, аглопорит, мелений антрацит, шунгізит, магномаса, пінополістирол та ін.);

– сітчасті (фільтрування крізь сітку з розміром комірок 40 мкм);

– тканинні (фільтрування крізь бавовняні, сукняні, льняні, скляні або капронові тканини);

– наливні (фільтрувальний шар – деревне борошно, азбестове кришиво, діатоміт тощо).

Зернисті фільтри застосовують для відокремлення грубодисперсних часточок, тканинні – тонко-дисперсних, наливні – для очищення тонкодисперсних часточок малокаламутних вод.

Залежно від швидкості фільтрування зернисті фільтри поділяють на:

– повільні (0,1–0,2 м/год);

– швидкі (5,5–15 м/год);

– надшвидкі (понад 25 м/год).

За величиною зерен фільтрувального завантаження розрізняють такі фільтри:

– дрібнозернисті (повільні фільтри з розміром зерен верхнього шару піску 0,3–1 мм);

– середньозернисті (швидкі фільтри з розміром зерен верхнього шару піску 0,5–0,8);

– великозернисті (попередні фільтри з розміром зерен верхнього шару піску 1–2 мм).

Фільтри, завантажені однорідним шаром фільтрувального завантаження, називають *одношаровими*, а фільтри, завантажені неоднорідним за щільністю і розміром зерен завантаженням, – *багатошаровими*.

Зерна фільтрувального завантаження характеризують ефективним діаметром зерен і коефіцієнтом неоднорідності. Ефективний діаметр зерен для піску відповідає калібру сита, крізь яке проходить 10 % піску. Коефіцієнтом неоднорідності називають відношення 80 %-го калібру піску до 10 %-го. Цей коефіцієнт зазвичай приймають таким, що дорівнює 1,5–2,2.

Механічну міцність фільтрувальних матеріалів характеризують стиранням і подрібненням.

Хімічна стійкість зернистих матеріалів визначається поведінкою їх у нейтральному (водний розчин хлориду натрію), лужному (водний розчин гідроксиду натрію) і кислотному (водний розчин хлоридної кислоти) середовищах.

Фільтрувальні завантаження розміщують на підтримувальних шарах гравію або щебеню, товщина якого залежно від будови фільтра та умов фільтрування змінюється в межах від 2–4 мм до 16–32 мм. Фільтри виготовляють *відкритими і напірними* з подаванням очищеної води *згори вниз, знизу вгору чи одночасно в обох напрямках зі сталою або змінною швидкістю*.

Під час фільтрування зернисте завантаження поступово забруднюється, що призводить до зростання втрати напору. Фільтрувальну здатність фільтра відновлюють *промиванням*. Проміжок часу між двома промиваннями називають *фільтроциклом*, який залежить від кількості та властивостей часточок, що забруднюють воду, розміру зерен та пористості фільтрувального завантаження, а також швидкості фільтрування. Кількість забруднень, затриманих упродовж фільтроциклу, називають *грязеємністю фільтра*.

2 Типи фільтрів

Мікрофільтри й барабанні сітки застосовують для грубого прояснення (проціджування) води. Швидкість фільтрування приймають із розрахунку 10–25 л/(с·м²). Втрати напору на мікросітці становлять 0,2 м, а загальні втрати на установці – близько 0,5 м. Лінійна швидкість обертання барабана 0,1–0,5 м/с. Сітку промивають водою під напором 0,15–0,20 МПа.

Залежно від потрібної глибини очищення та умов застосування сітчасті барабанні фільтри оснащують сітчастим полотном з різною величиною комірок. У зв'язку з цим їх умовно поділяють на мікрофільтри модернізовані (МФМ) і барабанні сітки (БС). Мікрофільтри затримують грубодисперсні часточки на 40–60 %, що дає змогу в деяких випадках замінити ними первинні відстійники. Вміст завислих речовин у вихідній воді не повинен перевищувати 300 мг/дм³.

Барабанні сітки затримують грубодисперсні домішки за відсутності в очищуваній воді в'язких речовин, зменшують вміст завислих речовин (за концентрації їх в очищуваній воді не більше ніж 250 мг/ дм³) на 25–40 %. Їх здебільшого встановлюють перед зернистими фільтрами.

Для запобігання біологічному обростанню сіток передбачається опромінення поверхні барабана бактерицидними лампами. Швидкість фільтрування досягає 30–50 м/год.

Повільні фільтри (рис. 6.1) – це залізобетонні або цегляні резервуари прямокутної чи круглої форми, заповнені кварцовим піском і підтримувальним шаром щебеню. Висота шару кварцового піску залежно від розмірів його зерен (мм) приймається такою, що дорівнює: 0,3–1 мм – 800 мм; 1–2 мм – 500 мм; гравію або щебеню: 2–20 мм – 100 мм; 20–40 – 150 мм. Висота шару всього завантаження має становити 1300 мм. Швидкість фільтрування на повільних фільтрах залежить від вмісту завислих речовин у прояснюваній воді та дорівнює 0,2–0,1 м/год. (за вмісту завислих речовин 25 мг/ дм³ і менше). Грязеємність залежить від властивостей завислих речовин, тому фільтри зазвичай чистять один раз на 10–30 діб.

Глибина води над фільтрувальним шаром становить 1,2–1,5 м. Днище фільтра має уклон $0,01^\circ$ до лотка. За вмісту завислих речовин у воді до 25 мг/дм^3 швидкість фільтрування на повільних фільтрах приймають $0,2\text{--}0,3 \text{ м/год}$, за вмісту завислих речовин $25\text{--}30 \text{ мг/дм}^3$ – $0,1\text{--}0,2 \text{ м/год}$. Недоліком повільних фільтрів є їх велика будівельна вартість та велика площа, яку вони займають. До переваг належить простота обслуговування.

Очищення малокаламутних (каламутність до 40 мг/дм^3) і мало забарвлених вод (забарвленість до 30°) можна здійснювати фільтруванням крізь *намивний шар спеціального фільтрувального порошку* (діатоміт, целюлоза, азбест, деревне борошно, бентоніт, тирса тощо). При фільтруванні води через намивні фільтри вміст органічних речовин зменшується приблизно вдвічі й забезпечується видалення заліза, мангану, масел і бактерій. Намивні фільтри працюють зазвичай за напірною схемою, рідше як гравітаційні та вакуумні. Швидкість фільтрування на намивних фільтрах становить $1\text{--}50 \text{ м/год}$, тривалість фільтроциклу – $36\text{--}60 \text{ год}$, втрати напору – до $15\text{--}20 \text{ м}$, витрати води на промивання – $0,5\text{--}0,7 \%$, тривалість промивання – 15 хв .

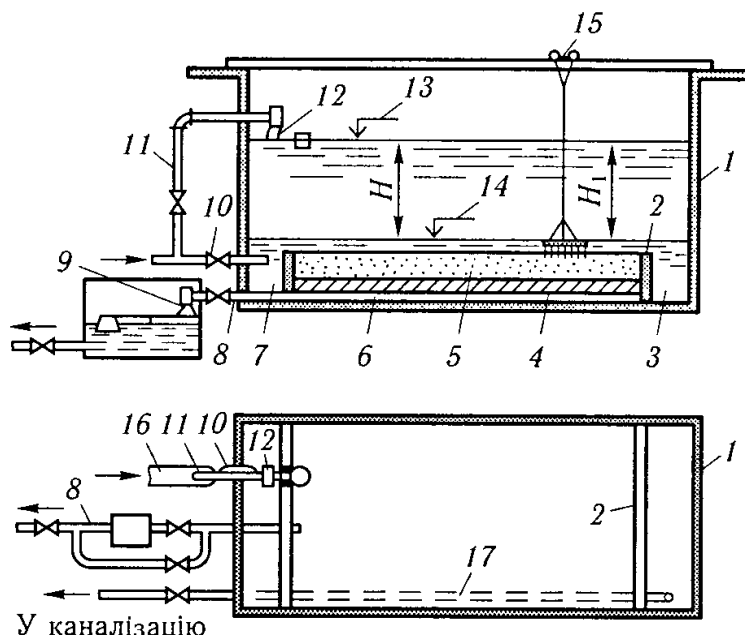

Рисунок 6.1 – Повільний фільтр конструкції В. С. Оводова:

- 1 – корпус фільтра; 2 – водонепроникні стінки, що відділяють промивний карман; 3 – нижній карман; 4 – пориста бетонна плита; 5 – піщаний фільтрувальний шар; 6 – дренаж; 7 – верхній карман; 8 – трубопровід для фільтрованої води; 9 – поплавковий клапан регулятора швидкості фільтрування; 10 – трубопровід для подавання промивної води; 11 – трубопровід для подавання у корпус фільтра прояснюваної води; 12 – поплавковий клапан; 13 – позначка рівня води у фільтрах під час фільтрування; 14 – мітка рівня води у фільтрі під час змивання забруднення; 15 – каретка розпушувача, що переміщується по монорейці; 16 – трубопровід для подавання води; 17 – каналізаційна труба для відведення промивної води

Попередні фільтри використовують для прояснення води з каламутністю понад 50 мг/дм^3 перед подаванням на повільні фільтри. Швидкість

фільтрування 3–5 м/год. За каламутності води 100 мг/дм³ швидкість фільтрування приймають такою, що дорівнює 5 м/год. Крупність зерен завантаження попередніх фільтрів становить від 1–2 мм при висоті шару 700 мм до 20–40 мм при висоті шару 150 мм.

Шар води над поверхнею фільтрувального завантаження приймають 1,5 м. Завантаження промивають потоком води, спрямованим знизу вгору. Інтенсивність промивання становить 12–14 л/(с·м²) упродовж 6–7 хв. Відведення води здійснюють за допомогою навісних жолобів, верхній край яких розміщений на 40–50 см вище фільтрувального шару.

Великозернисті фільтри завантажують кварцовим піском або іншими матеріалами. За розміру зерен піску 1–2 мм висота шару завантаження знаходиться в межах 1,5–2 м і швидкість фільтрування досягає 10–12 м/год, а за 1,6–2,5 мм – відповідно 2,5–3 м і 13–15 м/год. У разі збільшення швидкості фільтрування від 5 м/год до 50 м/год тривалість фільтроциклу зменшується від 15–20 год до 45–60 хв.

Швидкі фільтри використовують для прояснення води каламутністю 8–12 мг/дм³. Вони мають швидкість фільтрування 5,5–15 м/год. Їх поділяють на безнапірні та напірні, що працюють під тиском, якій створює насос. Висоту шару завантаження встановлюють залежно від діаметра його зерен. За розмірів зерен завантаження 0,50–1,25 мм висота шару становить 700 мм; за 0,7–1,6 – 1 200–1 300 мм; за 0,8–2,0 – 1 800–2 000 мм. Швидкість води у підвідних трубопроводах і каналах досягає 0,8–1,2 м/с. Висота шару завантаження має становити не менше ніж 2 м.

Залежно від способу створення напору, потрібного для подолання опору фільтрувального шару, розрізняють відкриті самопливні фільтри (*безнапірні*), в яких перепад тиску створюється за рахунок різниці рівнів води у фільтрі та в резервуарі чистої води, і *напірні*, які працюють під тиском, створюваним насосом. За напрямом руху води їх поділяють на одно- та двопотокові. В *однопотокових* фільтрах воду фільтрують зверху вниз, а в *двопотокових* – одночасно зверху вниз і знизу вгору.

Конструкція відкритого швидкого фільтра площею до 30 м² зображена на рисунку 6.2. Коагульована і попередньо очищена вода надходить у бічну кишеню, а з неї – в резервуар фільтра. Висота шару води над поверхнею завантаження має бути не менше ніж 2 м. Очищена вода після фільтра надходить у резервуар чистої води. Максимальна втрата напору в завантаженні допускається 3–3,5 м. Тривалість фільтрування – 5–7 хв. Фільтр промивають, подаючи воду знизу вгору. Дійшовши до верхнього краю промивних жолобів, промивна вода разом із забрудненнями відводиться до споруд обертання промивної води, тому інтенсивність промивання 12–18 л/(с·м²) приймають залежно від крупності зерен фільтрувального завантаження (0,5–2 мм). Під час розрахунку швидких фільтрів передбачається визначення їх площі та числа, кількості й розмірів промивних жолобів, підбір фільтрувального завантаження, визначення розмірів елементів розподільної системи, бічної кишені або центрального каналу і трубопроводів обв'язки. Фільтри та їх комунікації розраховують на роботу за нормального або форсованого режиму.

Конструкцію сучасного напірного швидкого фільтра зображено на рисунку 6.3, *а*. Подавання прояснюваної і відведення промивної води здійснюють через центрально розміщену лійку. Фільтрувальний матеріал безпосередньо розміщений на ковпачковому або щілинному дренажі, у фільтрі передбачено водоповітряне промивання, для чого в апарат підводиться стиснене повітря.

Фільтр із завантаженням зі спіненого полістиролу показано на рис. 6.4, *б*. Висота фільтрувального завантаження фільтрів усіх розмірів становить 1,2 м. Найбільший діаметр становить 3,4 м, фільтрувальна площа – 7,1 м². В горизонтальних напірних фільтрах площа фільтрування досягає 28–30 м².

Розроблено конструкції вертикальних та горизонтальних напірних фільтрів АКХ. Горизонтальні фільтри мають діаметр приблизно 3 м, висота нижнього шару – 1,08 м, верхнього – 0,5 м, довжина – 10–16 м, площа фільтрування – близько 30 м². В цих фільтрах значно підвищується грязємність фільтрувального завантаження, але конструкція їх складніша.

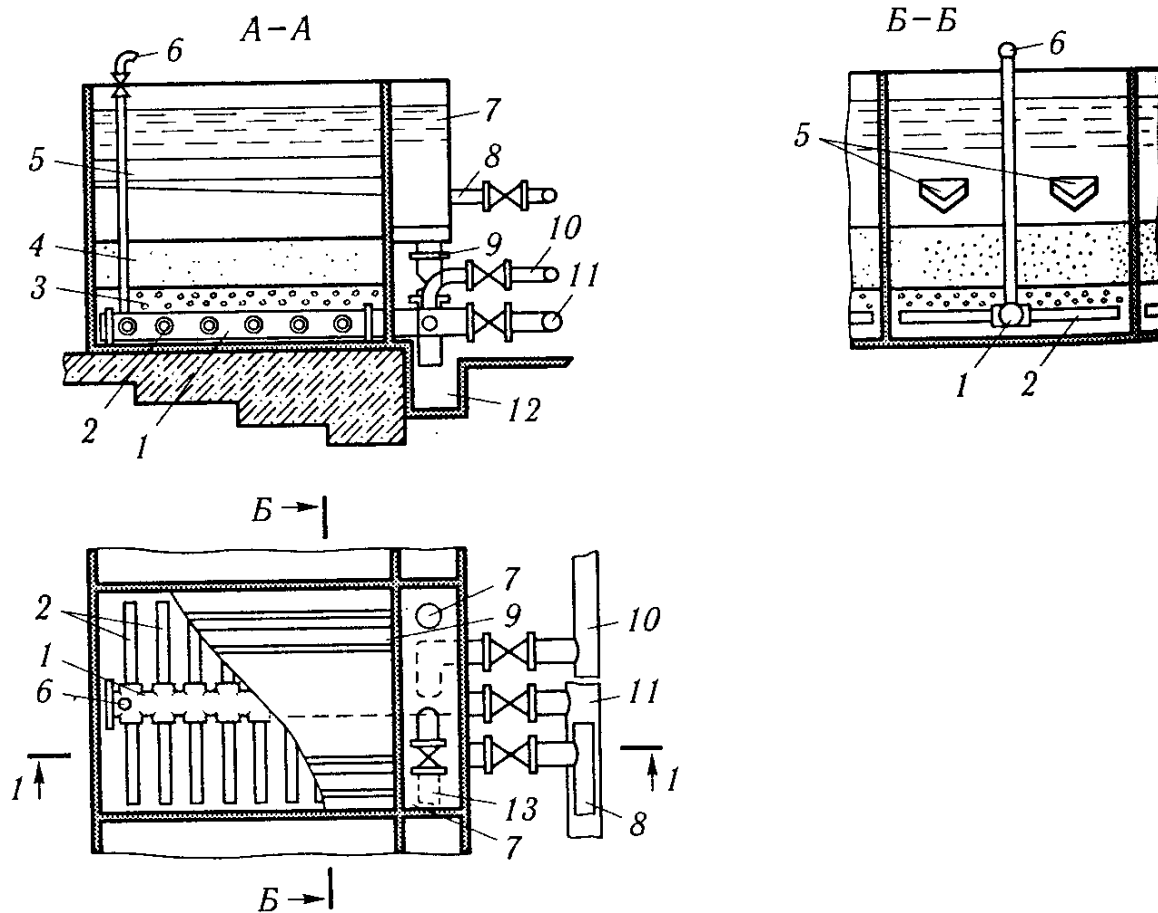

Рисунок 6.2 – Схема відкритого швидкого фільтра з бічною кишенею:

- 1 – магістральні труби; 2 – відгалуження розподільної системи;
- 3 – підтримувальний шар гравію; 4 – кварцовий пісок; 5 – водозбірні жолоби;
- 6 – повітряний клапан; 7 – бічна кишеня; 8 – подавання вхідної води;
- 9, 10 – подавання і відведення промивної води; 11 – відведення фільтрату;
- 12 – водостік; 13 – скидання першого фільтрату

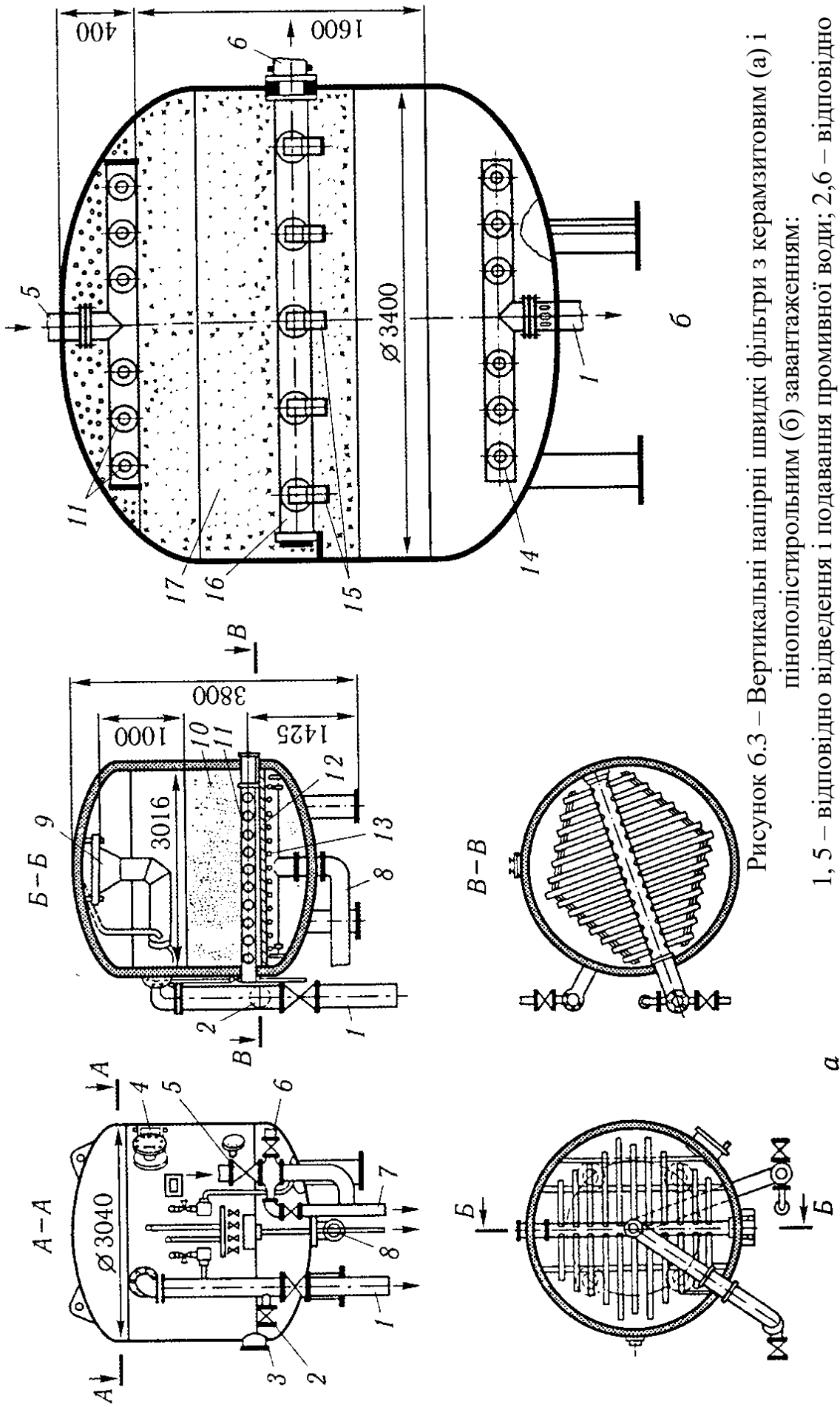

Рисунок 6.3 – Вертикальні напірні швидкі фільтри з керамзитовим (а) і пінополістирольним (б) завантаженням:

- 1, 5 – відповідно відведення і подання промивної води; 2, 6 – відповідно подання вхідної і відведення фільтрованої води; 3 – штуцер для гідравлічного вивантаження фільтрувального матеріалу; 4 – люк для завантаження фільтра; 7 – очищення фільтра; 8 – подавання повітря; 9 – водозбірна лійка; 10 – шар фільтрувального завантаження; 11 – розподільна система; 12 – підтримувальний шар гравію; 13 – повітряна розподільна система; 14 – система збирання

Конструктивно простішими є *двошарові фільтри*, які застосовують для очищення вод з підвищеним вмістом фітопланктону під час цвітіння водойм. Конструкція двошарових фільтрів подібна до конструкції звичайних швидких фільтрів з одношаровим завантаженням. Особливістю їхньої конструкції є формування окремих шарів піску і подрібненого антрациту. В деяких випадках замість піску застосовують активоване вугілля. При цьому в фільтрі, крім прояснення, відбувається знебарвлення і дехлорування води.

У практику очищення води запроваджують напірні фільтри з плаваючим завантаженням (ФПЗ). Запропоновані схеми фільтрування із застосуванням багатоярусних або багатшарових фільтрів; фільтрів з великою грязеемністю у разі фільтрування води зверху вниз; з горизонтальним напрямом фільтрування з безперервною регенерацією завантаження.

Для розділення суспензій фільтруванням у промисловості використовують велику кількість різних конструкцій фільтрів періодичної та безперервної дії з використанням вакууму або тиску: нутч-фільтри періодичної дії, що працюють під вакуумом, та фільтрпреси, що працюють під тиском, автоматизовані фільтрпреси з горизонтальними камерами (ФПАКМ), листові й патронні фільтри, стрічкові й барабанні вакуум-фільтри різних модифікацій.

3 Контактні прояснювачі та контактні фільтри

Контактне коагулювання домішок води полягає в тому, що на поверхні зерен завантаження фільтра під час руху води, обробленої коагулянтном, відбувається сорбція колоїдно-дисперсних часточок.

Контактні прояснювачі є різновидом швидких безнапірних фільтрів, які працюють за принципом проходження оброблюваної води з додаванням коагулянту крізь шар зернистого завантаження знизу вгору. В такому самому напрямі зменшується крупність зерен у шарі. Відстійників перед контактними прояснювачами не встановлюють.

Контактні прояснювачі доцільно використовувати в одноступеневих схемах очищення малокаламутних кольорових вод, якщо вміст завислих речовин не перевищує 150 мг/л за максимальної забарвленості 120 град. При цьому в 4-5 разів зменшується об'єм очисних споруд порівняно з двоступеневою схемою очищення води та на 15–20 % і зменшується витрата коагулянтів.

Коагулянт подають в очищену воду безпосередньо перед її надходженням у завантаження прояснювачів. За невеликий проміжок часу від початку введення коагулянту до початку фільтрування у воді утворюються лише мікроагрегати з коагульованих часточок. Подальша коагуляція домішок відбувається на зернах завантаження контактних прояснювачів. Часточки забруднень сорбуються на поверхні зерен разом з аквагідросокомплексами коагулянту й утворюють характерні для гелю сітчасті структури. Таким чином, відбувається контактна коагуляція.

Із практики використання контактних прояснювачів відомо, що контактна коагуляція відбувається повніше і в багато разів швидше, ніж звичайна коагуляція в об'ємі очищуваної води. За контактного коагулювання на процес

прояснення майже не впливають температура оброблюваної води, її аніонний склад, наявність грубодисперсних домішок та лужність. Відпадає потреба у перемішуванні води для забезпечення проведення ортокінетичної фази коагулювання. Проте має велике значення швидкість змішування і рівномірність розподілу коагулянту в очищуваній воді. На водоочисних станціях з контактними прояснювачами застосовують барабанні фільтри та вхідну камеру для повітровідокремлення й змішування реагентів з водою. Об'єм камери розраховують на п'ятихвилинне перебування в ній води. Зазвичай камери складаються з двох секцій. Швидкість руху води в камерах становить 5 мм/с. Мікрофільтри або барабанні сита переважно встановлюють над вхідною камерою.

Контактні прояснювачі використовують без підтримувальних шарів у разі промивання водою і з підтримувальними шарами у разі водоповітряного промивання.

Контактний прояснювач КО-1 – це резервуар, заповнений завантаженням піску і гравію (рисунок 6.4, а). Середній діаметр зерен піску становить 0,9–1,1 мм ($d_e = 1-1,3$), товщина шару піску – близько 2 м.

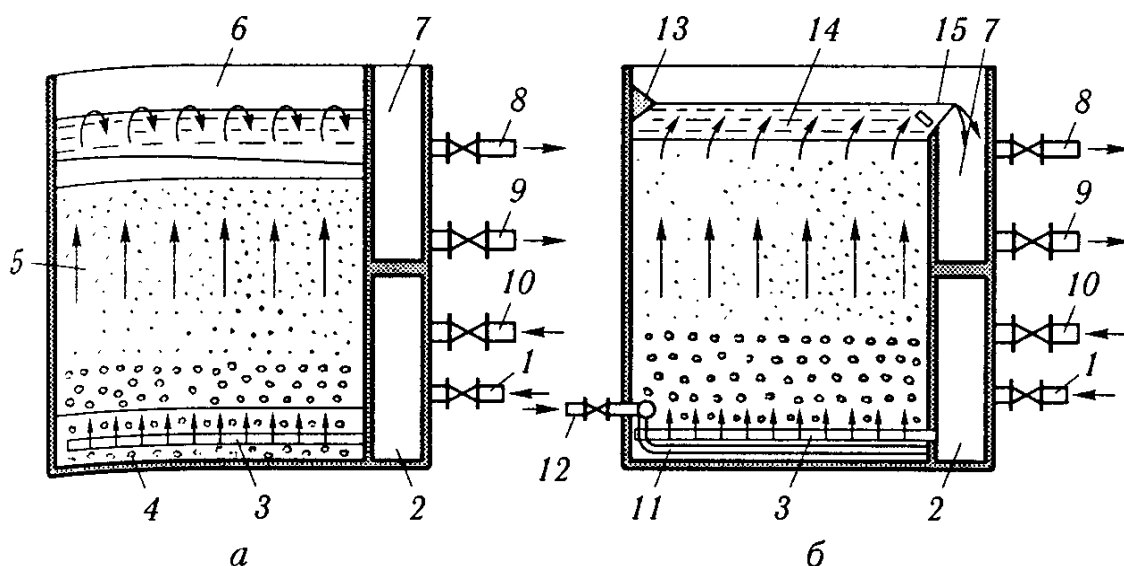

Рисунок 6.4 – Контактні прояснювачі КО-1 (а) і КО-3 (б):

1, 9 – відповідно подавання і відведення промивної води; 2, 7 – нижнє і верхнє відділення бічної кишені; 3 – розподільна система; 4 – шар гравію; 5 – шар піску; 6 – водозбірний жолоб; 8, 10 – відповідно відведення фільтрату і подавання вхідної води; 11 – повітророзподільна система; 12 – подавання повітря на промивання; 13 – струменеспрямовувальний виступ; 14 – шар води над завантаженням; 15 – пісковловлювальний жолоб

Розрахункову швидкість фільтрування приймають 4,0–5,5 м/год. Очищувану воду, попередньо змішану з коагулянтом, подають через розподільну систему дірчастих труб, розміщених на дні в шарі дрібного гравію. Розподільна система використовується також і для подавання промивної води. Промивання триває 7–8 хв з інтенсивністю 15–18 м³/(м²·с). Прояснена вода, як і промивна, відводиться за допомогою жолоба, розташованого над піском. Для

промивання потрібно застосовувати очищену воду. Допускається застосування неочищеної води з каламутністю не більше ніж 10 мг/дм^3 , коли-індекс – до 1 000 од./л із попереднім обробленням води на барабанних ситах або мікрофільтрах і знезараженням. Видалення забруднень з промивною водою здійснюють за допомогою системи горизонтального відведення води.

Водоповітряне промивання контактних прояснювачів здійснюють за таким режимом:

- розпушування завантаження повітрям з інтенсивністю подавання $18\text{--}20 \text{ л/(с·м}^2)$ упродовж 1-2 хв;

- водоповітряне промивання при подаванні води $3\text{--}3,5 \text{ л/(с·м}^2)$ і повітря $18\text{--}20 \text{ л/(с·м}^2)$ упродовж 6–7 хв;

- додаткове промивання водою з інтенсивністю її подавання $6\text{--}7 \text{ л/(с·м}^2)$ упродовж 5–7 хв.

Контактні прояснювачі КО-1 (рис. 6.4, а) із безгравійним завантаженням застосовують для очищення води з помірними забарвленістю і каламутністю за невеликого вмісту планктону, а в інших випадках – контактні прояснювачі КО-3 (рис. 6.4, б) з гравійно-піщаним завантаженням.

У практиці промислового і комунального водопостачання застосовують прямотечійний відкритий *контактний фільтр* КФ-5 (рис. 6.5) з тришаровим (0,5 м кожний шар) фільтрувальним завантаженням. Верхній шар (керамзит, аглопорит, полімери) має крупність зерен 2,3–3,3 мм; середній (антрацит, керамзит, горілі породи) – 1,25–2,3 мм, нижній (кварцовий пісок, горілі породи) – 0,08–1,25 мм. Швидкість фільтрування близько 20 м/год, інтенсивність промивання – $15 \text{ л/(с·м}^2)$, тривалість – 6–8 хв.

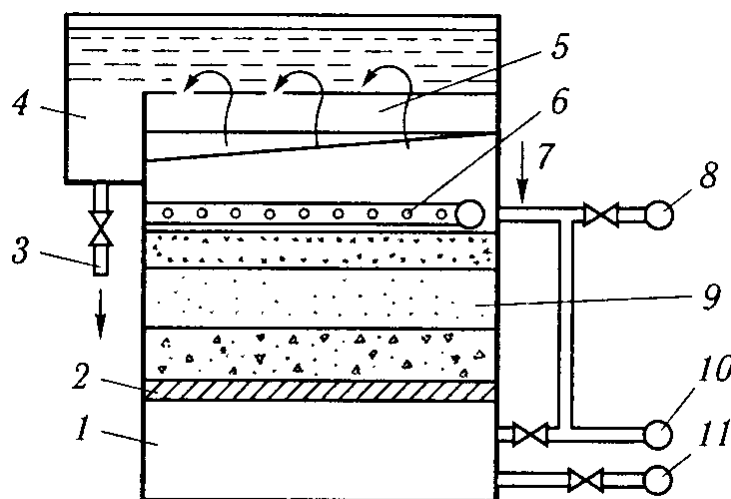

Рисунок 6.5 – Контактний фільтр КФ-5:

1 – піддон; 2 – розподільний пристрій з пористого бетону; 3, 10 – відповідно відведення і подавання промивної води; 4 – бічна кишеня; 5 – водозбірні жолоби; 6 – водорозподільна система з перфорованих труб; 7 – введення реагентів; 8, 11 – відповідно подавання вхідної і відведення фільтрованої води; 9 – три шари фільтрувального завантаження

4 Покращення роботи фільтрів

Принципи і способи підвищення грязєємності зернистого завантаження:

1) фільтрування в напрямку убування крупності зерен. При цьому осад не накопичується переважно в перших прошарках з дрібними порами, а проникає вглиб завантаження. У вилученні забруднень беруть участь середні й нижні шари – грязєємність завантаження підвищується.

Фільтрування в напрямі убування крупності зерен досягається наступними технічними прийомами:

- багатошарове фільтрування;
- висхідне фільтрування;
- багатоступінчасте фільтрування;
- збільшення крупності зерен завантаження з одночасним збільшенням товщини фільтруючого шару;

2) збільшення щільності та міцності осаду в порах завантаження. Так можна збільшити масу забруднень у фільтрі та зменшити питомий опір. Ущільнення і зміцнення осаду можна досягти наступними прийомами:

- обробка води коагулянтном безпосередньо перед завантаженням;
- обробка води катіонними флокулянтами (КФ);
- обробка води коагулянтами спільно з флокулянтами;
- переривчасте коагулювання;
- безреагентне фільтрування;

3) застосування фільтруючих матеріалів з високою пористістю і розвинутою питомою поверхнею (керамзит, вулканічні туфи, шлаки тощо);

4) використання принципу убування швидкості фільтрування шляхом фільтраційного потоку – фільтрування води від центру циліндричного завантаження до периферії в радіальних фільтрах або застосування фільтрів змінного перерізу (форма трапеції). При цьому збільшені швидкості в перших прошарках просувають забруднення углиб, де вони затримуються через ослаблення гідродинамічних сил потоку;

5) напірне фільтрування – подовження фільтроциклу за рахунок збільшення тривалості досягнення граничних втрат напору збільшенням граничних втрат напору. Великі значення втрат напору характерні для напірних фільтрів.

При реконструкції швидких фільтрів на водопровідних станціях для поліпшення їх роботи необхідно:

– відновити проєктну висоту і гранулометричний склад фільтруючого завантаження на всіх фільтрах, так як в результаті багаторічної експлуатації досить часто швидкі фільтри мають недостатню висоту зернистого фільтруючого шару, що складається із зерен підвищеної крупності;

– підвищити однорідність зерен фільтруючого завантаження;

– використовувати для завантаження фільтрів різні фільтруючі матеріали, дозволені до застосування МОЗ, з більш розвинутою, ніж у піску, поверхнею: подрібнений керамзит, шунгізит, вулканічні шлаки тощо;

– з метою виключення зміщення гравійних шарів і перемішування з піщаним завантаженням, що зазвичай призводить до порушення стабільної

експлуатації фільтрів, слід використовувати різні конструкції безгравійних дренажних систем;

– забезпечення необхідної інтенсивності промивки фільтрів;

– з метою підвищення ефективності та умов роботи швидких фільтрів доцільно здійснити їх реконструкцію і переобладнання на фільтри з водоповітряним промиванням. Крім економії води це дозволяє підвищити надійність роботи фільтрувальних споруд, збільшити висоту фільтруючого завантаження і підвищити якість очищеної води.

Контрольні запитання

1. Охарактеризуйте процес фільтрування води.
2. Охарактеризуйте осади, які утворюються на фільтрувальній перегородці.
3. Які типи фільтрів виділяють залежно від фільтрувального шару?
4. Які типи фільтрів виділяють залежно від швидкості фільтрування?
5. Які типи фільтрів виділяють залежно від величини зерен фільтрувального завантаження?
6. Як характеризують зерна фільтрувального завантаження?
7. Що таке «фільтроцикл»? Від чого залежить його тривалість?
8. Що таке «грязеємність» фільтру?
9. Назвіть типи фільтрів та область їх застосування.
10. Конструкція та принцип дії повільних фільтрів.
11. Конструкція та принцип фільтрування крізь наливний шар спеціального фільтрувального порошку.
12. Застосування попередніх фільтрів.
13. Застосування великозернистих фільтрів.
14. Конструкція та принцип дії швидких фільтрів.
15. Конструкція та принцип дії фільтру із завантаженням зі спіненого полістиролу.
16. Контактне коагулювання домішок води.
17. Принцип роботи контактних прояснювачів.
18. Промивання контактних прояснювачів.
19. Принцип роботи контактних фільтрів.
20. Назвіть принципи і способи підвищення грязеємності зернистого завантаження.
21. Основні напрями реконструкції швидких фільтрів.

Тема 7 ЗНЕЗАРАЖЕННЯ ВОДИ

1. ***Методи знезараження води.***
2. ***Роль окисників у процесах водопідготовки.***
3. ***Електролізні установки для знезараження води.***
4. ***Знезараження води бактерицидним опроміненням.***
5. ***Інші методи знезараження води.***

1 Методи знезараження води

Під час коагуляційного прояснення і знебарвлення води з наступною дезодорацією видаляється не більше ніж 95 % бактерій. Серед решти мікроорганізмів можуть бути патогенні бактерії та віруси. Таку воду вживати для пиття небезпечно, а тому перед подаванням споживачеві її обов'язково

зnezаражують. **Зnezараження** води, яке застосовують у технології водопідготовки, можна здійснювати:

- із застосуванням окисників (хлор і його сполуки, озон, перманганат калію тощо);
- термічним способом;
- олігодинамією (дія іонів благородних металів, зокрема аргентуму);
- фізичними способами (за допомогою ультрафіолетового та іонізуючого випромінювання, ультразвуку і фільтрування).

Отже, всі способи зnezараження води поділяють на *реагентні* (із застосуванням окисників) та *безреагентні* (фізичні).

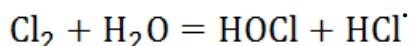
Вибір способу зnezараження води залежить від витрат і якості води, ефективності й надійності процесу, умов постачання та зберігання реагентів, можливості механізації складних робіт, автоматизації процесу та техно-еколого-економічного обґрунтування. Найчастіше зnezараження води здійснюють із застосуванням таких окисників, як хлор, озон, гіпохлорит натрію.

Зазвичай зnezараження води проводять після коагуляційного прояснення і знебарвлення в шарі завислого осаду, відстоювання і фільтрування. Попереднє видалення переважної кількості грубо- та колоїдно-дисперсних домішок води сприяє значному зменшенню витрат реагентів на окиснення і забезпечує надійність дезінфекції води, оскільки при цьому видаляється більшість домішок, які могли бути захисним бар'єром для хвороботворних організмів.

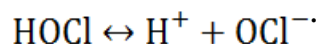
2 Роль окисників у процесах водопідготовки

Для **хлорування** води на очисних станціях систем водопостачання використовують рідкий хлор і хлорне вапно. Хлорне вапно використовують для станцій малої продуктивності.

Хлорування води рідким хлором. При введенні хлору у воду утворюються хлорнуватиста і соляна кислоти:

Далі відбувається дисоціація утвореної хлорноватистої кислоти:

Отримувані внаслідок дисоціації HOCl гіпохлоритні іони OCl⁻ мають поряд з недисоційованими молекулами HOCl бактерицидну властивість.

Суму Cl₂+HOCl+OCl⁻ називають *вільним активним хлором*.

Призначення дози хлору є виключно важливим: недостатня доза хлору призводить до того, що він не справляє належної бактерицидної дії; зайва доза хлору погіршує смакові якості води.

Розрахункова доза хлору при проєктуванні зnezаражувальної установки повинна прийматися виходячи з необхідності очищення води в період її максимального забруднення (наприклад, в період паводків).

Показником достатності прийнятої дози хлору служить наявність у воді *залишкового хлору* (що залишається у воді від введеної дози після окиснення

речовин, які знаходяться у воді). Згідно з вимогами [1] концентрація залишкового хлору у воді перед надходженням її в мережу не повинна перебільшувати 0,5 мг/дм³.

За розрахункову дозу слід приймати ту, яка забезпечить вказану кількість залишкового хлору.

Для проясненої річкової води доза хлору зазвичай становить 1,5–3 мг/дм³, а при хлоруванні підземних вод доза хлору зазвичай не перевищує 1–1,5 мг/дм³.

При введенні хлору у воду необхідно організувати гарне змішування його з водою. До подачі хлорованої води споживачеві має передувати час контакту хлору з водою (не менше 30 хв). Це відбувається зазвичай в резервуарі чистої води.

Іноді застосовують хлорування перед надходженням води на відстійники (попереднє хлорування), що сприяє процесу коагуляції і зниженню витрати коагулянту на самих очисних установках, а також підтримці хорошого санітарного стану на них.

Хлор надходить на станцію в металевих балонах в зрідженому стані. З балонів хлор подається у воду через спеціальні прилади – *хлоратори*, в яких здійснюється його дозування і змішування з водою. Одержувана «хлорна вода» надходить в оброблювану воду.

Існують хлоратори різних типів. За часом функціонування розрізняють:

- хлоратори безперервної дії, розраховані на безперервну подачу певних кількостей газу в одиницю часу;
- хлоратори порційні, які подають через деякий проміжок часу певну порцію газу.

Існують хлоратори, які автоматично змінюють кількість подаваного хлору при зміні витрати оброблюваної води.

Крім того, розрізняють хлоратори напірні й вакуумні.

Недоліком напірних хлораторів є можливість витоку з них хлору, що є отруйною речовиною, що являє собою небезпеку для обслуговуючого персоналу. Ця небезпека відсутня у вакуумних хлораторах, які й рекомендуються для практичного використання в установках зі знезараження води.

При проектуванні й експлуатації хлораторних установок необхідно враховувати вимоги, що забезпечують безпеку обслуговуючого персоналу від шкідливого впливу хлору.

Приміщення хлораторної повинно бути розташоване на першому поверсі фільтрувальної або насосної станції, або примикати до них, або знаходитися в окремій будівлі.

У приміщенні хлораторної, що примикає до будівлі фільтрувальної станції, повинно бути двоє дверей: одна – в приміщення станції, інша – назовні. Двері повинні герметично закриватися. У приміщенні хлораторної необхідно передбачити систему штучної витяжної вентиляції.

При витрачанні установкою більше трьох балонів рідкого хлору на добу при хлораторній необхідно влаштувати склад балонів, розрахований на зберігання трьохдобового запасу хлору.

Знезараження води за допомогою *озону* отримує в даний час широке поширення.

Озонування здійснюють пропуском через воду озонованого повітря, тобто повітря, в якому кисень частково переведений в триатомну форму (O_3).

Озон забезпечує надійне знезараження води. Він має ряд переваг порівняно з хлором:

- 1) його отримують безпосередньо на станції очищення води;
- 2) не погіршує смакових якостей води;
- 3) не призводить до виникнення в ній запахів.

Озон токсичний – гранично-допустимий вміст його в повітрі приміщень, де перебувають люди $0,000\ 01\ \text{мг/дм}^3$. Отже, озонові установки не повинні пропускати озон в приміщення.

Доза озону для знезараження води коливається в межах від $0,6\ \text{мг/дм}^3$ до $3,5\ \text{мг/дм}^3$ залежно від властивостей оброблюваної води.

Озон отримують в *озонаторах* (генераторах озону) в результаті тихого електричного розряду в підготовленому повітрі. Генератори озону різних систем серійно виготовляються промисловістю.

Для змішування води з озоном служать змішувачі, туди озон подається разом з повітрям через розподільну систему. Контакт води з найдрібнішими бульбашками озону відбувається в умовах протитечії.

Досвід використання озону показує можливість використання його для боротьби з вірусом, озонування успішно використовують також для знебарвлення води, боротьби з запахами і присмаками. Нарешті, озонування може використовуватися для видалення з води солей заліза і марганцю.

3 Електролізні установки для знезараження води

Небезпека використання рідкого (II класу небезпеки) хлору, а також неможливість дотримання водоканалами ряду положень і правил з виробництва, транспортування, зберігання та споживання хлору викликало необхідність пошуку альтернативних шляхів щодо забезпечення промислової безпеки та антитерористичної стійкості систем водопостачання.

Реальним вирішенням проблеми є відмова від небезпечного реагенту і застосування інших засобів знезараження, що поєднують позитивні якості хлорування і відсутність їх недоліків. Менш небезпечним (III клас небезпеки) є технічний (товарний) висококонцентрований розчин гіпохлориту натрію марки А з високим значенням рН і вмістом активного хлору 14–18 %, вироблений на хімічних заводах і доставлений до об'єкта спеціальним транспортом. На місці споживання він розбавляється водою до стану найменшої швидкості розкладання (до 10 %-ної концентрації) і з тією ж метою зберігається в приміщенні за підтримуваної температури повітря $10 \pm 5\ ^\circ\text{C}$ в резервуарах, що забезпечують його 15-добовий запас. Найбільш же безпечним, (IV клас небезпеки) малотоксичним для людини і більш простим в експлуатації хлорвміщуючим реагентом визнаний низькоконцентрований гіпохлорит натрію, одержуваний безпосередньо на місці споживання при проходженні електричного струму через розчин кухонної харчової солі.

Електролізери рекомендується встановлювати в окремому приміщенні. Допускається спільне розташування в одному приміщенні електролізера і бака-накопичувача гіпохлориту натрію. Розчин гіпохлориту натрію повинен надходити в бак-накопичувач самопливом, для чого перепад висот між зливним патрубком електролізера і баком-накопичувачем повинен бути не менше 0,1–0,2 м.

Електролізна установка складається з бака концентрованого розчину солі (растворного бака), електролізної ванни (електролізера), бака-накопичувача розчину гіпохлориту, випрямляча і блоку управління. Розчинних баків повинно бути не менше двох, їх сумарний обсяг повинен забезпечити безперебійну роботу установки протягом 24 год. При мокрому зберіганні солі об'єм розчинних баків приймається з розрахунку 1,5 м³ на 1 т солі. Допускається зберігання солі на складі в сухому вигляді, причому товщина шару солі не повинна перевищувати 2 м.

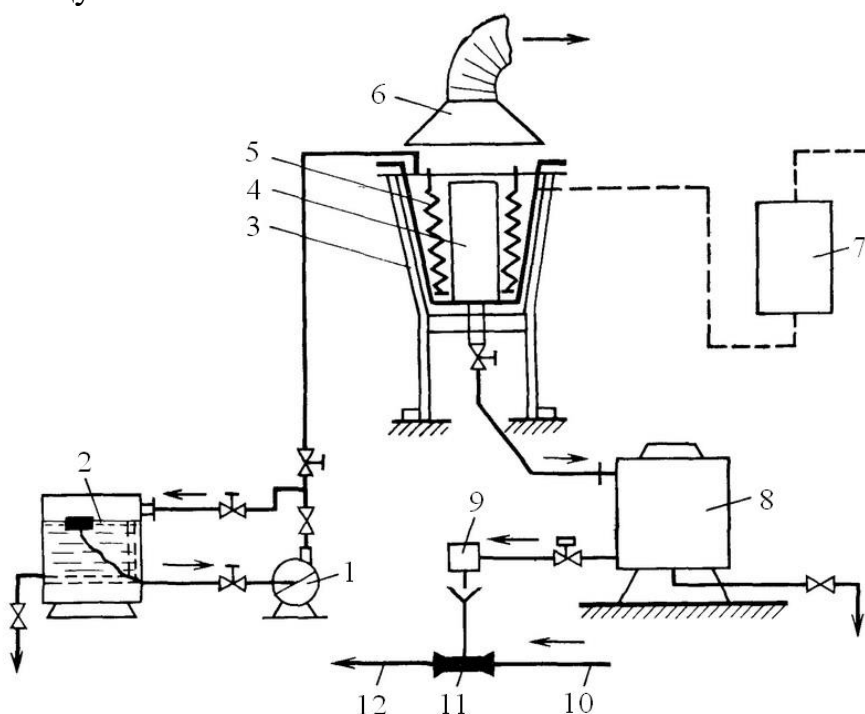

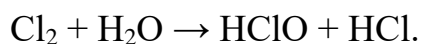
Рисунок 7.1 – Електролізна установка непроточного типу ЕН-1:

- 1 – насос; 2 – розчинний бак солі; 3 – електролізер; 4 – касета з графітовими електродами; 5 – трубки холодильників; 6 – парасолька витяжної вентиляції; 7 – блок автоматики; 8 – бак-накопичувач гіпохлориту натрію; 9 – дозатор; 10 – подача води до ежектора; 11 – ежектор; 12 – відведення води від ежектора

У розчинному баку виготовляється розчин, близький до насиченого – 200–310 г/л. Для перемішування застосовують механічні пристрої та циркуляційні насоси. Електролізери можуть бути проточного або непроточного типу. Найбільш широко використовують останні. Вони являють собою ванну з встановленим там пакетом пластинчастих електродів. Електроди, як правило графіт, приєднують в мережу постійного струму. У електролізній ванні відбувається дисоціація солі, а також води. При ввімкненні електролізера в мережу на аноді відбуватиметься окислення хлоридів:

а потім їх гідроліз:

На катоді виділяється газ H_2 , утворюється їдкий натр. В результаті реакції NaOH з HClO утворюється гіпохлорит.

У міжелектродному просторі електролізера непроточного типу щільність електроліту в результаті його насичення бульбашками газу буде менше, ніж у решті об'єму ванни, тому буде відбуватися циркуляція розчину – між електродами висхідний, в решті ванні спадний рух електроліту. Циркуляція триватиме до повного електролізу всього розчину кухонної солі. Потім електролізна ванна спорожняється і заповнюється новою порцією розчину NaCl .

При роботі електролізера необхідно звести до мінімуму розпад утвореного NaClO . Для цього слід процес електролізу проводити при низькій температурі і великій щільності струму на аноді, утримуючись від переміщення електроліту у ванні.

Технологічно отримання хлорвмісних розчинів електролізом можливо двома шляхами: з діафрагмовим мембранним поділом міжелектродного простору і без мембрани.

У першому випадку виробляється молекулярний хлор і кисень (в анодній камері), каустик (їдкий натр) і водень (в катодній камері), у другому – гіпохлорит натрію і водень.

Технологічна схема та експлуатація електролізного обладнання значно спрощується при бездіафрагменному способі отримання хлорвмісних розчинів, при якому електроліз хлоридних розчинів проводять без поділу електродних продуктів. Відсутність мембранного поділу дозволяє створювати багатоелектродні з біполярним підключенням компактні високопродуктивні апарати.

Електролізні установки для отримання низькоконцентрованого гіпохлориту натрію без поділу електродних продуктів позбавлені недоліків, притаманних діафрагмовому електролізу, зокрема: відсутність етапу виділення газоподібного хлору і утворення побічного продукту – луку і, відповідно, проблем, пов'язаних із забезпеченням хлорбезпеки та утилізацією каустику.

4 Знезараження води бактерицидним опроміненням

Бактерицидна дія ультрафіолетових (УФ) променів, широко відома і неодноразово доведена в експериментах. Ультрафіолетові бактерицидні промені мають довжину хвилі 200–295 нм (за іншими даними, до 320 нм), але максимум бактерицидної дії припадає на 260 нм. УФ промені проникають через 25 см шар прозорою і безбарвною води.

Під впливом УФ випромінювання в клітинах мікроорганізмів, що знаходяться у воді, відбуваються незворотні процеси, які викликають порушення молекулярних і міжмолекулярних зв'язків. Це призводить до

денатурації (руйнування) білків клітин протоплазми, зокрема, до пошкодження ДНК, РНК, клітинних мембран, і як наслідок, до загибелі мікроорганізмів.

Метод УФ знезараження не змінює хімічного складу та органолептичних якостей води. Перевагою методу є також швидкість знезараження (кілька секунд) і відсутність запаху і присмаку при використанні ультрафіолетових променів. Промені згубно впливають не тільки на вегетативні форми патогенних бактерій, які гинуть після опромінення на протязі 1-2 хв, але також на стійкі до хлору спори, віруси і яйця гельмінтів. Численні дослідження показали відсутність шкідливих ефектів навіть при таких дозах УФ опромінення, які набагато перевищують необхідні. Отже, на відміну від технології хлорування і озонування, принципово відсутня небезпека передозування УФ опромінення. У той же час є відомості про те, що якщо доза УФ випромінювання обрана правильно, активація мікроорганізмів не спостерігається, що дозволяє застосовувати УФ знезараження без подальшого введення консервуючих доз хлору.

Технологія знезараження води УФ опроміненням є найбільш простою у реалізації і обслуговуванні. Максимальна робоча напруга, яку використовують при експлуатації обладнання, – 380/220 В. Для знезараження води УФ опроміненням характерні незначні витрати електроенергії (в 3–5 разів нижче, ніж при озонуванні) і відсутність потреби в дорогих реактивах.

Ультрафіолетова установка складається з ультрафіолетових ламп, захищених кварцовими чохлами. Установка змонтована таким чином, щоб знезаражують вода омивала лампи тонким шаром.

Як джерело бактерицидного випромінювання використовують переважно ртутно-кварцові лампи високого тиску та ртутно-аргонові лампи низького тиску. Невелика потужність ртутно-аргонових ламп дає змогу застосовувати їх в установках малої продуктивності. Ртутно-кварцові лампи високого тиску застосовують у високопродуктивних установках з відносно невеликим бактеріальним забрудненням. У цьому разі знезараження води доцільно проводити із застосуванням хлору. Особливо ефективно застосовувати бактерицидне знезараження УФ випромінюванням на водогонях, які використовують підземні, джерельні або підруслові води. Таке знезараження води у 2–3 рази дешевше порівняно із хлоруванням. Витрати електричної енергії на знезараження води з підземних джерел водопостачання опроміненням не перевищують 10–15, а з поверхневих джерел – 30 Втгод/м³.

Кількість бактерицидних установок розраховують на основі експериментального визначення коефіцієнта поглинання бактерицидного випромінювання води, яку обробляють. За відсутності цих даних рекомендують такі значення: для безбарвних, які не потребують знезалізнення, підземних вод, отриманих з глибоких горизонтів, – 0,1 см⁻¹, Для ґрунтових, джерельних, підруслових та інфільтраційних вод – 0,15 см⁻¹, для води поверхневих джерел після очищення – 0,2–0,3 см⁻¹.

Бактерицидну установку ОВ-ЗП-РКС, яку застосовують для оброблення води з поверхневих джерел, зображено на рисунку 7.2. Для знезараження великої кількості води вмикають паралельно кілька апаратів. Така установка

розрахована для знезараження води 3 000 м³/год і більше. В ній застосовують лампи ртутно-кварцові лампи, змонтовані по кілька в касети. Установка розміщується в каналі у вигляді рам-касет, на яких закріплені блоки з лампами. Останні розміщують у шаховому порядку. Канал зверху закривають кришками. Недоліком знезараження води випромінюванням є відсутність оперативного контролю за ефектом процесу. Крім того, цей спосіб не придатний для знезараження каламутних вод.

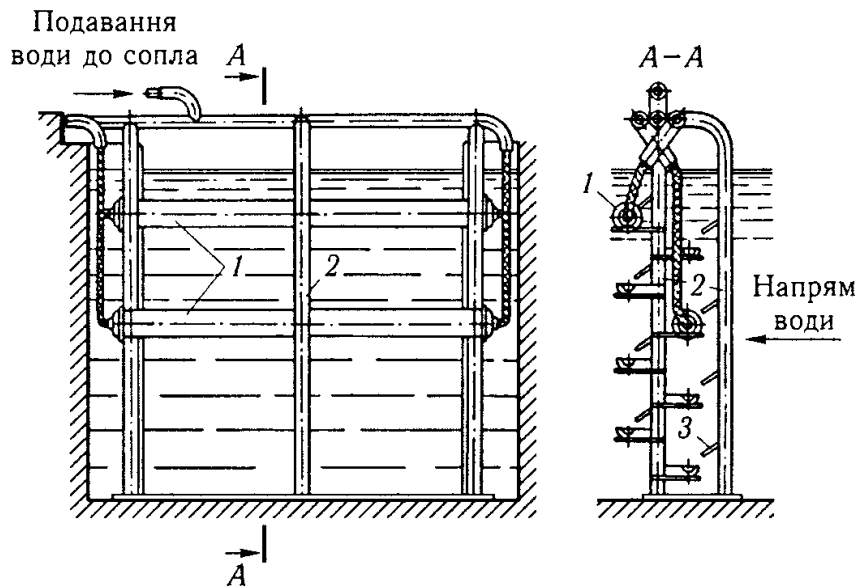

Рисунок 7.2 – Бактерицидна установка великої продуктивності типу ОВ-ЗК-РКС:

- 1 – блок з бактерицидними лампами; 2 – подавання води під тиском 1,5 МПа;
3 – сопла, що подають воду на турбінки для очищення чохлаів

5 Інші методи знезараження води

Бактерицидний ефект має також **ультразвук**. Проте єдиної теорії пояснення цього явища не існує. Більшість учених зазначають, що під дією ультразвуку відбувається механічне руйнування бактерій у результаті ультразвукової кавітації. Ультразвук на 95% убиває дизентерійні палички, сипно-тифозний вірус та інші через 1–2 хв після оброблення. Ефективність дії ультразвукових коливань залежить від природи мікроорганізмів, частоти ультразвукових коливань, тривалості та інтенсивності оброблення ультразвуком. Під дією ультразвуку гинуть як грамозитивні, так і грамнегативні аеробні бактерії, паличкоподібні, кокові та інші форми мікроорганізмів. Особливо чутливі нитчасті форми мікроорганізмів, а найменше – кулясті. Основна маса бактерій гине під дією ультразвукових коливань частотою 20–30 кГц упродовж 2–5 с.

Бактерицидний ефект ультразвуку не залежить від каламутності (до 50 мг/дм³) і забарвленості води, яку обробляють. Ультразвукові коливання однаково впливають на вегетативні й спорові форми мікроорганізмів. Для знезараження води до санітарних норм застосовують ультразвук із частотою коливань 46 кГц за інтенсивності 2 Вт/см².

У літературних джерелах трапляються відомості про можливість знезараження води **рентгенівським і радіоактивним випромінюванням та електричним струмом високої частоти**. Проте ці методи знезараження води поки що вивчені недостатньо, а тому не знайшли практично, застосування.

До інших способів знезараження води належать **термічний** та оброблення **іонами аргентуму (срібла)**.

Термічний спосіб зазвичай використовують для знезараження невеликої кількості води переважно в лікарнях, санаторіях, транспорті тощо. Під час кип'ятіння впродовж 5–10 хв гинуть практично всі патогенні бактерії. Однак під час кип'ятіння витрачається велика кількість енергії, тому на водогонах цей спосіб не застосовують.

Оброблення води, в якій міститься 0,05–0,2 мг/дм³ срібла впродовж 30–60 хв. дає змогу досягти санітарних норм. Для розчинення срібла у воді використовують способи контактування води з розвиненою поверхнею металу, розчиненням солей аргентуму або електролітичним розчиненням металічного срібла. Найбільшого поширення набув останній спосіб, що ґрунтується на анодному розчиненні срібла. З цією метою промисловість виготовляє два типи іонаторів: перший призначений для індивідуального користування в побутових умовах, другий – для знезараження води на невеликих господарсько-питних водогонах, на підприємствах харчової промисловості та громадського харчування, під час розливання мінеральних вод; у плавальних басейнах тощо.

У іонаторі першого типу можна розчинити до 10 г/год. срібла, якого вистачає для знезараження води від 50 м³/год до 200 м³/год. Необхідну кількість іонаторів розраховують, виходячи з продуктивності водоочисної станції та дози срібла. Остання визначається експериментально під час лабораторних досліджень.

Для знезараження води підвищеними дозами срібла до складу установки входять сорбційні фільтри, завантажені силуміном, які мають продуктивність 3 м³/год. У процесі знезараження промислових вод замість срібла можна використовувати мідь.

У багатьох випадках найбільш ефективним виявляється **комплексне застосування реагентних і безреагентних методів** знезараження води.

Поєднання УФ-знезараження з наступним хлоруванням малими дозами забезпечує як найвищу ступінь очищення, так і відсутність вторинного біоураження води. Наприклад, обробкою води басейнів УФ-опроміненням у сполученні з хлоруванням досягається не тільки висока ступінь знезараження, зниження порогової концентрації хлору у воді, але і, як наслідок, суттєва економія коштів на витраті хлору і поліпшення обстановки в самому басейні.

Аналогічно поширюється використання озонування, при якому знищується мікрофлора і частина органічних забруднень, з подальшим щадним хлоруванням, що забезпечує відсутність вторинного біоураження води. При цьому різко скорочується утворення токсичних хлорорганічних речовин.

У вітчизняній і світовій практиці все частіше використовують поєднання різних методів знезараження і обробки води, що дозволяє знизити негативні властивості одних і посилити переваги інших.

Контрольні запитання

1. Якими методами можна здійснювати знезараження води?
2. Як здійснюють вибір способу знезараження води?
3. Охарактеризуйте роль окиснювачів в процесах водопідготовки.
4. Які процеси відбуваються при хлоруванні води рідким хлором?
5. Що таке «вільний активний хлор»?
6. Що таке «зв'язаний хлор»?
7. Роль залишкового хлору.
8. Який повинен бути час контакту хлору з водою.
9. Які розрізняють типи хлораторів?
10. Як розміщують приміщення хлораторної?
11. Знезараження води за допомогою озону. Переваги озонування.
12. Застосування електролізних установок для знезараження води.
13. Технологічні схеми та експлуатація електролізного обладнання.
14. Знезараження води бактерицидним опроміненням.
15. Опишіть технологію знезараження води УФ опроміненням.
16. Назвіть переваги та недоліки знезараження води випромінюванням.
17. На чому базується бактерицидний ефект ультразвуку?
18. Охарактеризуйте комплексне застосування реагентних і безреагентних методів для знезараження води.

СПИСОК РЕКОМЕНДОВАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. ДСанПіН 2.2.4-171-10 Гігієнічні вимоги до води питної, призначеної для споживання людиною [Електрон. ресурс]. – Чинний від 2022–04–01. – Електрон. текст. дані. – Київ : Міністерство охорони здоров'я, 2010. – Режим доступу: https://online.budstandart.com/ua/catalog/doc-page.html?id_doc=27272, вільний (дата звернення: 20.06.2024). – Назва з екрана.
2. ДСанПіН Показники безпечності та окремі показники якості питної води в умовах воєнного стану та надзвичайних ситуаціях іншого характеру [Електрон. ресурс]. – Чинний від 2022–07–06. – Електрон. текст. дані. – Київ : Міністерство охорони здоров'я, 2022. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0564-22#Text>, вільний (дата звернення: 20.06.2024). – Назва з екрана.
3. ДБН В.2.5–74:2013. Водопостачання. Зовнішні мережі та споруди. Основні положення проектування [Електрон. ресурс]. – Чинний від 2014–01–01. – Електрон. текст. дані. – Київ : Міністерство регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України, 2013. – Режим доступу: https://online.budstandart.com/ua/catalog/doc-page.html?id_doc=54058, вільний (дата звернення: 20.06.2024). – Назва з екрана.
4. Запольський А. К. Водопостачання, водовідведення та якість води / А. К. Запольський. – Київ : Вища школа, 2005. – 674 с.
5. Запольський А. К. Фізико-хімічні основи технології очищення стічних вод : підручник / А. К. Запольський, Н. А. Мішкова-Клименко, І. М. Астрелін. – Київ : Лібра, 2000. – 552 с.
6. Тугай А. М. Водопостачання / А. М. Тугай, В. О. Орлов. – Рівне : РДТУ, 2001. – 429 с.
7. Орлов В. О. Водоочисні фільтри із зернистою засипкою / В. О. Орлов. – Рівне : НУВГП, 2005. – 163 с.
8. Орлов В. О. Технологія підготовки питної води : навч. посіб. / В. О. Орлов, А. М. Орлова, В. О. Зошук. – Рівне : НУВГП, 2010. – 176 с.
9. Бабієнко В. В. Знезараження води : курс лекцій / В. В. Бабієнко, А. В. Мокієнко. – Одеса : Прес-кур'єр, 2022. – С. 276.

Електронне навчальне видання

СОРОКІНА Катерина Борисівна

ОЧИСНІ СПОРУДИ ВОДОПОСТАЧАННЯ

КОНСПЕКТ ЛЕКЦІЙ

*(для здобувачів першого (бакалаврського) рівня вищої освіти
зі спеціальності 194 – Гідротехнічне будівництво, водна інженерія та
водні технології)*

Відповідальний за випуск *Г. І. Благодарна*
Редактор *О. А. Норик*
Комп'ютерне верстання *К. Б. Сорокіна*

План 2023, поз. 43Л

Підп. до друку 22.08.2024. Формат 60 × 84/16.
Ум. друк. арк. 5,0.

Видавець і виготовлювач:
Харківський національний університет
міського господарства імені О. М. Бекетова,
вул. Черноглазівська (Маршала Бажанова), 17, Харків, 61002.
Електронна адреса: office@kname.edu.ua
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи:
ДК № 5328 від 11.04.2017.